Júdaizmus VICOMTE LEON DE PONCINS

SZABADKÕMÛVESSÉG & JÚDAIZMUS

II RÉSZ - JÚDAIZMUS

TARTALOM

BEVEZETÉS A ZSIDÓKÉRDÉSBE

A forradalmi mozgalmak tanulmányozása hozott minket a szabadkõmûvességhez, a szabadkõmûvesség tanulmányozása vezetett a zsidókhoz. A zsidókérdés nagyon komplikált. A következõképpen tárgyaljuk:

I. Kérdésfelvetés
II. A zsidók forradalmi szerepe a világon
III. A júdaizmus szervezete
IV. Következtetés

KÉRDÉSFELVETÉS:

A júdaizmus szorosan összefügg a nemzetközi forradalmi mozgalommal amely a világon különbözõ formákban jelentkezik. Vizsgáljuk meg a zsidók befolyását a modern világban általában és különösen korunk forradalmaiban.

A több mint kétezer éves zsidókérdés az egyik legijesztõbb azon problémák között, amelyeket a jövõ mutat nekünk. Azért, hogy megkíséreljük azt megoldani, talán újra hiába, szükséges az, hogy megkíséreljünk azt, hogy legalább az alapjait megismerjük. (1)

Ezeket a szavakat Mr. Oscar Levy, zsidó hitelesítette:

Nincs rejtélyesebb, végzetesebb és ezért érdekesebb faj a világon, mint a zsidók. Minden írónak, akit, mint önt, elnyomnak a jelen szempontjai és zavarnak aggodalmai a jövõre nézve, meg kell kísérelnie, hogy elmagyarázza a zsidókérdést és annak kihatását korunkra.

A zsidókérdést és hatását vizsgálva a világra a múltban és a jelenben a dolgok gyökeréhez jutunk és minden becsületes gondolkodónak meg kell ezt vitatni, ha ez nehézségeket is kavar föl, és ha a tárgy és a faj egyénei komplikáltak is.

(1). G. BATAULT, Le Probleme Juif, p. 37.

ELSÕ RÉSZ

A ZSIDÓK FORRADALMI SZEREPE A VILÁGBAN
ZSIDÓK A MODERN FORRADALMAKBAN.

A huszadik század látványosságai közé tartozik az európai zsidók sorsának végsõ rendezése. Minden tény arra mutat, hogy mivel elvetették kockájukat és átmentek Rubikonjukon, két lehetõségük van: vagy Európa urai lesznek vagy elvesztik Európát, ahogy az ókorban Egyiptomot elvesztették, amikor hasonló helyzetbe juttatták magukat (Nietzsche)..

A zsidók és nemzsidók között mély ellenszenv van; lelki és faji, amely az alapvetõen más életszemléletbõl adódik, olyan ellenszenv, amely mélyebb annál, mint amit a dolog külsõ megnyilvánulásainak szemlélõje vesz észre.

Szétszórva és erõtlenné téve kétezer évig a zsidók mindig keserû forradalmárok voltak, és így minden modern forradalom résztvevõi között megtaláljuk õket, melyeknek õk a legaktívabb irányítói.

A zsidók szerepe a francia forradalomban nem volt nyilvánvaló. Talán szükségtelen volt, mivel a szabadkõmûvesség volt aktív és egyben fedezetként is szolgált. Csak néhány pillanatképünk van az alkotmányozó gyûlés háromszáz szabadkõmûvesérõl, akik heves energiával harcolnak és tizennégyszer visszatérnek a témához hogy megszerezzék a polgárjogokat a zsidóknak. (1)

A szabadkõmûvesség tanulmányozása közben láttuk a zsidók munkálkodását a titkos társaságokban, amelyek forradalmakat hoznak létre. Általános szabályként: Ahol a szabadkõmûvesség tevékeny, nem látható, mert nem akar nyilvánosan dolgozni. 1848 óta hatásuk egyre láthatóbb az európai forradalmakban. Nagybritannia miniszterelnöke, a zsidó Disraeli kinyilatkoztatja, hogy õk a mozgalom támogatói.
"A világot nagyon azoktól eltérõ személyiségek irányítják, akiket azok képzelnek oda, akik nem

látnak a színfalak mögé... Az a hatalmas forradalom, amelynek elõkészítése most folyik Németországban, és amelyik valójában egy második és nagyobb mértékû reformáció lesz, és ami olyan kevéssé ismert Angliában, teljesen a zsidók pártfogásával folyik."

És másutt:

"A zsidó befolyást Európa utolsó forradalmi megmozdulásaiban követhetjük nyomon. Lázítottak a hagyományok, vallás és tulajdon ellen, a szemita alapelvek ellen, a zsidó vallás kiirtása akár annak mózesi akár keresztény formájában, az emberek természetes egyenlõsége ellen, a tulajdon megsemmisítéséért, és ez mind a titkos társaságok mûve, amelyek ideiglenes kormányt alakítanak és a zsidó faj emberei vezetik õket. Isten emberei ateistákkal mûködnek együtt, a tulajdon leglelkesebb halmozói kapcsolódnak össze a kommunistákkal. A kiválasztott nép kéz a kézben vonul Európa alacsony osztályainak söpredékével. És mindez amiatt, mert meg akarják semmisíteni azt a kereszténységet, amely tõlük kapta nevét és amelynek a zsarnokságát nem tudják tovább elviselni."

Ezeket a szavakat Bernard Lazare is hitelesíti:

"Az 1830-ban kezdõdött második forradalmi periódus alatt még szenvedélyesebbek voltak mint az elsõ alatt. Továbbá közvetlenül is érdekelve voltak, mert a legtöbb európai országban nem voltak meg a teljes polgárjogaik. Még azok is közöttük, akik természetüknél vagy egyéb józan okokból kifolyólag nem voltak forradalmárok, önérdekbõl azokká lettek, és ha a liberalizmus érdekében tevékenykedtek, akkor magukért dolgoztak. Nem kétséges, hogy aranyuk, energiájuk és képességeik támogatták és segítették az európai forradalmat...

Ezeknek az éveknek során bankárjaik, ipari mágnásaik, költõik, íróik, demagógjaik ugyan nagyon különbözõ ötleteket nyilvánítottak ki, de ugyanazért a végsõ célért küzdöttek... Látjuk õket a fiatal Németország mozgalom tagjainak sorában, számosan voltak titkos társaságok tagjai, amelyek a militarista forradalom sorait adták, a szabadkõmûves páholyokban, a karbonária csoportjaiban, a római haute vente szervezetben, mindenütt, Franciaországban, Németországban, Svájcban, Ausztriában, Olaszországban." (2)

Túl hosszú lenne a zsidók szerepének részletes nyomon követése a modern forradalmakban; különösen nyilvánvaló volt Oroszországban: A szabadkõmûvesség ott meg volt tiltva, tehát kénytelenek voltak maguk dolgozni. A nagy európai rohamot, amely Európában a háború végén söpört végig, zsidók vezették. Õk voltak a vezetõk, csapataik a munkásosztály söpredékébõl tevõdtek össze, melyek mohón fosztogattak, és azt idealistákat köztük elvakította a zsidók ügyes propagandája. A német Szpartakusz mozgalom és a magyar bolsevizmus zsidó szabadkõmûves mozgalmak voltak, ezt hivatalos magyar iratok bizonyítják kétséget kizáró módon. (3)

1918 március 22-én alakították meg a magyar tanácsköztársaságot. Vezetõi szabadkõmûvesek voltak, azaz a közügyek minisztere Junzi (Kohn) testvér volt, Jászi testvér a tanácsok nemzeti minisztere volt, Ágoston Péter és Lukács testvér, aki egy budapesti zsidó milliomos fia, Diener Dénes Zoltán testvér és mindenek elõtt Kun (Kohn) Béla testvér, egy elsõrangú bûnözõ, aki még ma is az osztrák kormány különleges védelmét élvezi.

A Tanácsköztársaság kormánya zsidókból állt. Említsük meg a legismertebbek nevét, hogy emlékük sokáig megmaradjon: A vérszomjas Szamuely Tibor (4), a kormány miniszterelnöke, Garbai Sándor, Pogány József hadügyminiszter, Rónai (Rosenstengel) igazságügy miniszter, Varga (Weichzelbaum) pénzügy, Vince (Weinstein) a fõváros polgármestere, Erdélyi Móric (Eisenstein), Biró Dezsõ (Bienenstock No. 2) rendõrfõparancsnok, mind zsidók Garbai

kivételével.

J és J Tharaud máshol ezt írta:

Kun Bélával együtt az új kormány huszonhat komisszárból állt, a huszonhat komisszárból tizennyolc volt izraelita. Hallatlanul magas arány ha meggondoljuk, hogy Magyarországon összesen másfélmillió izraelita volt a 22 milliós lakosságban. Ehhez adjuk hozzá, hogy a tizennyolc komisszár kezében volt a kormány tényleges irányítása. A nyolc keresztény komisszár csak bûntárs volt.

Néhány héten belül Kun Béla és barátai fölforgatták Magyarországon az õsi rendet és látható volt, hogy a Duna partján egy új Jeruzsálem épült Marx Károly elméjének szüleményébõl és a zsidók keze által õsi tanokon alapulva. Az évszázados messiási álom egy ideális városról, ahol nincs se szegény, se gazdag, ahol tökéletes igazságszolgáltatás és egyenlõség kormányoz, a Galíciai kulturálatlan zsidók figyelik a holdfényes éjszakában az eget keresve a Messiás érkezésének jeleit. Trocki, Kun Béla és mások errõl álmodoztak. De mivel fárasztó volt arra az Istenre várni, aki sohasem jött le az égbõl, lehozták õt a földre. A gyakorlat azt mutatta, hogy õsi prófétáik jobban tették, hogy a felhõkben hagyták Istenüket. (5).

Egy semleges szemlélõ tanúvallomását idézzük e forradalmi tevékenységrõl. A New Yorki törvényhozó testület, melyet Lusk szenátor irányított, adta ki a dokumentumot:

"Kun Bélának nem volt ellenzéke. Mint Lenin, komisszárokkal vette magát körül és abszolút hatalma volt. A 32 fõ komisszárból 25 volt zsidó, az arány nagyon hasonló volt az Oroszországihoz. A legfontosabbak ezek közül egy igazgatóságot képeztek, melynek tagjai Kun Béla, alias Kohn, Varga (Weiss) Béla, Pogány József (Schwartz), Kunfi (Kunstätter) Zsigmond és még egy zsidó. Más fõnökök, mint Alpári és Szamuely a vörös terrort és a polgárság kínzását és kivégzését irányították."

Ugyanez a jelentés 76 ember listáját is nyilvánosságra hozza, akiket az 1920-as évek elején vádoltak meg anarchista bûnözéssel, akiknek a döntõ többsége zsidó nevû.

A német forradalomban a zsidó túlsúly szintén cáfolhatatlan. Ott is, mint máshol õk voltak a mozgalom igazgatói és stratégái. A müncheni tanácsköztársaság zsidó volt. Elég egy pár nevet említeni: Liebknecht, Rosa Luxembourg, Kurt Eisner és sok más!

A Birodalmi Kormány elestével a zsidók egy csapással birtokukba vették az országot. Az új német kormányt zsidók dominálták: Haase külügyminiszter és Landeberg. Az elõbbi helyettesei a zsidók Kautski és Alzeeh voltak, az utóbbi 1918-ban nem is volt német állampolgár, továbbá a zsidó Kohn és Hertzfeld. A zsidó Schiffer volt a pénzügyminiszter, helyettese Bernstein volt. A zsidó Preuss akinek a szintén zsidó Dr. Freund volt a helyettese vezették a belügyminisztériumot.

A Porosz Királyságban ugyanez volt a helyzet. Az igazságügy-minisztériumot a zsidó Rosenfeld vezette, amelynek személyzete és irányítása teljesen zsidó volt.

Hirsch volt a belügyminiszter és Simm volt a pénzügyminiszter.

Szászország kormányának a zsidó Lisinsky és Schwartz volt a lelke, Württembergben a zsidó Talheimer és Heimann kormányzott. Fölösleges emlékeztetni a zsidó Kurt Eisner szerepére, aki a bajor tanácsköztársaság elnöke volt, a müncheni bolsevik forradalom vezetõje.

"Tizenegy kis ember csinálta a forradalmat" - mondta Kurt Eisner hatalmi mámorában Auer miniszter kollégájának. Csak hogy még sokáig emlékezzünk ezekre a kis emberekre: Ezek a zsidók Max Lowenberg, Dr. Kurt Rosenfeld, Caspar Wollheim, Max Rotschild, Karl Arnold, Kranold, Rosenhek, Birenbaum, Reis és Kaiser. Ez a tíz ember és Kurt Eisner van Israelovitch volt a forradalmi bizottság elnöke Németországban. Mindannyian szabadkõmûvesek és a 11-ik titkos páholy tagja, melynek székhelye München, Briennerstrasse 51 (6).

A német államirányítás szinte minden ágában ugyanez volt a helyzet. Így a rendõrfõnök Berlinben, Frankfurtban, Münchenben, Essenben a zsidók Ernst, Sinzheimer, Steiner és Levy voltak.A katonák és dolgozók bizottságait a zsidók Cohen, Stern, Lowenberg, Frankel, Israelovitch, Laubenheim, Seligsohn, Katzstein, Laufenberg, Heimann, Schlesinger, Merz és Weil vezették. A német közvélemény azzal vádolja õket, hogy õk okozták a német társadalmi rendszer megdöntését a bolsevizmus szellemében, a sajtóval, és az ország iparának és szolgáltatásainak zsidó irányítása segítségével. Így a nyilvános reakcióval szembenézve és úgy tûnik, parancsok hatására is a zsidók föladták a kormányban elfoglalt kulcspozícióikat, de a valódi hatalomban: a gazdasági életben és a sajtóban, stb. irányítók maradtak.

A zsidóság nem ragaszkodik ahhoz, hogy lámpafényben jelenjen meg és ha irányítani tudja a kormányt a háttérbõl, szívesen beleegyezik abba, hogy ezt az egyes országok nemzeti lakói tegyék. Csak akkor lép harcba a nemzet és kormány ellen, ha ezek nem engedik meg neki, hogy kizsákmányolja és irányítsa az országot. Ezek között a körülmények között azzal hencegett, hogy képes tetszése szerint háborút és békét csinálni és kezeit a világuralom kormányrúdján tartja, képes arra, hogy forradalmat csináljon és arra, hogy visszaállítsa a rendet. Csökönyös ellenállás esetén ki tudja szabadítani a bolsevizmust . Erre Oroszország volt az egyik példa. A bolsevik forradalomban a zsidó faj teljes napfényben volt látható.

Irodalom:

1. Abbe LEHMANN, L'entree des Israelites dans la Societe.
2. B. LAZARE, L'Antisemitisme, p. 341. L. Chailley, Paris, 1894.
3. Masonic archives at Budapest, Mgr. JOUIN, Le peril Judeo maconnique, t. III, p. 94 of this book. 4. "Szamuely különvonaton utazta be az országot. Egy szemtanú a következõ leírást adta: "a halálnak ez a vonata zakatolt a magyar tájon át, és ahol csak megállt, emberek lógtak a fákon és az utcákon vér folyt. A sínek mellett gyakran találtak meztelen és megcsonkított testeket. Szamuely a vonaton hozott halálos ítéleteket és azok, akiket bekényszerítettek, sohasem mondták el, amit láttak. Szamuely állandóan ott élt, 30 kínai terrorista õrizte a biztonságát. Különleges hóhérok voltak a társaságában. A vonatban két szalonkocsi volt, két elsõ osztályú részleg a terroristáknak volt fenntartva, és három harmadosztályú kocsi pedig az áldozatoknak. A hátsókban tartották a kivégzéseket, a folyosók vérfoltosak voltak, a holttesteket az ablakon dobták ki, míg Szamuely kis kecses íróasztalánál ült, a szalonkocsiban amely rózsaszínû selyemmel volt bevonva és tükrökkel volt díszítve. Egy kézmozdulata döntött életrõl vagy halálról." C. de Tormay, Le livre proscrit, p. 204. Paris, 1919.
5. J. és J. THARAUD, Quand Israel est roi, p. 220. Plon Nourrit, Paris, 1921. 6. Mgr. JOUIN, op. cit., t. 1, p. 161.

A ZSIDÓK ÉS A BOLSEVIZMUS

Irdatlan mennyiségû munkát fordítottak mindenütt arra, hogy a megkíséreljék a zsidók szerepét lecsökkenteni a bolsevizmusban, de a tények itt vannak. Zsidó nyilatkozatokban sincs hiány a témában. Hogy ezeket nem a nyilvánosság szemének szánták, az nem von le semmit értékükbõl. Ellenkezõleg. Itt van néhány: Az 1929 január 10-i száma ezt írta:

"Ez engem arra emlékeztet, amit Mentor írt a zsidó krónikában az Oroszországi forradalom idején errõl a témáról: Valóban, ugyanaz volt a hatása, amit ma Cox úr említ. Megmutatkozott, hogy a bolsevizmus alapvetõen híveinek kegyetlen zsarnoksága és komoly veszély a civilizációra nézve. Mentor megfigyelése szerint a forradalom a szociális állam, a veszély ellen, a bûnöket a háború tetézte be, amely alatt négy évig nyögött a világ, és így folytatja: Sok minden van a bolsevizmus tényében, abban a tényben, hogy olyan sok zsidó bolsevik, abban, hogy a bolsevizmus eszméi olyan sok pontban egybehangzóak a júdaizmus eszméivel, amelyek némelyike formálta a kereszténység utolsó tanításait, hogy ezeket a dolgokat egy gondolkozó zsidó meg kell, hogy vizsgálja." (1)

A zsidó Chronicle 1920-ban kiadott Israel Zangwillnak, egy fontos zsidó írónak egy kiáltványát, amelyben a faj dicséretét írja le, amelyet Baconsfieldtõl, Readingtõl, Alontagutól, Kun Eisnertõl és Trockitól származtat. Zangwill úr rendkívüli zsidó lelkesedése az angol kormány zsidó tagjait egy kalap alá veszi a Magyarországi és más bolsevik zsidókkal. Mi a különbség? Mind zsidók és mindannyian fajuk dicsõségén és javán fáradoznak. J. L. Magnes rabbi New Yorki beszédében 1919-ben ezeket a szavakat mondta:

Ha a zsidó gondolatait és lelkét a munkásoknak és kifosztottaknak, a kitagadottaknak áldozza, neki alapvetõ minõsége az, hogy a dolgok gyökeréig hatol. Németországban Marx és Lasalle, Haas és Edward Bernstein lesz belõle; Ausztriában Victor Adler és Friedrich Adler; Oroszországban Trocki. Hasonlítsuk össze egy pillanatra Németország és Oroszország helyzetét. A forradalom ott fölszabadította az alkotó erõket és csodálatba ejt a zsidók száma, akik rögtön készek voltak az ügy aktív szolgálatára. Forradalmárok, szocialisták, mensevikek, bolsevikok, többségi is kisebbségi szocialisták, vagy legyen bármi a nevük, mind zsidók és a munkások vezetõi minden forradalmi pártban.

M. Cohen ezt mondta a Harkovi Kommunistában 1919 áprilisában:

"Túlzás nélkül elmondhatjuk, hogy nagy oroszországi forradalmat zsidó kezek hozták létre. Képesek voltak-e a sötétségben élõ, elnyomott orosz munkás és paraszttömegek arra, hogy levessék a burzsoázia láncait? Nem, a zsidó volt az, aki az oroszországi proletariátust az internacionalizmus hajnalához vezette, és aki nemcsak vezette, de még most is vezeti azt. Békésen alhatunk amíg a Vörös Hadsereg fõparancsnoka Trocki elvtárs. Az ugyan igaz, hogy a Vörös Hadseregben nem szolgálnak zsidók katonaként, de a bizottságai és a tanácsok szervezete zsidókból áll. A zsidók derekasan vezették az oroszországi proletariátus tömegeit gyõzelemre. Nem véletlen az, hogy minden szovjet intézmény választmányi tagjai döntõ többségükben zsidók. Nem véletlen, hogy zsidó szimbólumok, amelyek évszázadokon keresztül harcoltak a (keresztény) kapitalizmus ellen, most az oroszországi proletárok szimbóluma lett. A vörös ötágú csillag átvételérõl beszélek, amely hosszú ideig volt a cionizmus és a júdaizmus szimbóluma. E mögött a jelkép mögött gyõzelem vonul, a paraziták és a burzsoázia halála."

Máshol egy angol fehér könyv a következõ szakaszt nyomtatta ki (6. szám, Sir M. Findlay Mr. Balfournak, Christiania 1918 szeptember 17 -én).

"Úgy tartom, hogy a bolsevizmus azonnali legyõzése a legnagyobb föladat, amely most a világ elõtt áll, még a háború megállításánál is fontosabb, amely még mindig folyik. A bolsevizmus már csírázik és arra vár, hogy valamilyen formában Európa és az egész világ fölött uralkodjon, mivel olyan zsidók szervezik és alkotják, akiknek nincs nemzetiségük, és akiknek egyetlen célja az, hogy saját javukra megsemmisítsék a fönnálló rendet. Ennek a veszélynek elhárítása csak úgy lehetséges, ha mindenki közösen cselekszik minden erejével. (2)."

Ezek után a ténymegerõsítõ szövegek után adjunk hozzá néhány tényt:

A magasabb beosztású szovjet tisztviselõk listáját részletesen kiadta egy szervezet, az Oroszország egysége nevû, címe: 121 East 7th Street New York, 1920-ban:

Az a kérdés, hogy ki kormányozza Oroszországot, kategorikusan megválaszolható a megbízhatatlan szovjet kormány felelõs hivatalnokainak fölsorolásával. Az itt közreadott adatok a bolsevik hivatalos lapokból származnak, mint az Izvesztyija Golosz Truda, a Red Gazette és másokból. Az alapvetõ tény vitathatatlan, a szovjet irányítás szinte teljesen zsidók kezében van, míg az orosz kormányzásban résztvevõ oroszok száma nevetségesen csekély. Ez a tény elkerülhetetlen és komoly figyelmeztetés a keresztény államoknak, amelyek nemzet módján akarnak élni szemben a korlátlan nemzetköziséggel, ahol a zsidó nép az uralkodó hatalom.

Ez a lista túl hosszú ahhoz, hogy teljességében leközöljük; Összefoglalója a következõ: (3)

A komisszárok bizottságai.	TAGOK.	A ZSIDÓK	A ZSIDÓK SZÁZALÉKARÁNYA
Hadi komisszár	22	17	77.2
Külügyi komisszár	43	33	76.7
Pénzügy	16	13	81.2
Igazságügy	30	24	80.0
Közirányítás	21	20	95.0
Szociális támogatás	53	42	79.2
Munkaügy	6	6	100.0
A bécsi bolsevik vöröskereszt	8	7	87.5
Berlin, Varsó, Bukarest, Koppenhága	8	8	100.0
Vidéki komisszárok	23	21	91
Újságírók	41	41	100.0

Komisszárok

Itt a népi főkomisszárok listája (1919).

ÁLNÉV	VALÓDI NÉV	NEMZETISÉG
Lenin	Oulianoff,	Orosz, anyja zsidó
Trocki	BRONSTEIN	zsidó
Stekloff	NACHAMRESS	"
Martoff	ZEDERBAUM	"
Goussief	PRAPKINE	"
Kameneff	ROSENFELD	"
Soukhanoff	GHIMMER	"
Lagesky	KRACHMANN	"
Bogdanoff	SILBERSTEIN	"
Goreff	GOLDMANN	"
Ouritsky	RADOMISELSKY	"
Voladarsky	KOHEN	"
Sverdloff	SVERDLOFF	"
Kamkoff	KATZ	"
Ganesky	EURSTENBERG	"
Dann	GOUREVITCH	"
Meshkovsky	GOLDBERG	"
Parvus	GELPHANAT	"
Rosanoff	GOLDENBACH	"

Martinoff	ZIMBAR	"
Tchernomorsky	TCHERNOMORDICH	"
Pialnitzky	LEVINE	"
Adramovilch	REIN	"
Lointzeff	BLEICHMANN	"
Zvezdich	FONSTEIN	"
Radek	SOBELSON	"
Lilvinof-Wallak	FINKELSTEIN	"
Lunatcharsky	LUNATCHARSKY	orosz

ÁLNÉV	IGAZI NÉV	NEMZETISÉG
Kolontai	KOLONTAI	Orosz
Peters	PETERS	Lett
Macklakowsky	ROSENBLUM	Zsidó
Lapinsky	LEVENSON	"
Vobroff	NATANSON	"
Ostodoks	AKSELRODE	"
Gasine	GERFELDT	"
Glasounoff	SCHULZL	"
Lebedieva	LIMSO	"
Joffe	JOFFE	"
Kamensky	HOFFMANN	"
Naout	GUNSBOURG	"
Lagorsky	KRACHMALNIK	"
Isgoeff	GOLDMANN	"
Valdimiroff	FELDMANN	"
Bounakoff	FOUNDAMINSKY	"
Manouilsky	MANOUILSKY	"
Larine	Lourie	"
Krassin	KRASSIN	orosz
Tchuicherin	TCHITCHERIN	"
Goukovsky	GOUKOVSKY	"

Népi fõkomisszárok

Itt a népi fõkomisszárok listája (1919).

A bolsevik irányítás 545 tagjának összetétele:

447	zsidó
30	orosz
34	lett
22	örmény
12	német
3	finn
2	lengyel
1	grúz
1	cseh
1	magyar

A bolsevik irányítás tagjai

Ezeket a tényeket mindenki ismeri. De a nemzetközi bankok és finanszírozók - mi tudjuk, mit jelent ez a kifejezés nem forradalmat támogattak. Samuel Gompers következõ cikke kellõképpen megvilágítja a helyzetet:

"Figyelemmel kísértem az amerikai-angol-német bankok újonnan elkezdett irányvonalát, amely talán a legveszélyesebb eleme a bolsevikbarát tevékenységnek Amerikában, mert neki van a legtöbb hatalom a kezében. Az igazság az, hogy a nemzetközi rabló tõke étvágya csillapíthatatlan és most zsákmányt lát Oroszországban. Nem ismerek cinikusabbat, mint az európai államférfiak és finanszírozók viselkedését az oroszországi zûrzavart illetõen. Különösen az a céljuk, ahogy ezt Génuában leírták, hogy Oroszországot gazdasági vazallusukká tegyék és ezért cserében politikailag elismerjék. Az amerikai üzletet csatlakozásra hívják föl ahhoz a tehetetlen, aláváló és hitvány üzlethez, hogy kifosszák azt a hatalmas birodalmat és hogy támogassák annak törekvéseit, bizonyos amerikai bankárok, akik a világ elzálogosítására törekednek, saját népük közé szórják a bolsevizmus ördögi, antidemokratikus propagandáját, segélyezve, vásárolva, megfélemlítve, hízelegve. Vannak ugyan nagyszerû és megjegyzésre érdemes kivételek, de az amerikai-angol-német gazdasági kombinációk arcukat a zsákmányra fordítja, melyet egy térden álló néptõl várnak. Legfontosabb a bolsevik ügy támogatása, amelyet az amerikai-angol-német bankárok csoportja nyújt, akik magukat nemzetközi finanszírozóknak nevezik, hogy méltósággal ruházzák föl és elrejtsék valódi szándékaikat és határaikat. Ennek a csoportnak a legfontosabb bankárja és szóvivõje, aki Németországban született, úgy rendelkezett, hogy barátai és szövetségesei a szovjetek elismeréséért kell hogy dolgozzanak." (4)

Gompers úr ezt mondja a továbbiakban:

"A nemzetközi finánctõke bõven képviselve van a reményekben és az erkölcsi támogatásban, amely a brit munkáspártot támogatja és a forradalmi nemzetközi szocializmusban, melynek az tagja. Annak a pártnak száz százalékos szocializmusa belsõ ügyekben nem zavarja annak nemzetközi programját- sõt ideális a kozmopolita bankárok szemében." (5)

Az idézett nevek néha nem azoké az egyéneké, akik saját érdekükben dolgoznak és akik a zsidóságot nem tartják felelõsnek. Pitt Rivers úr "az Oroszországi forradalom jelentõsége a világra nézve" c. könyvében határozottan állást foglal ebben a kérdésben, ezt mondja:

"A nyugati zsidóság nem véletlenül állítja, hogy az Oroszországi zsidóság egészében keserûen

ellenzi a bolsevizmust. Ebben az állításban sok igazság van, mert a neves bolsevikok, akik többségükben zsidók, nem tartoznak az ortodox zsidó egyházhoz, mégis lehetséges anélkül, hogy nyilvánosan az antiszemiták táborába álljunk, annak a nyilvánvaló ténynek a kimutatása, hogy a zsidóság, egészében, tudatosan vagy nem tudatosan, egy nemzetközi gazdaságért dolgozott, egy anyagi uralomért, amely, puritanizmussal társulva növekvõ módon próbálkozott a nemzeti és lelki értékek megdöntésével, és azokat a gyárak és gazdaság csúnya és tompa gépezetével kívánták helyettesíteni. Az is tény, hogy a zsidóság egészében minden erejével azon fáradozott, hogy ledöntse az Oroszországi uralkodóházat, amelyet a legszörnyûbb ellenségnek tartott céljaik és üzleti szándékai elérésében. Ez igaz lehet, sõt az is, hogy a legtöbb zsidó nem szívesen fogadta a bolsevik rendszert, mégis az is igaz, hogy a teljes zsidóság a cári kormány elleni forradalommal szimpatizált. Lehetséges, hogy a most kormányzó hitehagyott felebarátaik túlteljesítették parancsaikat. Ez nyugtalanító, de nem változtat tényeken. Mindig is közremûködött olyan események támogatásában, amelyeket késõbb szívbõl ellenzett, lehet hogy a vándor zsidónak ez az iránya. (6).

Számos írójuk, mint Bernard Lazare, Alfred Nossig, Kadmi Kohen, leírták ezt a megegyezést a júdaizmus két sarka között, a nemzetközi zsidó kapitalista vagy kommunista formában. Ennél fogva szembetaláljuk magunkat ezzel a rejtéllyel, hogy hogyan magyarázzuk el általánosan a zsidót és a nagy zsidó finanszírozókat, akik szétszóródva mindenütt támogatják a szocializmust és bolsevizmust, amelyek rombolják azt a tõkét, amely egyik legjelentõsebb erejük. A válasz lehet érthetõ vagy érthetetlen, de tény. Teljesen nyilvánvaló, hogy saját érdekükben tevékenykednek és naivitásunkon valószínûleg mosolyognak.

Itt van, amit M. Georges Batault mondott a tárgyról:

"A kormányzási forma, amely a legkedvezõbb az osztályharcra, az a demagóg kormány, amely ugyanolyan elõnyös a finánc intrikák számára és a forradalom számára. Ha ez a harc erõszakos formában kiszabadul, akkor a tömeg vezetõi a királyok, de a pénz az Isten, a demagógok a csõcselék szeszélyeinek urai, de a finanszírozók a demagógok urai, és ezek végsõ soron az ország gazdagjai, a vidéki birtokosok, a telkek tulajdonosai, akik végsõ soron megfizetik a mozgalom költségeit.
Amikor a demagógoknak jól megy a társadalom és politikai élet romjain, ledöntik a hagyományokat, az egyedüli hatalom, ami számít, az arany, mindent ezen mérnek. Mindent megtehet és ellenzék nélkül uralkodik minden országban, a városok, a nemzet, a birodalom kárára, amelyeket romba dönt. Ha ezt teszik, a finanszírozók maguk ellen dolgoznak? - kérdezhetjük, azaz ha lerombolják a létezõ hatalmat, akkor nem rombolják szét minden gazdagság forrását? Ez valószínûleg igaz végsõ soron. De amíg az országok korát a nemzedékek száma jelzi, kötelezve vannak arra, hogy hosszú távon gondolkozzanak és cselekedjenek, szemükben egy távoli jövõ lebegjen, a finanszírozó, amely a kézzelfogható jelenben él, mindig rövidlátó irányvonalakat követ, hogy gyors eredményeket és sikereket könyvelhessen el anélkül, hogy a történelem holnapjáról gondolkozzon." (7)

Sohasem szabad elfelejtenünk, hogy kétfajta kapitalista van, tulajdonosok, iparosok és mások, általában keresztények, és a nemzetközi finanszírozók, általában, de nem kizárólag zsidók. Míg az elsõ kategória számára a társadalmi rendezetlenség végzetes, a másodiknak profitszerzésre nyújt lehetõséget.

Szigorúan gazdasági szempontból tekintve a történelem katasztrofális eseményei, a háborúk vagy forradalmak sohasem jártak katasztrófákkal, a pénz manipulálói mindenbõl tudnak profitit csinálni, föltéve, ha jól vannak elõre informálva. Biztos, hogy a zsidó, aki a föld felületén elosztva él, különösen elõnyös helyzetben van ebbõl a szempontból. (8)

Továbbá személyes indíttatásaik is vannak a szocializmus támogatására. Egyikük, Weininger elmagyarázta nekünk, hogy miért olyan sok zsidó kommunista. Kommunizmus nemcsak nemzeti hit, de magában foglalja a tulajdon föladását, különösen a terület birtoklásának jogát, és mivel a zsidó, lévén nemzetközi, sohasem érdeklõdött igazán a birtokszerzés iránt. Elõnyben részesítik a pénzt, amely a hatalom eszköze.

Pontosan ez történt Oroszországban: A birtokokat elkobozták az állam részére, tehát mondhatjuk, hogy a zsidó nyereségének javára, mivel valójában az állam zsidó, és ez minden szocialista országban így lesz a kiválasztott nép belsõ tulajdonságai miatt. Az úgynevezett proletár diktatúra valójában a zsidóság diktatúrája. Nem akarják megsemmisíteni a tõkét, de õk akarnak annak egyetlen ura lenni. A kollektivizmus nem népi mozgalom és önmagában semmit sem old meg, sõt a pusztítás egyik eszköze.

Az igazgatók (néhány zsidó fanatikustól eltekintve, aki a világot eszével ítéli meg és nem a lelkével) jobban tudja mindenki másnál, hogy a rendszer mûködésképtelen: Már néhányszor megkísérelték a lehetõ legjobb körülmények között, és mindannyiszor gyorsan és teljesen megbukott. (9). Kizárólag vallási közösségekben mûködhet, akik föladtak minden érdeklõdést világi dolgok iránt vagy nomádok körében, akik nyájaikkal nagy lakatlan területeken élnek. Messze van attól, hogy haladás legyen, inkább visszatérés a legprimitívebb szervezeti formákhoz. Lehetetlen, hogy egy modern nemzet, aki áttért a bolsevizmusra ne haljon éhhalált. Példáink vannak erre Oroszországban, amely a háború elõtt Európa gabonatermelõje volt, most pedig rendszeresen éhínségek színhelye, mióta a kommunizmust kiterjesztették a falvakra. Milyenek lennének a körülmények Angliában vagy Németországban?

Azt mondták nekünk, hogy a szocializmus a kapitalizmus által elnyomott munkások forradalma, azaz azoké, akiknek semmijük sincs szemben azokkal, akik tulajdonosok. Ebben az összefüggésben hadd említsük meg mellékesen, hogy minden pénz inkább azoknak az oldalán van, akiknek nincs semmijük. A forradalom ellenes szervezeteket állandóan akadályozza mûködésükben, hogy nincs vagyonuk, míg a forradalmi szocialista pártoknak ezzel a nehézséggel nincs gondjuk, mert nyilvánvalóan határtalan mennyiségû pénzük van.

A szocializmus továbbá nem népi mozgalom.

A szocialista értelmiségi írhat az államosítás szépségeirõl, a közös tulajdonban végzett munkáról anélkül, hogy valaha is reménye lenne személyes nyereségre, a forradalmár munkást mindebben semmi vonzót nem lát. Kérdezzük meg õt, hogy hogyan képzeli el a társadalmi átalakulást, és õ általában valami olyan módszer érdekében fog szót emelni, amelynek alapján valamit megszerezhet, amilyen ma nincs. Nem akarja elkobozni a gazdag gépkocsiját az állam javára, hanem maga is akar egy ilyet. A forradalmár munkás tehát szívében nem szocialista hanem anarchista. Néhány esetben ez nem is természetellenes. Hogy az az ember, aki semmit sem élvez az élet jó dolgaiból, érthetõ módon ki akarja venni azokból a részét. Ami nem hihetõ, az az, hogy azt kívánja, hogy föladja annak a lehetõségét, hogy valaha is legyen valamije. (10).

A kollektivizmus (szocializmus, bolsevizmus) tehát sem népi mozgalom, sem végcél önmagában, hanem a pusztítás elsõrangú eszköze. A cári önkényuralom volt az utolsó anyagi akadály (még marad egy erkölcsi gát Róma és általában a vallások alakjában), amelyek akadályozták a zsidó imperializmust abban, hogy meghódítsa a világot. Sok zsidók által írt bizonyítékunk van erre.

Oroszország volt a világ egyetlen olyan országa, amelyben az uralkodó osztály ellenállást szervezett az általános júdaizmus ellen. Az állam élén egy diktátor állt akit a parlament nyomása

nem ért el. A magas rangú tisztviselõk gazdagok, függetlenek és vallási és politikai hagyományokkal voltak telítõdve, hogy a zsidó tõke, néhány ritka kivételtõl eltekintve hatástalan volt rájuk. Zsidókat nem vettek föl az állam irányítási és bírói hivatalokba valamint a hadseregbe. Az uralkodó osztály független volt a zsidó tõkétõl, mert nagy birtokai és erdei voltak. Oroszországnak bõségesen volt gabonája, és aranyát folyamatosan bányászta a szibériai és urali bányáiban. Az állam fémtartaléka 4 milliárd márka értékû volt az uralkodó család együttes vagyona, a kolostorok és a magánbirtokok nélkül. Annak ellenére, hogy ipara viszonylag fejletlen volt, Oroszország képes volt arra, hogy önellátó módon éljen. Ezek a gazdasági föltételek lehetetlenné tették a nemzetközi zsidó tõke számára, hogy azokat az eszközöket vesse be, amelyek Nyugateurópában sikeresek voltak.

Ha ehhez hozzáadjuk, hogy Oroszország volt mindig a világ vallásainak és konzervatív alapelveinek otthona, hogy hadseregének segítségével minden komoly forradalmi mozgalmat szétzúzott, hogy megtiltotta a titkos politikai társaságok mûködését a területén, akkor megértjük, hogy a világ zsidósága miért vonult föl szinte kényszerûen azért, hogy megtámadja az orosz birodalmat. (11)

Oroszország olyan akadály volt, amelyet a bolsevizmus legyõzött. A szovjet forradalomban, kezdetén az anarchia, a fosztogatás, a birtokok elvétele volt az Oroszországi oldal sajátos vonása. Az anarchia gyorsan helyet adott a zsidó szervezeteknek. Ma az oroszoknak nincs joguk arra, hogy bármit is mondjanak saját országukban.

A zsidó bolsevikok gyorsan megsemmisítették a szláv anarchistákat rögtön uralmuk elején. Bakunyin harca Marx Károly ellen, az anarchia harca a kommunizmus ellen két más alapelv és két ellenkezõ faj harca volt: a szlávoké a júdaizmus ellen. Így megegyezhetünk Lokottyal, akit a cár uralma alatt elítéltek forradalmi tevékenységéért, hogy õt aligha lehet reakciós szelleme miatt elítélni.

A bolsevizmus a zûrzavar és a rombolás jelképe mindenek elõtt keresztényellenes és társadalomellenes elv. Ez a jelenlegi romboló irányvonal csak egy nemzeti és vallási csoport számára elõnyös: a zsidóságnak. Az a tény, hogy a mai forradalmakban a zsidó a legaktívabb elem éppúgy mint a forradalmi szocializmusban, hogy magukénak tekintik más népek forradalmi erejét is, valójában önmagában független attól a kérdéstõl, hogy tudjuk-e, hogy az a szervezett világzsidóságtól, a zsidó szabadkõmûvességtõl vagy a zsidó nemzeti szolidaritás által létrehozott elemi forradalomtól és a zsidó bankárok kezében fölhalmozódott tõkétõl jön-e.

A küzdelem határozott formákat vesz föl. A forradalmár zsidóság uralma Oroszországban és a támogatás, melyet a világ zsidósága nyújt a zsidó bolsevizmusnak világossá teszi a helyzetet, fölfedi a kártyákat és a kérdést úgy teszi föl, hogy itt a kereszténység harcol a zsidóság ellen, a nemzeti állam a nemzetközi ellen, azaz valójában a zsidó világuralom ellen. (12).

Ennek ellenére nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy létezik a szocializmus ideológiája és az Oroszországban az fanatikus híveinek, Leninnek, Trockinak és társaiknak segítségével gyõzött. Hogy világosan megértsük a bolsevizmust, nem szabad szem elõl vesztenünk a zsidó elme rendkívüli kevertségét: az egyik oldalon a fanatikus messiási idealizmus amely az emberiséget zsidó eszmék irányába akarja terelni, a másik oldalon a gyakorlati ítélõképesség, körültekintõ és anyagias. Az elsõ eredménye a nemzetközi szocializmus (13), a másodiké a jelenlegi gazdasági civilizáció, amelyben az arany a király. A fanatizmus a bolsevizmus magyarázata, a gyakorlati üzleti érzék elmagyarázza, hogy miért támogatta a zsidó pénzélet a bolsevizmust faji érdekekbõl, melynek végcélja a világ uralma. A dolog két oldala: a szocializmus képviseli az elveket, a pénzélet az anyagi részt.

A következõ sorokat egy magyar hölgy írta le a bolsevik uralom alatt, és ezek nagyon jól fejezik ki azoknak az érzéseit, akik ezeket a tragikus órákat átélték:

" Kevés a hasonlóság az elvont és határozatlan szláv, a robbanékony de hagyománytisztelõ magyar és a meggondolt nehézkes német között. Mégis a bolsevizmus ugyanazt a hálót vonta mindhármójuk fölé ugyanazokkal az eszközökkel és ugyanazokkal a jegyekkel. A három faj temperamentuma a legkevésbé sem mutatkozik meg azokban a szörnyû eszmékben, amelyeket azonos mentalitású emberek valósítottak meg Moszkvában, Budapesten és Münchenben. A pusztulás elején Oroszországban Kerenszkij volt elõször a központ, utána jött Trocki és árnyékában Lenin figyelt. Amikor Magyarország ájult volt a vérveszteségtõl, Kunfi, Jászi és Pogány vártak Károlyi háta mögött, és utánuk Kun Béla és csapata jött.
Amikor Bajorország tántorgott, Kurt Eisner játszotta le a forradalom elsõ felvonását. A második felvonásban Max Lieven (Levy) játszott, aki Münchenben kihirdette a proletárdiktatúrát az orosz és magyar bolsevizmus további kiadásaként. A három nép között akkora a különbség, hogy az események csodálatos hasonlósága nem lehet a hasonló faj következménye, hanem kizárólag egy negyedik faj munkájáé, amely közöttük él anélkül hogy keveredne velük. A modern nemzetek között az õ rövidtávú emlékezõkészségükkel a zsidók, ha megvetik õket vagy félnek tõle, mindig idegen marad. Meghívás nélkül jön és akkor is ott marad, ha kiutasítják. Megosztott és mégis egységes. Lakóhelyét a népek testébe teszi. A törvényeken túl és azok fölött alkot törvényeket. Elutasítja a haza gondolatát de hazát rabol magának amelyet visz magával és meghonosít akárhová megy. Elszigeteltségét panaszolja, csodálatos módon azonban összeköti Jeruzsálem végtelen sok részét úgy, hogy az egész világot behálózza. Mindenütt vannak kapcsolatai, ami elmagyarázza, hogy hogyan szolgálja a kezében levõ sajtó és tõke ugyanazokat a terveket a világ minden országában és egy faj érdekeit, amely egy kis rutén faluban ugyanolyan mint New Yorkban. Ha valakit imád, akkor azt a világ minden országában imádják. Ha valakit meg tönkre akar tenni, akkor a rombolás úgy dolgozik, mintha azt egy kéz irányítaná. Az utasítások egy misztikus sötétségbõl jönnek. Azt, amit más népek esetén gúnyol és pusztít, az zsidók esetében fanatikusan védi és õrzi. Forradalmat és anarchiát tanít másoknak, önmaga pedig csodálatra méltóan engedelmeskedik láthatatlan szabályzatának. A török forradalom idején egy zsidó büszkén mondta apámnak:' Mi vagyunk azok akik ezt csináljuk, mi, az ifjútörökök, a zsidók.' A portugál forradalom idején Vasconellos márkit, a római portugál követet hallottam a következõt mondani: 'A zsidók és a szabadkõmûvesek irányítják a Lisszaboni forradalmat. Ma, amikor Európa nagyobb része ki van szolgáltatva a forradalomnak, mindenütt õk vezetik a mozgalmat. Hogy tudták ezt a tervet elrejteni, amely az egész világot felöleli és amelyet nem egy pár hónap vagy akár év munkája? Úgy, hogy az országok élére vak, sebezhetõ, megvesztegethetõ, perverz vagy ostoba embereket tettek, akik fedezték õket és nem tudtak semmirõl. Õk pedig, a félelmetes szervezõk, a keleti faj fiai biztonságban dolgoztak (emberek, akik tudták, hogy hogyan õrizzék meg a titkot)." (14).

De a bolsevik forradalom jelentõsége mélyebb. Minden forradalom uralkodó eszméje 1789 óta a mai napig a civilizáció megsemmisítése.

A világforradalom végsõ célja nem szocializmus vagy kommunizmus, nem változtatja meg a jelenlegi gazdasági rendszert, nem az anyagi értelemben vett elpusztítása a civilizációnak. Az a forradalom, melyet vezetõi hoztak létre erkölcsi és eszmei, eszmék anarchiája, amelynek során a 19 évszázad során fölépített elveket le kell rombolni, a hagyományokat lábbal tiporni és mindenek elõtt a keresztény eszmét kell eltörölni. (15)

A világ két eszmerendszere: a keresztény és a zsidó közötti küzdelem.

Moszkva belsõ elve úgy tûnik az, hogy a húsz évszázadon keresztül, amikor az emberiség Krisztus tanait követte, a rossz úton járt. Most legfõbb ideje van annak, hogy kijavítsuk ezt az irányt egy új erkölcsi kódex megalkotásával, egy új civilizáció megalkotásával, amely teljesen más alapokon nyugszik. És úgy tûnik, hogy ez az eszme az, amelyet a kommunista vezetõk akartak jelképezni, amikor néhány hónappal ezelõtt azt javasolták, hogy állítsanak Moszkvában szobrot Iszkariot Júdásnak, Júdásnak, ennek a nagy és félreismert embernek, aki fölakasztotta magát, nem amiatt, ahogy sokan ostobán föltételezik, mert lelkiismeret furdalása volt amiatt, hogy eladta mesterét, hanem amiatt, mert a szegény embernek kétségbeesett arra a gondolatra, hogy milyen árat fog az emberiség fizetni akkor, ha ezt a hibás utat követi. (16).

Itt a kommunista párt egy körlevele, amely illusztrálja ezt a pontot.

"Határozatainkban határozottan kinyilatkoztattuk, hogy a vallás a magánszemély ügye. De amíg a megalkuvók úgy gondolták, hogy az állam ölbe tett kézzel várakozik, a marxi forradalom fölismeri az állam kötelességét arra, hogy a leghatározottabb harcot vezesse a vallás ellen az ideológiai behatás eszközeivel a proletár tömegekre. "

Az Isten elleni tüzes határozottsággal és vérszomjas dühvel vezetett harcban a leglealázóbb eszközöket alkalmazták, olyanokat mint a fiatalok rendszeres demoralizálását, amikor az iskolákban a legalacsonyabb rendû nemi ösztönöket oktatták. Emellett a család szervezett tönkretételének eszköze a házasság eltörlése és a nõk közös tulajdonná nyilvánítása volt, melyhez hozzájárult az orosz papság lemészárlása, a templomok átalakítása táncpalotákká és kabarékká. A vallás szellemi megosztását az élõ egyház létrehozása segítette.

Ennek a komor tragédiának idõnként komikus közjátékai voltak.

1923-ban Trocki és Lunacsarszki elnököltek egy gyûlésen, amelyet a kommunista párt propaganda osztálya szervezett és melynek célja Isten elítélése volt. A Vörös Hadsereg ötezer katonája is jelen volt. A vádlottat bûnösnek találták különféle aljas tettek elkövetésében és amiatt, hogy olyan arcátlan volt, hogy nem jelent meg a tárgyaláson, és távollétében elítélték. (17).

Bolsevizmus annak a forradalmi tervnek az alkalmazása Oroszországra, melyet a világban 1798 óta fejlesztenek. Alapelve ugyanaz. Alapgondolata ugyanaz, mi csak a mai romboló szakaszáig követtük. Különféle formákat vehet föl az országoktól és a körülményektõl függõen. Bolsevizmus az Oroszországi formája, azaz precízebben az a forma, melyet Oroszországra alkalmaztak, mert csak Oroszország jutott oda, hogy ott megtörténhetett annak uralomra jutása, és az oroszok szenvednek miatta.

Most hogy elkezdjük világosabban látni, hogy mi történt abban a szerencsétlen országban, a következõ kivonatban szereplõ jóslat mind hatásosabb lesz. Ez Copin-Albancelli 1909-ben kiadott könyvébõl származik: "La conjuration juive contre les peuples." (Zsidó szellemidézés a népek ellen - a fordító).

Egy világszerte szervezett terv létezik, amelyrõl sokat lehetett hallani az utóbbi években, melynek érdekében a tömegekben propagandát csináltak, és amelynek irányában uralkodóink tolnak minket fokozatosan és öntudatlanul. A szocialista és kollektivista szervezetrõl van szó. Ez van a zsidó faj jellemével, adottságaival és akciós lehetõségeivel a legjobban összhangban. Ez viseli az új uralkodó nép aláírását és védjegyét. Ezt rakják a keresztény világra, mert ennek segítségével tudják azt uralni.

Nem katonai vagy politikai jellegével, hanem gazdasági ipari és kereskedelmi jellegével kíván a zsidóság uralkodni. Legalábbis egy ideig olyan keveset mutatkozik, amennyire csak lehetséges. A zsidók biztosították maguknak a gazdasági ipari és kereskedelmi világot az Egyesült Részvénytársaság segítségével, mely lehetõvé teszi azt is, hogy elrejtsék mérhetetlen gazdagságukat. Az egész keresztény világot föl fogják azzal ruházni, amit Franciaországban alapítottak, az Egyesült Részvénytársasággal a népek kizsákmányolására, amit köztársaságnak neveznek, és aminek segítségével el tudják rejteni királyságukat.

Az általános köztársaság felé haladunk, mert csak ennek segítségével lehet a zsidó gazdasági ipari és kereskedelmi királyságot megalapítani. De a köztársasági álarc alatt ez a királyság végtelenül önkényesebb lesz mint bármely másik. Pontosan ugyanolyan lesz, mint amilyet az ember az állatok fölött hozott létre. A zsidó faj fogja azt fönntartani fölöttünk a mi érdekünkben. Egy jól szervezett és gondosan kiválasztott rendõrségen fog alapulni, amelyet olyan jól fognak fizetni, hogy az mindenre képes lesz, éppen úgy, mint a köztársasági elnökök, akik fizetése 1.2 millió frank lesz és akiket azért választanak ki erre a föladatra, mert hajlandóak mindent aláírni. Az egyik oldalon áll a rendõrség és a munkások, a másikon a mérnökök, igazgatók és az ügyintézõk. A munkások mind nemzsidók. Ezzel szemben a mérnökök, igazgatók és az ügyintézõk zsidók - nem mondjuk azt, hogy a zsidók és barátaik, azt mondjuk, a zsidók. Mert a zsidóknak akkor nem lesznek barátaik, és akkor százszorosan igaz lesz az, hogy csak azokban bíznak meg, akik a fajhoz tartoznak. Ez mind lehetetlennek tûnhet számunkra, mégis a világ legtermészetesebb módján fog megvalósulni, mert mindent olyan titokban készítenek elõ, mint a forradalmat. A világ legtermészetesebb módján, mondjuk, abban az értelemben, hogy mindig szükség lesz mérnökökre, igazgatókra és az ügyintézõkre, így az emberi csorda így dolgozhat és élhet, továbbá a világ újraszervezését, amit mi szervezetlenségnek nevezünk, nem vihetik azok véghez, akik addig mindenütt pénzt gyûjtöttek. Emiatt az elõnyös helyzet miatt, amelyet mi megengedünk, hogy elõálljon az õ javukra, a zsidó egyedül lesz abban a helyzetben, hogy mindent irányítson.

Az emberek csoportjai a keréknél állnak amikor a dolgok így állnak és együttmûködnek az államhatalom minden más részének megsemmisítésében addig, amíg azt hiszik, hogy ez az állam, amely mindent birtokol, az övék. Folyamatosan dolgoznak saját szolgasorba taszításukon addig a napig, amíg a zsidók azt mondják nekik:

'Elnézést kérünk. Ti nem értettétek meg a dolgot. A mindent birtokló állam nem a tiétek, hanem a miénk.'

Akkor az emberek ellent akarnak állni. De akkor már túl késõ lesz, mert minden erkölcsi erõ megszûnt, és minden anyagi erõ megtört ugyanazon okból. A juhok nem állnak ellent a terelõ kutyának, amely arra van kitanítva, hogy õrizze õket és erõs állkapcsa van. A munkásosztály csak meg tudná tagadni a munkát. A zsidó azonban nem olyan ügyefogyott, hogy ezt ne látná elõre. Elõre intézkednek maguk és õrkutyáik védelmében. Éhínség fogja megtörni az ellenállást. Ha szükség lesz rá, nem lesz gátlásuk, hogy odadobják a fegyvertelen zendülõket legyõzhetetlen rendõrségüknek, akiknek a legmodernebb fegyvereik vannak a fegyvertelen tömeggel szemben. Már láttuk a legyõzhetetlen rendõrség terrorját a tömeggel szemben. Franciaország megismerte és nem felejtette el a szabadkõmûves terrort. Tudni fogja, és vele együtt a világ is meg fogja ismerni a zsidó terror szabályait." (18)

Itt van néhány részlet az Oroszországi terrorról:

Elõször is annak alapgondolatai. A Vörös Terror elsõ célkitûzése az orosz értelmiség megsemmisítése volt.

A rendkívüli bizottságok nem jogi szervezetek voltak, hanem a "kegyetlen megsemmisítés" eszközei a kommunista központi bizottság kifejezése szerint. A rendkívüli bizottság nem "nyomozóbizottság", nem igazságszolgáltatási intézmény, nem bíróság, döntéseit saját hatáskörében maga hozza. A harc eszköze amely a polgárháború belsõ frontján dolgozik. Nem ítélkezik az ellenség fölött de kivégzi azt. Nem bocsát meg azoknak, akik barikád másik oldalán álltak hanem felmorzsolja õket. Nem nehéz elképzelni, hogy hogy mûködik ez a kegyetlen megsemmisítés hogyan mûködik a valóságban, amikor a törvényesség szigora helyett a forradalmi gyakorlat és lelkiismeret uralkodik. A lelkiismeret szubjektív és a gyakorlat helyet ad a szakértõk örömének és szeszélyeinek.

"Nem harcolunk bizonyos egyének ellen" - írja Latsis (19) az 1918 novemberi vörös terrorról. "Mi kivégezzük a polgárságot mint osztályt. Ne keresd írásokban a bizonyítékot arra, hogy mit vétett a vádlott személy szavakban és tettekben a szovjetek hatalma ellen. Az elsõ kérdés, amit fel kell tenned neki az az, hogy melyik osztályhoz tartozik, mi a származása, iskolai végzettsége, gyakorlata és hivatása." (20).

Valóban, a kommunizmus léte csak általános terrorral lehetséges, és végeredményben a munkás és paraszti osztály ugyanannyit szenvedett, mint a többi osztály. Ha egyszer elindult a tömeggyilkosságok útján, a megsemmisítés véletlenszerû sorrendben történt hogy a kommunista uralmat az általános terror eszközével tartsa fönn. Az egyik szovjet vezetõ, aki legalább a nyíltság erényével rendelkezik, ezt merte írni:

"Igen, Oroszország biztosan halódik.

Sehol sincs, sohasem létezett egy társadalmi osztály sem, melynek élete nehezebb lett volna mint a mi szovjet paradicsomunkban... Olyan kísérleteket hajtunk végre élõ emberi testeken - ördögieket - amelyeket az elsõ évfolyamos egyetemi hallgató végez az anatómiai osztályon levõ csavargó holttestén. Olvasd el két alaptörvényünket gondosan. Ott nyíltan le van írva, hogy sem a Szovjetunió, sem annak részei nem érdekelnek minket, hanem a harc a világ tõkéje ellen és az általános forradalom, amelynek érdekében mi mindig mindent föláldoztunk, amelyért föláldozzuk az országot és sajátmagunkat (Természetesen az áldozat nem tesz túl Zinovjeff áldozatán).

Itt, országunkban korlátlan urak vagyunk és senkitõl sem félünk.

Az országot háborúk, betegség, halál és éhínség sújtották (ez veszélyes de nagyszerû eszköz), a legcsekélyebben sem mer senki tiltakozni, mert attól fél, hogy a cseka és a hadsereg fenyegetõ kezébe kerül. Néha magunk is csodálkozunk végtelen türelmén, amely olyan ismert lett. Biztosak lehetünk abban, hogy egész Oroszországban egyetlen család sincs, ahol valamilyen módon ne öltük volna meg az apát, az anyát a fivért, a lányt, a fiút, egy közeli rokont vagy barátot. Így érthetõ, hogy Felix (Dzserzsindszki) kíséret nélkül sétál Moszkvában éjjel is. Ha kifogásoljuk ezeket a sétákat, megelégedetten és megvetõen nevetve azt mondja: 'Micsoda' sohasem mernék, pszakrerek'- és igaza van. Nem merik. Milyen furcsa ország! " (21).

Minden száraz statisztikánál jobban adja vissza egy özvegy leírása azt, hogy folytak le a tömeggyilkosságok. Amikor Rohrberg, a kihallgatási csoport Kievbe érkezett, miután az önkéntes hadsereg elfoglalta azt 1919 augusztusában, a cseka kivégzési helységét a következõ állapotban találta:

"A nagy garázst (a cseka kievi kivégzési osztályának a helysége) elárasztotta a vér. Ez a vér már nem volt folyékony, és néhány inch (1 inch= 2.54 cm)-es réteget alkotott. Borzalmas keveréke

volt vérnek, agyvelõnek, koponyadaraboknak, hajcsomóknak és más emberi maradványoknak. A falakon lövések ezreinek lyukai voltak láthatóak, és vérrel voltak befecskendezve. Agyvelõdarabok és fejbõrrészek ragadtak rá. Egy huszonöt centiméter széles, huszonöt centiméter mély és tíz méter hosszú árok vezetett a garázs közepébõl egy földalatti csatornába. Ez az árok teljes hosszában a tetejéig tele volt vérrel. Általában ahogy megtörtént a tömeggyilkosság, a testeket teherautókkal vitték ki a városból és a mellett az árok mellett temették el õket, amelyrõl beszéltünk. A kert egyik sarkában találtunk egy másik árkot amely régebbi volt és körülbelül nyolcvan test volt benne. Itt a testeken a legkülönfélébb leírhatatlan és elképzelhetetlen kegyetlenkedések és csonkítások nyomai voltak láthatók. Néhány testet kibeleztek, másoknál levágták a végtagokat, néhányat szó szerint darabokra vágtak. Néhánynak kiszedték a szemét, és a fejek arcok, nyak és test mély sebekkel volt borítva. Találtunk továbbá egy testet, amelynél éket nyomtak a mellkasba. A sír egyik sarkában bizonyos mennyiségû kart és lábat találtunk. (22)"

Nincsenek pontos adataink ahhoz, hogy meg tudjuk becsülni az áldozatok teljes számát, az rendelkezésre álló adatok meghaladják a képzelõerõt. Sarolea professzor az 1923 november 7-i Scotchman-ban a következõ adatokat hozta nyilvánosságra: (23).
28 püspök, 1219 pap, 6000 professzor és tanár, 9000 orvos, 54.000 katonatiszt, 260,000 katona, 70.000 rendõr, 12.950 birtokos, 535.250 értelmiségi, 193.290 munkás, 618.000 paraszt.

Gyenyikin vizsgálóbizottsága, amely a bolsevik bûntetteket vizsgálta 1918- 1919 között, a vörös terror egymillió hétszázezer áldozatáról adott ki jelentést.

Máshol Ev. Komnin Roulban 1923 augusztus 3-én egy elméleti számítást jelentetett meg:

"1920 telén a Szocialista Szovjet Köztársaságok Szövetsége 52 kormányból állt 52 különleges csoporttal (cseka), 52 külön osztályt és 52 forradalmi bíróságot. Továbbá számtalan "eszte-cseka" létezett, csekák a szállítási rendszerek számára, csekák a vasutaknak, bíróságok a belsõ biztonság csoportjai számára, repülõ bíróságokat küldtek tömeggyilkosságokra. A kínzókamrák jegyzékéhez hozzá kell adni a különleges osztályokat, 16 hadseregbeli és hadosztályi bíróságot. Összességében ezer kínzókamrára kell gondolnunk, és ha figyelembe vesszük, hogy ebben az idõben a helyi irányítás alatt is álltak csekák, akkor többre.

Azóta a szovjet kormányok száma megnõtt: Szibériát, a Krímet, a Távolkeletet is meghódították. A csekák száma mértani arányban nõtt. Közvetlen adatok szerint (1920-ban a terror nem csökkent és a tárgyról nem csökkent az információ) lehetõ volt a napi átlag beszerzése minden bíróságra. A kivégzési görbe egytõl ötvenig megy (az utóbbi a nagyobb központokra állt) és ma a vörös hadsereg kb. száz területet foglalt el. A terror válságai periodikusak voltak, aztán csökkentek, úgy hogy lehetséges a (szerény) 5 áldozat átlagos becsülése, amelyet ha az ezer bíróság számával megszorozzuk, ötezret ad és évente kb. másfél milliót!" (24)

Ha ez a becslés hihetetlennek tûnik, ez a három különféle statisztikai becslés kellõen egyezõ eredményt ad és biztosan az igazságra alapulnak. A vörös terror olyan elterjedt lett, hogy itt lehetetlen a cseka minden módszerét részletesen leírni (25), amelyet az ellenállás letörésére alkalmaztak. A legfontosabb az volt, hogy minden társadalmi osztályból túszokat szedtek. Ezeket minden bolsevik ellenes mozgalom (forradalmak, a fehér hadsereg, sztrájk, ha egy falu visszautasította, hogy a termést beszolgáltassa, ...) esetén rögtön kivégezték. Így például a zsidó Ouritzky, Petrográd különleges bizottságának tagja kivégzésekor néhány ezer túszt végeztek ki, és a szerencsétlen kivégzett férfiak és nõk közül sokat megkínoztak büntetésként hidegvérû kegyetlenséggel a cseka börtöneiben.

Így elõttem fényképek vannak, melyeket Harkovban vettek föl a szövetséges küldöttség jelenlétében közvetlenül azután, hogy a vörösök elhagyták a várost. Egy sor kísérteties kép látható: Három munkás teteme, akiket túszként tartottak egy sztrájkoló gyárból. Az egyik szemét kiégették, ajkát és orrát levágták, a másik kettõnek a kezeit vágták le.

S. Afaniasouk és P. Prokpovitch kisbirtokosok túszokat megskalpolták, S. Afaniasouk teste égési helyekkel van tele, melyeket egy fehéren izzó kardpenge okozott. M. Bobroff katonatiszt nyelvét kivágták, egyik kezét levágták, és bal lábáról lehúzták a bõrt. Néhány áldozat kezérõl a bõrt fémfésûvel húzták le. Ez a baljóslatú eredmény a harkovi különleges bizottság börtöncelláinak vizsgálata után került napfényre. Pontiafa, egy nyugalmazott tábornok, túsz, jobb kezérõl lehúzták a bõrt és levágták nemi szerveit.

A csonkított testû nõi túszok: S. Ivanovna, egy szövetüzlet tulajdonosa, Mme A. L. Carolshaja, egy tábornok felesége, Mme Khlopova, birtokosnõ. Mellüket fölvágták és kiürítették, nemi szerveiket megégették és azokon szénnyomok voltak láthatók. A paraszt túszok, Bondarenko, Pookhikle, Sevenetry, és Sidorfchouk arca brutálisan meg volt csonkítva, nemi szerveiket kínai kínzók kezelték európai orvosok számára ismeretlen módon, akik véleménye szerint az áldozatok haláltusája borzalmas lehetett.

Lehetetlen minden kegyetlenséget elsorolni, amely a vörös terrorhoz fûzõdik. Egy kötet nem lenne ehhez elég. Például a harkovi cseka, amely Saenkoban mûködött, arra volt specializálva, hogy megskalpolta áldozatait és kezükrõl úgy húzta le a bõrt, mint egy kesztyût. Voronyezsben az áldozatokat meztelenül zárták be egy hordóba, amelybe szögek voltak verve és aztán görgették a hordót. Homlokukra egy vörösen izzó vassal ötágú csillagot égettek. Tsaritsinban és Kamishinban elfûrészelték csontjaikat. Kievben az áldozatot egy ládába tették amelyben bomló hullák voltak. Miután feje fölött lövéseket adtak le, azt mondták neki kínzói, hogy élve fogják elégetni. Eltemették a ládát, majd fél óra múlva folytatták az áldozat kihallgatását. Ezt a jelenetet néhányszor megismételték. Nem meglepõ, hogy sok áldozat megõrült. (26).

Emlékezzünk vissza arra, hogy 1918 július 17-én Jekatyerinburgban a cseka parancsára (A parancsot a zsidó Sverdloff adta ki Moszkvában) a kivégzési csoport, melyet a zsidó Yourowsky vezetett, kivégezte vagy agyonlövéssel vagy lekaszabolással a cárt, a cárnõt, a nagyhercegeket, Dr. Botkint, a férfi szolgálat, a nõi szolgákat, a szakácsot és a kutyát. Az uralkodó család többi tagjait, akik legközelebb álltak a trónhoz, a következõ éjszaka végezték ki. Mihajlovics, és Konstantinovics nagyhercegeket, Vladimir Paleyt, Elisabeth Feodorvna nagyhercegnõt egy forrásba dobták Alalaievskben, Szibériában. Michael Alexandrovitch nagyherceget Permben lakosztályában ölték meg. (27).

Dosztojevszkijnak nem volt igaza, amikor ezt mondta:

"Néha furcsa gondolatom van. Mi lenne, ha Oroszországban három millió zsidó helyett, akik ma élnek ott, három millió orosz lakna és nyolcvan millió zsidó? Mi történne az oroszokkal a zsidók között, hogy bánnának velük? Egyenrangú személyként kezelnék õket? Szabad lenne nekik nyíltan imádkozni? Nem taszítanák õket egyszerûen rabszolgasorba vagy annál is rosszabb: nem húznák le egyszerûen a bõrt róluk? Nem gyilkolnák-e meg õket tömegesen, amíg teljesen el nem pusztítanák õket, ahogyan ezt az ókorban tették õstörténetük idején?"

Mi történik ma Oroszországban?

A jelenlegi helyzet a következõ: A bolsevizmus, a pusztítás megbízottja teljesítette föladatát. Erõszakos volta miatt nem tarthat örökké. Eljött az az idõ, amikor folyamatosan átlép egy

kormány alakjába, mint a Francia Köztársaság, a legkényelmesebb formája annak, hogy eltakarja igazi urait, lehetõvé teszi a zsidóságnak, hogy uralmát megszilárdítsa Oroszországban, amelyet a bolsevizmus segítségével vívott ki az orosz nép fölött.

Sajnos a szovjet vezetõk, talán túlteljesítve a parancsokat, túl messzire mentek és ez arra kényszerítette õket, hogy bizonyos mértékben belátást engedjenek kártyáikba. Az emberek kezdik észrevenni, hogy a világforradalom részben mesterséges volt, egy alapvetõen zsidó vezetésû összeesküvés eredménye. Oroszországban a kommunizmust a terror tartja életben. Ahogy fölenged a terror, pogromok várhatóak. Következésképpen a világ zsidósága és a szabadkõmûves kormányok (mint pl. Franciaország) úgy tesznek, mintha szidnák a bolsevizmust elítélve annak népszerûtlen túlkapásait, de valójában támogatják azt és addig erõsítik, amíg megtalálják azokat az eszközöket, amelyek átültetik azt egy tartósabb formába.

Ha ma elesne, a reakció arra olyan lenne, hogy kétséges, hogy a zsidó szabadkõmûvesség teljes ereje elég lenne-e arra, hogy megakadályozza a nemzeti és vallásos Oroszország újraéledését, amelyet egy abszolutisztikus uralkodó vezet. A zsidó szabadkõmûvesség számára ez katasztrófát jelentene, és minden tõle telhetõt megtesz, hogy elkerülje ezt, mert akkor megtanulná a világ, hogy milyen borzalmas volt valójában a bolsevizmus. A világforradalom igazi alkotói és céljaik elõször kerülnének napfényre és vége lenne a demokratikus, szocialista és más illúzióknak. Oroszország attól fogva tilos lenne a szabadkõmûveseknek, zsidóknak és nemzetközi forradalmároknak, és természeti kincseinél fogva képes lenne önellátásra anélkül, hogy a zsidó finanszírozók közremûködésére, a világ forradalomellenes erõinek a pillére lenne. Ezek pedig, ahelyett hogy vakon harcolnának egy láthatatlan, területen kívüli ellenség ellen, tudnák, hogy kit kell megtámadni. Ez kétségkívül a világ általános új irányvonalának a kezdetét jelentené, hogy eltávolodjunk az 1789-ben kezdõdött forradalmi lejtõtõl.

Önkéntelenül föltevõdik a kérdés:

Miért engedi meg a civilizált világ, hogy ilyen állapotok uralkodjanak a föld egy hatodán? Ha Oroszországban még monarchia lenne, akkor senki sem fogadná el ezeket az állapotokat. Dörgõ kérdések lennének a föld parlamentjeiben, az emberi jogok bizottságainak tagjai tüzesen tiltakoznának, a méltatlankodó újságokban cikkek jelennének meg, és minden társadalmi osztály gyorsan és egyhangúlag egyetértene abban, hogy nemzeti, gazdasági, diplomáciai és katonai intézkedések egész sorát kell foganatosítani azért, hogy megszüntessük ezt a förtelmet. De a mai demokrácia sokkal kevésbé aggódik emiatt, mint Macdonald náthája vagy Carpentier betört orra miatt.

Noha a nyugati polgárság tökéletesen tudja, hogy a Szovjethatalom engesztelhetetlen ellensége, amellyel nem lehet megegyezni, és amely nem is szükséges, mert gazdaságilag Oroszország csak egy hulla, ennek ellenére a polgárság flörtje a Kominternnel még tart és hosszú románcnak néz ki. Erre a kérdésre csak egy válasz van, hogy Nyugateurópában a nemzetközi zsidóság (28) olyan keményen tartja kezét a politikai hatalmon, mint ahogy a zsidó kommunisták Oroszországot tartják kezükben, és minden emberileg lehetõt megtesz, hogy késleltesse azt a napot, amikor az utóbbi elesik. (29)

Irodalom:

-

1. The Ideals of Bolshevism, Jewish World, 10th January 1929, no 2912.
2. Russia no 1. Riportgyûjtemény a bolsevizmusról, amelyet õfelsége parancsára terjesztettek a

parlament elé 1919 áprilisában. Ezt a részt kihagyták abból a lerövidített kiadásból, amelyet a parlament elé terjesztettek. A fönti idézetet Hollandia oroszországi minisztere továbbította Sir M. Findlay Mr (most Lord) Balfournak.
3. Ezt Mgr JOUIN reprodukálta franciául, op. Cit., t. II, p. 109.
4. Samuel GOMPERS cikke, New- York Times, May 7 1922.
5. New York Times, 31 December 1923. A cikket az American Federationalist aktuális kiadása nyomta újra. 6. W. G. PITT RIVERS. The World significance of the Russian Revolution, p. 39, Blackwell, Oxford, 1921. 7. G. BATAULT, Le probleme juif, p. 257.
8. G. BATAULT, Le probleme juif.
9. Többek között lásd: A kísérletek a szocializmus alkalmazására írók: Etienne Cabet and William Lane in Texas and in Paraguay. Webster, World Revolution, p. 114 és 271.
10. N. H. WEBSTER, Secret Societies and subversive movements, p. 327.
11. Article A. ROSENBERG in the Welfkampf, 1-rt July 1924.
12. Weltkampf, July 1924, p. 21.
13. Jewish influence in socialism and economic life is examined further on. Cf. p. 157-163.
14. Cecile DE TORMAY, Le livre proscrit, p. 135.
15. WEBSTER, Secret Societies and subversive Movements, p. 334.
16. J. and J. THARAUD, Causerie sur Israel, p. 38.
17. Ost Express, 30th January 1923. Cf. Berliner Tageblatt 1-st May 1923. A bolsevik vallásellenes harc részleteit lásd: The Assault of Heaven by A. VALENTINOF (BOSWELL).1
18. COPIN ALBANCELLI, La conjuration juive contre les peuples. E.Vitte, Lyon, 1909, p. 450.
19. Latsis vezette a terrort Ukrajnában.
20. S. P. MELGOUNOV. La terreur rouge en Russie de 1918 á 1923. Payot, 1927.
21 Bukharin levele Nagybritanniába, La Revue Universelle, 1st March 1928.
22. Lásd 5. P. Melgounov, La terreur rouge en Russie. Payot, 1927, p. 161.
23. Ezek hivatalosan publikált adatok.
24. S. P. Melgounov, p. 104.
25. Mostani neve GUEPEOU.
26. S. P. MELGOUNOV, op. cit., p. 164-166.
27. Lásd Nicholas Sokoloff könyvét, L'enquété judiciaire sur l'Assassinat de la famille impériale. Payot, 1924.
28. Vagy fegyvertársa a szabadkõmûvesség.
29. Weltkampf, Munich, July 1924.

A ZSIDÓK ÉS SZOCIALIZMUS

Hosszasan idõztünk a bolsevizmusnál, mert ez a zsidók forradalmi akcióit napfényre hozta. Részvételük benne teljesen nyilvánvaló volt az erõszakos forradalom folyamán, de noha nem annyira látható, õk a forradalmi szocializmus minden formájának igazgatói mindenütt a világon.

Ami a zsidókat illeti, szerepük a világ szocializmusában olyan fontos, hogy lehetetlen azt szó nélkül hagyni. Nem elegendõ a 19. és 20. század nagy zsidó forradalmárainak nevét emlékezetünkbe idézni, mint Karl Marx, Lassalle, Kurt Eisner, Béla Kuhn, Trocki, Leon Blum nevét, de a modern szocializmus elméletének alkotóit is meg kell említenünk ezzel egy idõben? Ha nem lehetséges a bolsevizmust teljes egészében zsidó alkotásként deklarálnunk, az mindenképpen igaz, hogy a maximalista mozgalom néhány vezetõje zsidó és ezek valóban jelentõs szerepet játszottak a mozgalomban.

A zsidó irányzatok a kommunizmus irányában, eltekintve az anyagi együttmûködéstõl a pártszervezetekkel, milyen erõs igazolást találnak abban a mély elutasításban, amelyet Henry Heine, a nagy zsidó költõ érzett a római joggal szemben. A szubjektív okokat, az érzelmi okokat,

melyek Aquiba Rabbi és Bar Kochba felkelését okozták Kr.e. 70-ben a Pax Romana és a Jus Romanum ellen (Római béke és római jog), a 19. századnak az a zsidója is megértette és szubjektíven és szenvedélyesen érezte azt, aki fajával nem tartott fent kapcsolatot.

A zsidó forradalmárok és a zsidó kommunisták, akik a magántulajdon elvét támadják, amely Justiniánus, Ulpián és mások polgári törvénykönyvének alapja, nem tesznek mást mint õseik, akik ellenálltak Vespasiannak és Titusznak.

Valójában halott, aki beszél! (1)

Zsidók voltak a szocializmus alkotói. A kollektivista eszme nagy prófétája és megalapítója, Marx Károly zsidó volt, akinek eredeti neve Mordechai volt. A jelenlegi mozgalom vezetõi zsidók, anyagi eszközeit zsidók adják, amely talán elmagyarázza a határtalan anyagi forrásokat, melyek a szocialisták rendelkezésére állnak. Franciaországban a Humanité újságot zsidó pénzen alapították. Ez azonos a szocialista újságok nagy részénél világszerte. Angliában a zsidó befolyás a szocializmus kevésbé szélsõséges formáinál nem kevésbé nyilvánvaló. Ha a Munkáspárt szilárdan németbarát, és amellett zsidóbarát is. (2)

Továbbá ha a zsidó befolyásról van szó a szocializmusban, akkor senki sem határozottabb a zsidóság eszmei vezetõinél. Alfred Nossig úr szóról szóra ezt mondja könyvében "Le Judaisme integral", (Egységes zsidóság):

68. Szocializmus és a mózesi hit olyan programok, amelyek egyáltalán nem mondanak ellent egymásnak. Ellenkezõleg, a két elv alapvetõ gondolatai között megdöbbentõ egyetértés van. A zsidó nacionalizmusnak nem kell félnie a szocializmustól mint veszélytõl, amely alapelvét veszélyeztet, és a zsidó szocializmusnak sem jelent a mózesi hit veszélyt. A két párhuzamos elv ugyanazon az úton fog megvalósulni.

71. A tények vizsgálata során cáfolhatatlanul fölbukkan, hogy nemcsak a modern zsidó mûködött meghatározó módon a szocializmus kialakításában közre, hanem már õsei megalapították a mózesi rendszert... vagy másképpen mondva a mózesi rendszer szocializmus, amelyet az utópiáktól, a kommunizmus terrorjától és a kereszténység aszkézisétõl megszabadítottak. A mozaik kód mint szabály vagy mint törvény tudatosan vagy tudat alatt befolyásolta az idõk során az embereket.

74. A modern szocialista mozgalom nagy részben zsidók munkája. A zsidó nyomta bele elméjének pecsétjét. Szintén a zsidók vannak az újonnan megalakult szocialista köztársaságok kormányában többségben, noha a zsidó szocialista vezetõk elidegenedtek a júdaizmustól. Ennek ellenére szerepük nemcsak tõlük függött. Szerepükben önkéntelenül is a mózesi alapelv faji kulturális rendszere mûködött, a régi apostoli emberek vére élt tovább agyukban és társadalmi temperamentumukban. Korunk szocializmusa a mózesi tanítás megvalósulásának elsõ lépcsõfoka, annak a jövõnek a megvalósulása, melyet prófétáink jósoltak meg a világnak. (1).

79. Amikor megalakul a Nemzetek Ligája és annak seregei hatásosan fogják a gyenge fajokat védeni, akkor mi is remélhetjük, hogy a zsidók akadály nélkül kifejleszthetik nemzeti államukat Palesztinában, és a Nemzetek Ligája át lesz hatva a szocializmus eszméjétõl, és így segíti elõ, hogy nemzetközi és nemzeti igényeinknek ténylegesen birtokába jussunk. Ezért minden zsidó csoportnak, Cionistáknak vagy a diaszpóra szakértõinek létfontosságú érdeke a szocializmus gyõzelme. Alapvetõen támogatniuk kell, nemcsak azért mert azonos a mózesi elvvel, hanem taktikai okokból is.

87. A zsidó szocialistát megfeddik amiatt, mert nemcsak a kollektivista pártnak vezetõ eleme, hanem a kommunista terroristák pártjának is. Ezt minden zsidónak sajnálnia kell, mert ha igazi hívei a mózesi hitnek, akkor nem élnek terrorisztikus eszközökkel. Ennek két oka van: A zsidó terroristák elidegenedtek a mózesi eszmétõl és mert tatár és kozák vér keveredik bennük. Ez nem akadályozta meg a zsidó faj hittagadóit abban, hogy rajongjanak a szocialista eszméért, de vad és kegyetlen elvekkel oltotta be õket.

Láttuk tehát, hogy a zsidó faj a modern forradalmakban alapvetõ szerepet játszott, a bolsevizmusban, a szocializmusban, stb. Vizsgáljuk most meg a zsidó befolyást a világban általában és az emberi tevékenység különféle területein.

Irodalom:

1. KADMI KOHEN Nomades. F. Alcan, Paris, 1929.1'. 26. 2. Webster, Secret Societies, p. 387.

ZSIDÓ BEFOLYÁS A VILÁGON

A zsidók tevékenysége a világon mindenütt szándékosan vagy önkéntelenül forradalmi irányba mozog, a keresztény civilizáció megsemmisítése irányában. A zsidó nép két pólusa - alul a szocialista és bolsevista forradalmárok, a tetején a nagytõke - mind ugyanabba az irányba haladnak. Azt mondtam, szándékosan vagy önkéntelenül, mert valóban lényeges különbség van a két létezési elv között, amely a földi élet rendkívüli értékében hisz (Isten királysága a földön), és amelyik a halál utáni életben hisz és reménykedik, és a keresztény alapelv, amely ennek ellenkezõjén alapul. Attól függetlenül hogy elfogadjuk vagy elvetjük-e a zsidó világ összeesküvés elvét, tény az, hogy 1789 óta a zsidó eszme fölülkerekedik a keresztény eszmén, amely addig uralkodó volt, és az abból következõ általános materializmus logikus módon hozza magával az ateizmust, a szocializmust és az általános anarchiát, amely alatt szenvedünk. A zsidó kérdés tehát elsõsorban civilizációnk és kultúránk védelme, a világ arca változásának a kérdése.

Ha mi árják nem is vagyunk tisztában vele, fajunk idealizmusa, amely lelkes társunk volt a századokon át, amely minden szépet, nemeset, õszintét, hûséget, jogot, kötelességet, bizalmat, mindezt ellenállhatatlanul pusztítja a zsidóság cinikus és gátlástalan materializmusa, melynek kifejezése a zsidó-szabadkõmûves ateista köztársaság.

A zsidó eszme propagálása romboló számunkra. A zsidóság fegyvere az arany és a sajtó arra, hogy eszméit továbbterjessze és átültesse a gyakorlatba. Ezek segítségével irányít mindent és együttmûködik mindennel, ami a közvéleményt alakítja és mindennel, aminek forradalmi hatása van a világon: A szabadkõmûvesség, a szocializmus, a kommunizmus, a teozófia, a színház, a mozi, a hírügynökségek, a drót nélküli hírközlés, az oktatás, stb. A legtöbb kormányra erõs hatással van, vagy közvetve a szabadkõmûvességen át, vagy közvetlenül kiválasztott zsidó állampolgárok által, akik az állam vezetõit és a befolyásos politikusokat körülveszik, ahogy azt a békekonferencián levõ túlsúlyuk is mutatta.

A következõkben precizírozzuk ezeket a gondolatokat.

A ZSIDÓK ÉS A GAZDASÁGI ÉLET

A zsidó gazdasági és pénzügyi tehetség közismert, szükségtelen róla itt beszélnünk (1). A modern üzleti módszerek megalapítói zsidók, Jelenleg a pénzügyek királyai. Minden országban, ahol döntõ a befolyásuk, élénk gazdasági tevékenység folyik, de mi ennek az anyagi elõnynek az ára! Senkinek sincs joga arra, hogy gazdasági sikerüket csepülje, de ha a módszereket

megvizsgáljuk, melyek segítségével azt elérik, és elsõsorban azt, hogy mire használják gazdasági erejüket. Az arany a hatalom eszköze, mely jó ügyet szolgálhat, vagy rosszat. Õk mind máig úgy használták azt, hogy hasznos legyen a zsidó fajnak, de mindenki másnak káros, és éppen ez a probléma. Gazdasági befolyásuk ránk nyugati keresztényekre három módon hat: A világon elterjed a zsidó aranyközpontú életszemlélet. A módszerek elterjednek, ahogy õk szerezik meg aranyukat. Annak kihatásain keresztül ahogy aranyukat fölhasználják.

A zsidó mentalitásnak az aranyat illetõen vallási alapja van, mert a zsidó vallás alapvetõ tulajdonsága az, hogy idegen neki a másvilág és a vallás kizárólagosan és alapvetõen világi. (2). Csak ebben a világban lehet részük jóban vagy rosszban. Ha Isten valakit meg akar jutalmazni vagy meg akar büntetni, azt csak az ember élete során teheti meg. Ebbõl következik, hogy az igaznak gazdagnak kell lenni míg az istentelen szenved. (3).

Így a zsidó vallás a gazdagokat magasztalja mint a legáldottabbakat, és a zsidó számára a pénz az élet célja.

Haszontalan azokat a különbségeket bizonygatni, amelyek a hívõ keresztény és a hívõ zsidó szemléletének különbözõségébõl következnek a gazdagság megszerzését illetõen. Míg a hívõ keresztény, aki uzsorásként bûnözött, halála után megbûnhõdik és kész arra, hogy föladja a jogtalanul szerzett vagyont, mely perzseli lelkét, a vallásos zsidó élete végén szeretettel nézi ládáit és bõröndjeit, melyeket azok a pénzdarabok töltenek meg, amelyeket szegény keresztényektõl vagy akár szegény moszlémoktól vett el élete során. Ez a látvány megörvendezteti hívõ szívét, minden fillér kamat olyan neki, mint egy áldozat Istenének (4).

Ma ez az aranyközpontú mentalitás az egész világon elterjedt. Általános materializmust és durvaságot eredményezett, amely részben okozója annak az osztálygyûlöletnek, amely korunk egyik legrombolóbb eleme. (5). Ez a gépek és a kereskedelem szabálya, brutális és tisztán anyagias, minden erkölcsi ellenmérget nélkülöz, amely az általa okozott kárt semlegesítené.

A rossz alapvetõ oka a szellemi ideálok eltûnése. Dosztojevszkij (6) ezt már 1873-ban kinyilatkoztatta prófétai üzenetében:

"Királyságuk tökéletes királyság. Azoknak az eszméknek a gyõzelme közeleg, amelyek jelenlétében az emberi érzelmek hallgatnak, az igazság iránti szomjúság, a keresztény és nemzeti érzések, és az európai népek közös büszkesége is.

Ami ezzel szemben jön, az materializmus, a vad és kapzsi étvágy az személyes jólétre, a minden áron való pénzgyûjtésre szomjúhozás. Ezt magasabb célnak fogják tartani, mint értelmet, mint szabadságot, amely a keresztény erkölcs helyébe lép, melynek célja az üdvözülés az erkölcs és az emberek közötti összefogás által. Az emberek nevetni fognak ezen mondván, hogy ilyesmi nem indul ki a zsidókból. Az utolsó James de Rothschild Párizsban rossz ember volt talán? Júdaizmusról beszélünk és a zsidó eszmérõl, amely az egész világot szorításában tartja, nem a kereszténység bajairól.

Olyasmi fog eljönni, amit senki sem tud elképzelni. A parlamentarizmus, a közösségrõl szóló elméletek, amelyekben ma hisznek, a gazdagság fölhalmozódása, a bankok, a tudomány, mindez egy szempillantás alatt össze fog dõlni anélkül, hogy a legcsekélyebb nyoma is megmaradna, kivéve a zsidókat, akik tudni fogják, hogy mit kell tenniük, úgyhogy ez is a javukra fog szolgálni. Mindez nagyon közel van hozzánk ma...

Igen, Európa az összeomlás határán áll, egy általános, szörnyû és általános összeomlás határán.

Szememben Bismarck, a francia köztársaság Beaconsfieldje, Gambetta és mások csak jelenségek. Uruk, aki ugyanaz mindenki más számára és egész Európa számára, az a zsidó és annak a bankja. Meg fogjuk érni azt a napot, amikor vétót mond és Bismarckot váratlanul elsöpri mint egy szénahalmocskát. A júdaizmus és a bankok ma mindenütt uralkodnak, Európa és a tanítás, az egész civilizáció és a szocializmus fölött. Egész különösen a szocializmus fölött, mert ennek segítségével fogja a júdaizmus a kereszténységet és a keresztény kultúrát tönkretenni. És ha végül csak az anarchia marad fönt, a zsidó fog mindent irányítani. Mert annak ellenére, hogy a szocializmust dicsõíti, teljes mértékben megõrzi zsidóságát fajtestvéreivel egyetemben, kívül a szocializmuson, és ha Európát teljesen kifosztották, csak a zsidó bank marad fönn."

A kapitalizmus nem csak gazdasági probléma, hanem eszmei probléma is mindenek elõtt, az európai lélek problémája. Összefoglalva, a zsidó arany mentalitás megszállt minket és maga ez a mentalitás is rossz nekünk. De két más okból is veszélyes számunkra a zsidó befolyás. Az a mód, ahogyan az aranyhoz jutnak és az amire azt fordítják. A zsidónak mindig azt hányták a szemére, hogy parazita, aki soha sem szerzi vagyonát javak elõállításával, hanem azzal, hogy mások termelését zsákmányolja ki. Egyikük ezt mondta:

"Háborúk és forradalmak a zsidó aratásai."

Ez nem mai fölfedezés. Itt van, amit errõl a témáról Baron Malouet ír M. de Sartuine számára egy portugál zsidó megbízásából 1776-ban:

"Egy utazó sem látott egy ásónyomnyi földet sem, amelyet egy zsidó ásott volna ki, vagy termelõüzemet, amelyet õk alapítottak volna vagy tulajdonuk lett volna. Mindenütt ahol megjelentek, kereskedõként, alkuszként, használtáru kereskedõként, és uzsorásokként tevékenykedtek, és a leggazdagabbak köztük nagy és kiskereskedõk és bankárok lettek. Poroszország királya meg akarta õket telepíteni államaiban és állampolgárokat akart belõlük csinálni. De kénytelen volt föladni ezt a tervét, mert belátta, hogy csak megsokszorozná a kereskedõk és uzsorások számát. Néhány német herceg behívta õket államába remélve, hogy elõnyére fognak szolgálni a kereskedelemnek. De a zsidók egyoldalú állásvállalása és uzsorájuk hamarosan kezükbe adta ezeknek a kis államoknak teljes vagyonát és így hosszú távon csak kizsákmányolták ezeket az államokat."

Ezt mondja nekünk Werner Sombart:

"Ideje, hogy egyszer és mindenkorra föladjuk azt a legendát, amely szerint a zsidókat a keresztes hadjáratok óta az európai középkor során arra kényszerítették, hogy kizárólag uzsorával foglalkozzanak, mert minden más foglalkozástól eltiltották õket. A zsidó uzsora 2000 éves története a középkor elõtt elegendõ arra, hogy kimutassa ennek a történelmi következtetésnek a hamisságát. De a hivatalos történetírásnak az a része, ami a középkort és a modern idõket illeti, az is messze van attól, hogy igazolja ezt a tényt. Nem igaz, hogy minden általában foglalkozás le volt zárva zsidók elõl a középkorban és a modern idõkben, hanem õk helyezték a pénzkölcsönzõi foglalkozást biztonság ellenében elõnybe más foglalkozásokkal szemben. Ezt igazolta Bucher A Majna menti Frankfurtban, és könnyû ezt bebizonyítani sok más városban és más országban is. Ezek mind meggyõzõen bebizonyítják a zsidó természetes vonzalmát a pénzkölcsönzõi szakma iránt. A középkorban és késõbb különösen szembetûnõ a kormányok fáradozása, hogy a zsidók érdeklõdését más foglalkozási ágai iránt fölkeltse, mindig sikertelenül. (7).

Ma a mûködési területük kiszélesedett. Magánemberek helyett kormányoknak és államoknak kölcsönöznek, de az alapelv változatlan maradt. A zsidók a nemzetközi finanszírozók, nem elõállítók, mert az elõállító konzervatív, a másik nem az. Végül is a zsidóknak rossz hatása van

ránk azzal, ahogy aranyukat fölhasználják. Az a segítség, amelyet az Oroszországi forradalom idején kaptak, jól ismert. Mr. Lancelot Lawton aktuális könyvének kritikája alkalmából a Patriot ezt írta:

"Lawton úr fényt vetít a forradalom mögött mozgó erõkre, amelyek azt sugallják neki, hogy tovább vizsgálja, hogy mi volt a világmozgalom alapja. A mozgalmat már nem lehet elfedni szokásos felületes beszéddel az Oroszországi rendszer szigorúságáról, amely a szocialisták kedvenc mentegetõdzése a legbrutálisabb tettekre, hogy a bolsevikok nem szerezték meg a cári birodalom bukása után hat hónapon belül a hatalmat. Szeretném a fõszerepet hangsúlyozni, amelyet a pénz játszott a forradalomban, és itt megemlítem azt is, hogy most Franciaországban jelentek meg jól alapozott írások, amelyek bebizonyítják, hogy sem Robespierre, sem Danton nem voltak elszigetelt figurák a forradalom alatt, de a bankárok és finanszírozók játékfigurái voltak."

A 12-ik oldalon ezt mondja:
"Az elsõ forradalom kitörésekor Lenin Zürichben volt, ahol egy öreg svájci kereskedõ segítette gazdaságilag, aki késõbb állandó lakhelyének választotta ki a forradalmi Oroszországot, és nem sokkal letelepedése után eltûnt. Ha Lenin nem engedelmeskedett volna fizetõ urai parancsainak, meddig maradt volna életben?"

A nemzetközi finanszírozók nem mind zsidók és nem szükségszerûen mind vámpír. Néhányuk és sok zsidó messze van ettõl és éppen jótékonyságukról ismertek. A kezükben levõ pénz elveszti szokásos jelentõségét és erõvé, eszközzé, hatalommá és néha az uralkodás eszközévé válik. Ez az eset a zsidó nagytõke esetén. Egyfelõl a zsidó nagytõke nagyon hatalmas, másfelõl össze van világszerte kapcsolva és zsidó érdekeket szolgál mások kárára. Erõssége szervezettsége és nemzetközisége. Nem a zsidó bankok egyéni sikerességérõl vitatkozunk, erre annyi joguk van, mind nekünk, és ezt senki sem vitatja el tõlük. De itt egy nemzetközi bankrendszerrõl van szó, amely sem angol, sem német, sem francia, de zsidó, és világszerte össze van kapcsolva. Nem az egyes bankok fontosság a vagy gazdagsága jelentõs, hanem az rendszeré, és ez adja annak hatalmát.

Walter Rathenau egyszer beszédes hangulatában ezt mondta:

"Háromszáz ember, akik mind ismerik egymást irányítja az európai földrész sorsát. Követõik barátaikból és rokonaikból lesznek. Itt nem akarjuk ennek a furcsa államnak a furcsa okait megvizsgálni, amely egy fénysugarat vetít társadalmi jövõnk bizonytalanságára."

Biztos az, hogy egy ilyen szervezet hatalmat jelent, amelyet jóra vagy rosszra is lehet használni. Eddig a zsidó faj javára és mások romlására használták. Ezek az erõk nem keresik a nyilvánosságot, hanem általában elégedettek azzal, hogy távolról irányítják a dolgokat bankjaik vagy más közvetítõk segítségével és a világ nem tud róluk. Hirtelen megjelennek, amikor szükségesnek látják és ugyanolyan gyorsan tûnnek el a háttérben. Ezt a tényt jól illusztrálja a Versaillesi békekonferencia, ahol a zsidó befolyás irányító szerepe föltûnt a szemlélõknek, és amit Dr. E. J. Dillon így fejezett ki:

"Néhány olvasónak izgalmasnak tûnhet, de tény, hogy a követek jelentõs száma úgy látta, hogy az angolszász népek mögötti tényleges befolyás szemita volt. Ennek az eljárásnak a formalizmusát húzták rá azokra a képviselõkre, akiknek országairól szó volt, és akik ezt Keleteurópa békéjére nézve végzetesnek tartották. Ezentúl a világot angolszászok fogják uralni, akiket zsidó elemek irányítanak." (9).

Jelenleg a zsidó nagytõke kizárólag zsidó érdekeket szolgál. Mondhatnánk, hogy ez így rendben van, de a mi jogunk, hogy védekezzünk ez ellen az idegen uralom ellen. Mivel Izrael egyetlen fegyvere az arany, amely kiszámíthatatlanul hatalmas, és ennek köszönhetõ, hogy a kiválasztott nép olyan jól tudja, hogy hogyan kezelje a sajtót.

Vizsgáljuk most meg a zsidók befolyását a sajtóra.

Irodalom

1. Olvassa ehhez el Sombart, Les juifs et la vie economique, Payot.
2. WERNER Sombart, Les juifs et la vie economique, Payot.p. 291.
3. Op. cit., p. 277
4. Op. cit., p. 286.
5. Érdemes megemlíteni, hogy egy ismert angol zsidó bankár, a jól ismert közgazdász, David Ricardo, aki egy holland bankár fia volt és a 18-ik század végén vándorolt ki Londonba, a világ teljesen gazdasági alapelvének alkotója és elméleti szakembere, amely ma is szinte mindenütt uralkodó lett. A korunkbeli politikai gazdasági elv, ahol az üzlet minden fölött áll, az üzletet tartják az emberi erõfeszítések fõ céljának közvetlenül Ricardotol jön. BATAULT, Le probleme juif, p. 40. 6. Fédor Dosztojevszkij, Journal d'un ecrivain, 1873-1876, 1877, editions Bossard.
7. W. SOMBART, op. cit., p. 401.
8. Az Oroszországi forradalom (1917-1926) by Lancelot Lawton Macmillan. 9. Dr. E. J. Dillon, The inside Story of the Peace Conference.(A békekonferencia története belülrõl).

A ZSIDÓK ÉS A SAJTÓ

A sajtó hatalma kiszámíthatatlan.

Az újság lett a felnõttek nagy iskolája és szinte egyetlen információforrásuk. A közvélemény csak az újságok tükörképe. A sajtó hatalmáról szóló tanulmányában (Grossmacht Press) az ausztriai író, Éberle ezt mondta:

"Egy intelligens ember, aki jól ismeri az újságokat, egy félórás beszélgetés után bárkirõl meg tudja mondani, hogy az melyik újságot olvassa. Még a római magas rangú fõpapokat is, Amette és Mercier kardinálisokat is jobban befolyásolja országuk sajtója, ahogy azt saját maguk észreveszik. Gyakran észrevettem, hogy az újság az ami megszabja, hogy valaki hogy ítéli meg a pápa egy bulláját vagy a miniszterelnök beszédét. (1).

Egy angol fõpap azt mondta: 'ha Angliában a Biblia valamit állítana és a Times arról valami mást állítana, akkor 510 személy közül 500 a Times véleményével értene egyet.' A korábbi miniszter, Combes, a vallás elleni harc vezetõje azt mondta: 'A katolikusok három negyedét a sajtó idegenítette el az egyháztól'. Mercier kardinális azt mondta amerikai útja során, hogy a sajtónak köszönhetõ, hogy az antant nyerte meg a háborút. Nem lehet eltúlozni az újságok jelentõségét, amelyek szünet nélkül, nap mint nap. sõt a nap minden órájában kitartanak mindenütt, a családban, a klubban, az utcán, a vonaton, a gyárakban és a mezõkön, a városokban és vidéken.

Így M. Nordau (egy zsidó) odáig ment, hogy azt mondta, hogy sokkal inkább mint a modern fölfedezések, a sajtó az, amely korunkat jellemzi és amely annak legnagyobb hatalma. A zsidó mindenkinél jobban megértette a sajtó rendkívüli fontosságát. Mit vitatkoztok ezen, mondta egyikük, Montefiore báró. Ameddig nem tiétek a világ sajtóhatalma, minden, amit tesztek, hiábavaló. Így aztán szinte egységesen lettek annak urai, mert a sajtó nem független és nem is lehet az. Egy újság mindenek elõtt gazdasági vállalkozás, és alapvetõ célja hogy megéljen és

annyi hasznot hozzon, amennyit csak lehetséges. Egy õszinte független újság bevallotta, hogy nyíltan is megírhatná véleményét, de az nem biztos, hogyha forradalomellenes véleményüknek adnának hangot, nem válnának-e veszteségessé, mivel az újság eladási ára éppen csak a papír árát fedezi, amelyre nyomják azt.

Lester T. Ward professzor 'tiszta szociológia' c. mûvében idézi John Swinton újságíró szavait, melyeket az egy New Yorki sajtókonferencián mondott el:

"Független sajtó nincs Amerikában, kivéve talán kis vidéki városokban. Ezt tudják az újságírók és én is tudom. Egyikük sem meri megírni õszinte véleményét. Ha ezt teszik, tudják, hogy azt sohasem fogják kinyomni. Nekem 150 dollárt fizetnek azért, hogy hallgassam el eszméimet abban az újságban, amelynek dolgozom, és tartsam meg azokat magamnak. Másoknak hasonló fizetést adnak hasonló tevékenységért. Ha sikerülne gondolataimat megjelentetni újságom egyik kiadásában, huszonnégy órán belül elveszteném állásomat.

Az az ember, aki elég õrült ahhoz, hogy gondolatait becsületesen kimondja, hamar az utcán találná magát és kereshetne magának más munkát. Egy New Yorki újságíró jól teszi, ha hazudik, fenyeget, mammon lábánál hajbókol, és eladja országát és faját fizetéséért, azaz mindennapi kenyeréért. Mi eszközei és vazallusai vagyunk a háttérben mûködõ gazdagoknak. Azok húzzák a fonalakat és mi táncolunk. Szellemi termékeink, tehetségünk, képességeink ezeknek az embereknek a tulajdona. Szellemi prostituáltak vagyunk. Ezek mellett a föltételek mellett természetes, hogy õszinte és tehetséges emberek visszahúzódnak az újságírói szakmától. Egy újság függ a kormánytól, a hírügynökségektõl, a kereskedelmi hirdetésektõl, és mindenek elõtt azok gazdasági erejétõl, akik annak a tulajdonosai és igazgatói.

Egy kormány uralma idején sincs abszolút sajtószabadság. Így a kormányok olyan erõsen befolyásolják a sajtót, amennyire csak tudják különféle módon, amelyek alapvetõen a következõk: gazdasági korrupció, szívességek és törvényszéki tárgyalások. A félrevezetõ propaganda végsõ határait is túllépte mindkét oldalon a háború idején.

A korrupcióba az nem számít bele, hogy a kormány befolyásolja a sajtót. Ilyen nyomásra gyakran van szükség, de mivel ezt titokban végzik, a közvélemény azt hiszi, hogy általános véleményrõl van szó, amikor a miniszter beszél. Az újságírás korrupciója nem foglalja magában az állam szolgálatát, de hazafias meggyõzõdése arányos a kapott szubvencióval. (2).

Az újságok szempontjából egy újság alapvetõen függ a hírügynökségektõl. Ezek hatalmas szervezetek, amelyek a világ híreit központosítják és elosztják a sajtónak. Gazdasági szempontból egy újság hirdetésekbõl él. Ez igen jól ismert dolog és nem kíván további magyarázatot.

A helyzet ezek után a következõ:

A világ nagy távirati irodái, amelyek mindenütt a sajtó alapvetõ hírforrásai (mint ahogy a nagykereskedelem a kiskereskedelemé), amely eldönti, hogy mit kell és mit nem kell tudnia a világnak, és milyen formában. Ezek az irodák vagy zsidó tulajdonok, vagy zsidó igazgatás alatt állnak. A kisebb irodák esetén, amelyek a kisebb újságokat látják el hírekkel, ugyanez a helyzet. A nagy nyilvános ügynökségek, amelyek hirdetéseket kapnak és amelyek ezeket az újságokban megjelentetik és ezért díjat számolnak föl, alapvetõen zsidó kézben vannak. Ugyanígy van sok vidéki újság is. Ha a zsidók hangját nem is lehet közvetlenül hallani a sajtóban, nagy közvetett befolyás van a háttérben, szabadkõmûvesség, tõke, stb.

Sok helyen a zsidók megelégednek ezzel a rejtett befolyással, mint ahogy a gazdasági életben is az egyesült részvénytársaságokat tartják a legjövedelmezõbbeknek. A szerkesztõk lehetnek árják, elég, ha minden fontos kérdésben a zsidók érdekeit képviselik, vagy legalábbis nem mondanak azoknak ellent. Ezt szinte mindig a hirdetõ irodák nyomása által érik el. M. Eberle teljes statisztikát ad a világsajtóról, országról országra, amelynek alapján látszik, hogy Németországban az újságok háromnegyed része zsidó, valamint a Wolf távirati iroda és két másik másodlagos iroda, a Hirsch és a Press Telegraph.

A helyzet majdnem azonos ezzel Franciaországban. Rochefort már 1894-ben megmondta: "Nézzétek a sajtót! Már nincs is francia sajtó, teljesen a zsidók kezében van.". Összességében a szabadkõmûves befolyás nyilvánvalóbb mint a zsidó befolyás.

Webster asszony ezt írja az angol sajtóról: "Nem lenne túlzás azt állítani, hogy a Patriot kivételével nincs olyan újság az országban, amely nyíltan tárgyalna olyan kérdésekrõl, amelyek zsidó érdekeket is érintenek". A hirdetõ irodák, amelyek a hirdetéseket osztják föl az újságok között, erõs eszközök arra, hogy nyomást fejtsenek ki. Ha a zsidó visszatartja ezeket, ezzel bármelyik újságot meg tudja fosztani hirdetési szerzõdéseitõl. A zsidók harca Gordon Bennett ellen, a New York Herald tulajdonosa ellen nagyon tanulságos ebbõl a szempontból.

A háború elõtti Ausztria példája volt a sajtó zsidó uralmának. A bécsi zsidó sajtó mindent eladott, mindennek megvolt az ára, a sikernek a mûvészeti életben éppúgy mint az üzleti sikernek. Semmilyen szellemi alkotás, semmilyen mûalkotás nem érhette el a közönséget anélkül, hogy a zsidó sajtó tûzpróbáját kiállta volna, anélkül, hogy annak kritikája azt megérintette volna vagy megfizette volna azt azért, hogy jó kritikákat kapjon. Ha egy mûvész be akart futni a közönségnél, akkor elõtte meg kellett hajolnia minden hatalmas héber újságíró elõtt. Ha egy fiatal színésznõ, egy zenész, egy tehetséges énekes elsõ föllépése elõtt azt szerette volna, hogy nagyszámú közönség elõtt lépjen föl, ez a legtöbb esetben hiábavaló kívánság volt, ha nem fizette meg elõtte adóját Izraelnek. Máskülönben szinte biztos volt, hogy elbukik. Ez brutális zsarnokság volt a zsidó nyereség érdekében és végsõkig végre is hajtották azt.

Ahogy eredményei leleplezik, a zsidóság által dominált bécsi sajtó teljesen katasztrofális volt. Munkája a halál munkája. Körülötte és rajta kívül minden meghal. A népesség minden osztályában ott vannak a gyûlölet gyökerei, a viszály, a féltékenység, a bomlás és rothadás magja. (4)

A ZSIDÓ BEFOLYÁS IMPORTJA A SAJTÓBAN

Természetesen a zsidóság, amely a sajtó egy részét uralja, arra használja azt, hogy zsidó érdekeket szolgáljon, vagyis hogy forradalomellenes mûvek kiadását meggátolja és olyan eszméket szórjon szét, amelyek a zsidóság céljait szolgálják. Minden forradalomellenes kampányt elejétõl fogva a sajtó rendszeresen akadályoz, amely azt jelenti, hogy hallgat róla (nem adja ki) vagy erõszakosan támadja azt a személyt, aki a forradalom ellen mer állást foglalni, anélkül, hogy lehetõséget adna válaszadásra. Ha valaki le meri leplezni a zsidót közvetlenül, akkor általános kiáltozás indul meg, és a bûnöst általában nagyon rövid idõ alatt ártalmatlanná teszik. A sajtó felelõtlen és névtelen, nem riad vissza a hírek hamisításától, hazugságtól és rágalmazástól.

Így látjuk az általános sajtót, melyhez a konzervatív sajtó egy része is tartozik, ordít és uszít Mussolini ellen, akit barbár zsarnoknak nevez, amikor egy oroszországi forradalmárt kiutasít, de ugyanezek az újságok szinte teljesen hallgatnak, amikor a bolsevik cseka három millió oroszt kivégez.

Természetesen sok konzervatív vagy úgynevezett konzervatív újságban megjelennek forradalom ellenes cikkek is (ennek ellenkezõje furcsa lenne), de ezek olyan alaposan körül vannak orvosolva, hogy csak a külszínrõl szólnak és nem érintik a forradalom belsõ jelentését. Ez a tehetség magában foglalja minden párt irányítását, a bolsevikoktól a szélsõjobbokig. Ez teszi lehetõvé a közvélemény semlegesítését és nyugalmának fönntartását és mozgatását a kívánt irányba az alattomos propaganda segítségével, amely minden olvasórétegnek abban a formában tálalja a dolgokat, hogy az megfeleljen az olvasók ízlésének. A sajtó urai nemcsak arra használják azt, hogy kikerüljenek minden támadást, de arra is, hogy a júdaizmust támogató eszméket szórják ki, míg a világsajtó általános irányzatai egészében:

Liberális, demokratikus, republikánus;
Szocialista.
Vallásellenes.
Materialista.
Egy szóval és általánosan, forradalmi.

Irodalom:
1. J. Eberlé Grossmacht Press, Vienna, 1920.
2. Eberlé, p. 128 op.cit.
3. Eberlé pp. cit. p. 204.
4. F. TROCASE, L'Autriche juive, 1898. A. Pierret, ed., Paris.

ZSIDÓ BEFOLYÁS A VILÁGON

Ugyanaz a befolyás kevésbé elterjedten ugyan, de az irodalomban is megtalálható olyan formában, hogy azokat az írókat ismerik el körmönfont módon, akik eszméit hasznosnak tartják a forradalom számára. (Bõvebb értelemben minden eszme hasznos, amely a keresztény társadalmat bomlasztja, liberalizmus, érzékiség, anyagiasság, determinizmus / elõre meghatározottság /, Freud és Einstein példák ezekre.) Mint a sajtóban, akadályokat gördítenek azok útjába, akik ezzel szemben ellenségesek, és ha az nem elég, erõsebb eszközöket is bevetnek. Ebben az összefüggésben nagyon tanulságos annak a harcnak a megemlítése, amely ahhoz volt szükséges, hogy cion bölcseinek protokolljait kinyomtassák és az a sebesség, amellyel a füzetek eltûntek a piacról.

A következõ fontos részlet az angol történésznõtõl N. H. Webstertõl származik:

"Mikor elõször írtam a forradalomról, egy ismert londoni kiadó ezt mondta nekem: 'Gondoljon arra, hogy ha forradalomellenes vonalat képvisel, akkor az egész irodalmi világ ön ellen lesz'. Ez nekem furcsának tûnt. Miért szimpatizálna az irodalmi világ egy olyan mozgalommal, amely a francia forradalom óta mindig is irodalom, mûvészet és tudományellenes volt, és nyíltan hangoztatta, hogy elõnyben részesíti a kétkezi munkásokat az értelmiségiekkel szemben? Robespierre azt mondta, hogy az írókat kell a nép legveszélyesebb ellenségeinek tekinteni. Kollégája, Dumas azt mondta, hogy minden értelmes embert a guillotinnal kéne kivégezni. Megszervezték a tehetséges emberek üldözését . Párizs negyedeiben ezt kiáltozták: "Óvakodj attól, amit a könyvekben írnak" (1). Pontosan ugyanezt az eljárást alkalmazták Oroszországban és a mérsékelt szocializmus idején Németországban, ahol azt mondták, hogy a professzorok és nem az emberek halnak éhen manzárd szobákban. Ennek ellenére országunk egész irodalmát áthatják a bomlasztó hatások. Nemcsak partizán munkákban, de történelmi vagy irodalmi munkákban, melyeket iskolákban használnak, Burkét szidják, mert óvott minket a francia forradalomtól, amellett tapsolnak Carlyle pánegírikuszainak (versfajta), Egy forradalomellenes író minden kis botlását kivesézik a kritikusok, és az egész mû példájának nevezik, a

legszembetûnõbb hibákat nemcsak az összefoglalásokban de a tényeket soroló részekben sem teszik szóvá, ha a mozgalom egy partizánja követte el azokat. Az az elv, amelyet Collot d'Herbois írt le, még mindig áll: " Tout est permis pour qui conque agit dans le sens de la forradalom" (Minden meg van engedve, ami nem támadja a forradalom értelmét - a fordító).

Minderrõl nem tudtam, amikor elsõ munkámat elindítottam útjára. Tudtam, hogy francia írók a múltban meghamisítottak bizonyos tényeket hogy jobban illjenek saját politikai nézeteikhez, Hogy a történelmi összeesküvést a szabadkõmûves körök irányítanak a Sorbonne mellett. Azt viszont nem tudtam, hogy ugyanez az összeesküvés ebben az országban is mûködik. Ezért nem csüggesztett el a kiadó megjegyzése. Ha vagy tényeim vagy következtetéseim hamisnak bizonyultak volna, kész voltam arra, hogy megtámadjanak. Évek fáradságos történelmi kutatása nem elismeréssel vagy megalapozott tudományos cáfolatokkal kellene hogy találkozzon? Annak ellenére, hogy könyvemet a sajtó sokszor elismeréssel említette könyvkritikájában, az ellenséges kritika formája olyan volt, amit nem vártam volna el. Egyetlen becsületes kísérletet sem tettek arra, hogy a francia forradalomról vagy a világforradalomról írt könyvemmel vitába szálljanak.

A tényeken alapuló állításokat lapos ellenérvekkel támadták, melyeket egy fikarcnyi tény igazolt. Általában a támadás terve olyan volt, hogy nem próbálták meg helytelenségét bizonyítani, de rossz hírét akarták kelteni pimaszul választott helytelen idézetekkel, olyan nézeteket rendeltek személyemhez, melyekrõl sohasem beszéltem, vagy akár személyes támadásokkal. Nyugodtan állíthatjuk, hogy ez a támadási módszer példátlan az irodalmi viták más területein. (2). "

A színház, a mozi, vagy a rádió és TV erõteljesen befolyásolják a közvéleményt. Így ezeket mélyen eltöltik a szabadkõmûves és zsidó eszmék, nemcsak igazgatóikat és szereplõiket, de uralkodó eszméik általános irányzatait is. Az Európában bemutatott filmek nagy része a nagy amerikai filmstúdiókból származik mint Metro-Goldwyn, Fox, stb., amelyek szinte teljesen zsidók.

A mindennapos színházban levõ forradalmi irányzatokat gyakran leírták, N. H. Webster így ír az angol viszonyokról:

"Csak körül kell néznünk a mai világban, hogy mindenütt ugyanannak a bomlasztó erõnek a munkáját lássuk - a mûvészetben, a drámában, a napi sajtóban - minden területen, amely a közvéleményt befolyásolja. ... Modern filmjeink folytonosan azon igyekeznek, hogy az osztálygyûlöletet korbácsolják föl, és a kifejezések, mint "a királyok igazságtalansága", "a nép szenvedése", "a nemesség önzése", függetlenül attól, hogy ezek illenek-e az elbeszélés témájához. Az irodalom területén pedig, nemcsak a fantasztikus irodalom esetén, hanem az iskolakönyvekben, a történelemkönyvekben és azokban a könyvekben is, amelyek komoly tudományos értéket akarnak képviselni és amelyeket a sajtó ügyesen szervezett propagandájával dicsõít, mindent megtesznek, hogy a hazafias érzéseket gyöngítsék, hogy a meglevõ intézményekben való bizalmat megrázzák és mind a korunkbeli, mind a történelmi tényeket meghamisítják. Nem hiszem, hogy mindez a véletlen mûve. Nem hiszem, hogy a közönség igényli a hazafiatlan és demoralizáló könyveket és színdarabokat. Ellenkezõleg, a hazafiasság és az egyszerû egészséges érzelmek megnyerik tetszését. Az emberek szíve még fogékony, de folyamatos kísérletek folynak elrontására. (3).

A bomlasztó befolyás kiterjed minden emberi tevékenységre, a tudományra, a mûvészetre, és az olyan bomlasztó elméletek divatjára, mint a freudi elmélet vagy a teozófia. Keresztény tudományok és bizonyos általános mûvészeti irányzatok megkísérlik fölrúgni azokat a szabályokat, melyeknek alapján eddig eldöntöttük, hogy valami szép-e. A mûvészetekben megjegyezzük, hogy a zsidók a múltban teljesen hiányoztak ezekbõl a múltban, azaz azokban az

idõkben, amikor a mûvészek csak munkás és fáradságos életük végén részesültek elismerésben (Pizzaro vagy Izrael ritka kivételek ez alól). De amióta a festmények gyümölcsözõ kereskedelem tárgyai lettek (itt nem minõségrõl hanem mennyiségrõl beszélünk), a zsidók növekvõ számban lesznek festõk, ötvösök és szobrászok.

Mondanunk sem kell, hogy ebben a bomlasztó munkában az oktatásnak elsõrendû szerepe van. Mindenki ismeri azokat az erõfeszítéseket, amelyeket különösen Franciaországban tettek azért, hogy ateistává tegyék az oktatást. De mivel ez nyíltan történik, nem foglalkozunk vele ebben a könyvben, melynek témája a forradalom rejtett erõi. Csak megemlítjük, anélkül, hogy részletekbe mennénk.

Láttuk a zsidó befolyás forradalmi oldalát a világon általában, és különösen a modern forradalmakban. Itt az ideje, hogy közelebbrõl megvizsgáljuk a júdaizmust, hogy pontosan megtudjuk, mi is az, mik a céljai, mit ért el, röviden általános szervezetét.

Irodalom:

1. Moniteur for the 14-tr fructidor, an II.
2. N. H. WEBSTER. Secret Societies és Subversive Movements, London, (Titkos társaságok ás bomlasztó mozgalmak) 1924. Boswell. Preface.
3. N. H. WEBSTER, Secret Societies és Subversive Movements, p. 3-12.

---2. rész---

Júdaizmus VICOMTE LEON DE PONCINS

MÁSODIK RÉSZ

A ZSIDÓSÁG SZERVEZETEI

Az általános ellenségesség okai zsidók és nemzsidók között. A zsidók mindig ellenségességet ébresztettek azokban a népekben, melyek között éltek. Áldozatok, ahogy állítják, vagy elnyomók? Ahogy egyikük, Bernard Lazare világosan elmondja:

"Ha ez az ellenségesség, sõt utálat a zsidóval szemben csak egy idõszakban és egy országban mutatkozott volna meg, akkor egyszerû lenne ennek a haragnak a körülhatárolt okait leleplezni, de ezt a fajt mindig minden nép utálta, ahol csak megtelepedett. Tehát, mert a zsidók ellenségei a legkülönbözõbb fajokhoz tartoztak, és mivel egymástól távol levõ országokban éltek, mivel nagyon különbözõ törvények uralkodtak fölöttük, egymásnak ellentmondó alapelvek uralták õket, ezeknek sem erkölcse, sem szokásai nem voltak azonosak, más intézkedések mozgatták õket, így semmit sem ítélhettek meg ugyanazon elvek alapján, ezért azt mondhatjuk, hogy az antiszemitizmus oka mindig is magában Izraelben rejlett és nem azokban, akik Izrael ellen harcoltak."

Ennek az antipátiának az okait sokszor hozták nyilvánosságra és a következõ három okban foglalhatóak össze:

A zsidók mindenütt és mindig idegenek voltak, paraziták és forradalmárok, továbbá a középkorban Krisztus gyilkosainak is tartották õket. Krisztus meggyilkolásának vádja gyöngült, ahogy a kereszténység ereje gyöngült, ezért ma ezt kommentár nélkül említjük. Idegenek: Emberkerülõk és nem asszimilálhatóak, mert ragaszkodnak különállásukhoz és intoleránsak. Melyik erényeik és melyik vétkeik hozták a zsidókra ezt az általános ellenségességet? Miért gyûlölték az alexandriaiak, a rómaiak, a perzsák, az arabok, a törökök és a keresztény népek ez az általános ellenséget? Mert mindenütt és a mai napig a zsidó a társadalomba be nem illeszthetõ elem maradt. Miért volt be nem illeszthetõ elem? Mert különálló akart maradni és ez a különállása egyszerre volt politikai és vallási, vagy más szavakkal megtartotta politikai és vallási szokásait és törvényeit. (1).

Ehhez a be nem illeszthetõséghez hozzájárult a különállása. A világ nem létezne, ha nem létezne a törvény és ha Izrael nem gyakorolná azt. Isten alkotta azt hogy végül újra semmivé váljon. A világ nem fogja addig megismerni a boldogságot, amíg nem lesz a törvény birodalmának része, azaz a zsidó birodalomé. Következésképpen a zsidó nép Isten kiválasztott népe mint kívánságainak és vágyainak tudói. Az örökkévaló csak velük kötött szerzõdést, az Úr választotta ki õket. Izrael az örökkévaló kedvenc gyermeke az akinek egyedül van joga az õ szeretetére, jóindulatára, különös védelmére, és a többi ember helye a hébereké alatt van. Csak nekik van joguk Isten irgalmára. A népek javai valójában Izrael javai, és látjuk, hogy maga Jézus hogy válaszol egy görög asszonynak: "Nem helyes a gyermekek kenyerét a kutyáknak adni". Ez a bizalom kiválasztottságukban, megválasztásukban hihetetlenül büszkévé tette a zsidókat. Lenézik és gyakran gyûlölik a nemzsidókat, amikor hazafias okok is hozzáadódtak a teológiaiakhoz. (2). Amellett hogy

idegenek a zsidóknak azt is szemére vetik, hogy paraziták, azaz semmit sem termelnek, de mások munkájából élnek. Fölösleges visszatérni a témára, mert már megtárgyaltuk a zsidó és a gazdasági élet címû fejezetben.

Foglalkozzunk tehát a harmadik váddal: A zsidók forradalmárok. Mindig is azok voltak és számos példa és idézet mutatja tevékenységüket a szocializmus alatt, és támogatja és riasztó módon igazolja ennek a pontnak valódiságát. Forradalmi irányzataik ma két fázisból állnak. Egyrészt lázadók akik az uralkodó ellen lázadnak és másrészt forradalmárok a szó mai jelentésében, azaz õk a legaktívabb támogatói 1798 alapgondolatainak és a szocializmus nagy részben az õ termékük.

Mindig elégedetlenek. Nem akarom ezzel azt mondani, hogy egyszerûen hibákat keresnek, és minden kormány szisztematikus ellenzõi, de a dolgok állása nem elégíti ki õket. Állandóan nyugtalanul keresnek egy másik állapotot, amelyet sehol sem találnak megvalósítva. Ideáljuk nem olyanok, amelyeket a remény kielégít, ehhez nem tették azt elég magasra, ambícióikat nem tudják álmokkal és víziókkal elaltatni. Hisznek jogukban, hogy rögtön kielégítsék vágyaikat távoli ígértetek helyett. Ebbõl ered a zsidók állandó agitációja.

Az okok, melyek ennek az agitációnak a szülõi, amelyek némelyik modern zsidó lelkében élnek és örökké élnek, nem külsõ okok, mint egy herceg tényleges zsarnoksága, az embereké vagy egy kemény szabályrendszeré, hanem belsõ okok, amelyek a héber szellem alapjában gyökereznek. Az izraelitáknak Istenrõl alkotott képében, életelvükben és halálukban kell keresnünk a forradalmi érzés okait amely hajtja õket. (3).

Irodalom:

1. B. LAZARE, L'Antisemitism, p. 3.
2. B. LAZARE, L'Antisemitism, pages 8 és 9.
3. B. LAZARE, L'Antisemitism, p. 306.

A ZSIDÓ FAJ

A zsidók külön fajt alkotnak, egy olyan fajt, amelyet nem lehet asszimilálni és amelynek világosan jelzett lelki és testi jellemzõi vannak. Ha néhány zsidó azt mondja, hogy õk magukat vallási szektának fogják föl, mint a katolikusokat vagy a protestánsokat, akkor ezek nem vizsgálják meg helyesen saját viselkedésüket és érzéseiket. Akkor is ha egy zsidó meg van keresztelve, vagy, ami ezzel nem azonos, komolyan konvertált a kereszténységhez, ritka az, ha õt nem tartják még mindig zsidónak. Vére, temperamentuma és lelki sajátosságai változatlanok maradnak. (1).

A testi oldalon nyilvánvaló tény a szemita faj rendkívüli és abszurd továbbélése. És a fajban tovább élnek a testi jellemvonások: Teljesen nyugatias zsidók néha megõrzik vonásaikat, melyek feltûnõen azonosak az arab beduinokéival, akiktõl háromezer éve váltak el. Bizonyos ízlések hasonlósága még föltûnõbb. Századok során folytatott élet szláv és északi népesség között nem fosztotta meg a zsidót dühöngésétõl, gesztikulálásától, az erõsen fûszerezett mediterrán ételek szeretetétõl. Ezek a stabilitás példái olyan meglepõek, hogy kénytelenek vagyunk õket túlélésnek nevezni és olyan számosak, hogy valóban magukba foglalják az arab és zsidó élet egészét. (2).

A faj végzetében, a szemita jellegben egy szilárdság van, egy stabilitás, egy halhatatlanság, amely a szellemet meglepi. Megkísérelhetjük ezt az állhatatosságot a

vegyes házasságok hiányával elmagyarázni, de mi magyarázza a nõk és férfiak viszolygását másfajúakkal való együttéléstõl? Miért tart ez olyan soká? A gall, akit Július Cézár leírt és a modern francia között hasonlóság van, a Tacitus által leírt német és a mai német között is. Nagy távolságot hidaltunk át a kommentárok fejezete között és Moliére darabjai között. De ha az elsõ a bimbó, a második a kinyílt virág.

Az élet, a mozgás, hasonlóságok hiánya megfigyelhetõ a jellemek fejlõdésében, és ez idõ szerinti formájuk csak egy szervezet érettsége amely néhány évszázaddal ezelõtt fiatal volt, és amely néhány évszázad múlva meg fog öregedni és el fog tûnni. A szemiták között nincs ilyesmi. Mint ahogyan nyelvük mássalhangzói fajuk hajnalának idejébõl származnak, világosan definiált betûkkel, takarékos és szûkös formában, növekedésre vagy csökkenésre nem képesek, mint egy gyémánt, ami meg tud jelölni más tárgyakat, de sajátmaga túl kemény ahhoz, hogy valami más tárgy megjelölje.

"Az vagyok, ami vagyok"- mondja az örökkévaló. Az örökkévaló a faj. Az anyaga egy, az ideje egy, állandó, örökkévaló. (3). A zsidó jellem szellemi szinten legalább olyan eltérõ, mint testileg. A fenti idézet Kadmi Cohentõl származik, aki nemrég adott ki A. de Monzie, volt francia miniszter pártfogásával egy mûvet, melynek címe: A nomádok, amely figyelemre méltó tanulmány a zsidó lélekrõl. Szerinte a zsidók nomádok, és ezt a tényt jellemükkel magyarázza. A szemita alapelv egységét alapvetõen és abszolút módon a szemiták életformája magyarázza meg. Egy pásztorfaj nomád szemben a földmûvelõ fajokkal. Nomádok maradtak. Ez a jel kitörölhetetlen, mint egy fiatal fa törzsébe metszett jel. A törzs nõ és fejlõdik, a jel nagyobb lesz és úgy tûnik, hogy megváltoztatja körvonalát, de fölismerhetõ marad.

Ha nomád élet egy faj egységének alapvetõ õre, ez azért van, mert túl hosszú volt kapcsolata a földdel, mert túl hosszú ideig élt ugyanazon a földön. (4). Különösen meg kell jegyezni, hogy a nomád állam, szemben azzal, ami más népekkel történt, sohasem volt átmenete a szemiták között vagy olyan állapota, amely megelõzi és elõkészíti a letelepült életet. Forrása a szemita szív alapján van. (5). Hogy a nomád élet egyedül elég ahhoz, hogy megõrizze a faj tisztaságát, könnyen elképzelhetõ. Egy emberi csoport vándorló élete egyben annak elszigeteltségét is jelzi, és annak ellenére, hogy egyik helyrõl a másikra vándorol, és valóban amiatt, a törzs megtartja sajátos jellegét. (6). Így az ereiben folyó vér megtartja eredeti tisztaságát és az évszázadok elmúlása csak erõsíti a faj fontosságát. Ez határozottan a vér jogának elsõbbsége a jus soli fölött.

A szemiták és különösen a zsidók elõállítottak és ma is elõállítanak ennek a jelenségnek egy történelmi és természeti bizonyítékát. Sehol máshol nem biztosították olyan szenvedéllyel a vér jogát. Ennek a népnek a története, ahogy a Biblia is bizonyítja, állandóan hangsúlyozza az idegenekkel való házasság tiltását. És napjainkban, éppúgy, mint 30 évszázaddal ezelõtt ennek a faji különválásnak a fontosságát megerõsítik és ez a zsidók és nemzsidók közötti házasságok ritkaságán le is mérhetõ. A fajnak ez a kizárólagos és féltékeny szeretete az, amire a szemitizmus mélyebb jelentése koncentrálódik és ebben jelenik meg ideális kifejezése. A faj egy önellátó és homogén egység, amely nem tartozik egy bizonyos területhez, amely nem fogadja el a meglevõ törvényeket abban az országban, ahol lakik, és amelyik energikusan visszautasítja azt a gazdagságot, amelyet a más népekkel való keveredés hozna. Anyagi és külsõ támogatás nélkül csak a saját egységével törõdik. Élete sajátmagára korlátozódik és csak belsõ akaratának erejétõl függ, amely tisztán és nem keveredve lenéz és elutasít minden olyan eshetõséget, amelyet az idõ és az ár hoz.

Így a faj ijesztõ ereje magyarázza el egyedül ezt az ellentmondásokkal teli jelenséget: a számtalan faj közül csak egy, a zsidó nép élte tovább saját múltját meghosszabbítva ellentmondásos és nem logikus létezését, és minden támadás ellenére, minden fölosztás ellenére, minden ismert üldözés ellenére vakító fényét ráveti az egységre, az örökkévalóság csillogó jelére, az eszme felsõbbrendûségére. Egy nép egységes maradt örökre és mindennek ellenére (7), Mivel nincs kellõ ismeretanyagom ahhoz, hogy errõl a véleményrõl vitatkozzak, arra szorítkozom, hogy megvizsgáljam azt az eredményt, amely a zsidó mai jellemét adja, amely itt egyedüli témánk.

Elõször is, mindazok, akiknek lehetõségük volt egy zsidóval kapcsolatba lépni vagy személyes kapcsolataik vannak velük, meglepõdnek azon a szenvedélyen amellyel azok bevetik magukat a dolgokba. Ezt nevezik a próféták sötét tüzének. Különös durvaság, mohóság és keserûség vegyül minden cselekvésükbe. Ha mûvészetekrõl vagy tudományról van szó, azaz olyan területekrõl, amelyekben nyugalomnak kellene uralkodni, vagy üzletrõl, vagy még inkább politikáról, a zsidó hirtelen szenvedélyes lesz, és soha sem felejti el, hogy kimutassa a vita iránti szeretetét. Ez olyan ismert dolog, hogy minden nap találkozhatunk ennek a különös lelkesedéssel hogy fölösleges ezt tovább bizonygatni. (8).

A fajnak ez a szenvedélyes lelkesedése elmagyarázza a már olyan sokszor igazolt jelenséget, az arab és zsidó történelem zavarosságát. Ez tényleg megszüntette önkontrolljukat és annak a logikának a befolyását, amely összehangolja és szabályozza nem csak az élet tényeit hanem a történelmet alkotó események folyamatát. (9). A zsidó történelem a szétszórtság óta egy valóságos ellentmondás, felhívás egyetértésre. Kétezer évig az állandó lázadás állapotában élni a környezõ nép ellen, támadni szokásaikat és vallásukat egy hajthatatlan hajlandó különválás alapján szörnyû gonoszság. A forradalom néha elkerülhetetlen, néha a rang teszi szinte kötelezõvé, de ennek elfogadása mint egy állapotot, amikor olyan könnyû lenne beolvadni és így elkerülni a lenézést, gyûlöletet és szidalmazást húsz évszázadon át, erre nincs érthetõ ok, ez logikátlan õrültség. (10). A faj egysége, az egyéni szenvedély, melyet a nomád életmód befolyásol, szükségszerû következménye a szemita elvnek, a tekintély nem elismerése és a fegyelem lenézése. (11).

A tekintély elve a zsidók között annyira nem fér össze a faj legmélyebb érzéseivel, hogy a Biblia odáig megy, hogy az isteni eredet megtiltja a királyság alapítását. (12). Míg más civilizációk többé-kevésbé tartósan megalapították az önálló hatalom intézményét, a szemiták semmi állandó intézményt nem alapítottak. Nem értették meg közelítõleg sem ennek az elvnek az elõnyeit, és csak abban az elvben hisznek, hogy csak a meghittség kapcsol egyéneket össze. (13). Lépjünk tovább: A tekintély elve - és ennélfogva a tekintély tisztelete - antiszemita fogalom. Benne foglaltatik a katolikus tanokban, a kereszténységben, Jézus tanításaiban is helye van, sõt azok vallásosan szentesítik. (14). A szemiták szerint talán túlzottan is az egyén joga és a tekintély tisztelete ellentétben áll egymással, és emiatt elõnyben részesítik az egyenlõség elvének csírázását és kivirágzását. És ezek, Ibn Khaldun szavaival, a szemita szívekben úgy virágoztak, mint élõ valóság. A Szabadság és Egyenlõség, ez az elv pár, mely nagybetûvel van a modern alkotmányokba és középületek homlokzatára írva. (15).

Az emberi egyenlõség megakadályozza a társadalmi egyenlõtlenség kialakulását. Ennélfogva világos, hogy miért nincs sem az araboknál, sem a zsidóknál örökölhetõ nemesség. Még a "kék vér" kifejezést sem ismerik. Ezek a társadalmi különbségek az emberek egyenlõtlenségén alapulnak, annak ellenkezõje, amely a szemitáknál mindennek az alapja. A szemita történelem forradalmi irányzatainak egyik oka tehát az egyenlõség szélsõséges alapelvére vezethetõ vissza. Hogy maradhat fönt egy állam, melynek

létezéséhez szervezés és rangsor szükséges, ha minden ember, aki azt alkotja, a szó szoros értelmében egyenlõ? Ami a szemita történelemben föltûnik, az a szinte teljes hiánya a szervezett és tartós államoknak. Noha minden tulajdonságuk megvan ahhoz, amely ahhoz szükséges, hogy politikailag nemzetet és államot alkossanak, sem a zsidók, sem az arabok nem tudtak egy meghatározott kormányformát létrehozni. Ennek a két népnek a története mélyen át van hatva a fegyelmezetlenséggel.

A zsidó történelem egésze minden szakaszában tele van "népi mozgalmakkal", melynek anyagi oka nekünk nem világos. Továbbá a 12. és 20. századi Európában a zsidók szerepe a forradalmi mozgalmakban jelentõs, és ha Oroszországban az ezt megelõzõ üldözés el is magyarázza ezt a részvételt, ez nem áll Magyarországra, Bajorországra és más helyekre. Mint az arab történelemben, ezeknek az irányzatoknak a magyarázata a pszichológia területére tartozik. (16). Az egyenlõség nagyon élõ érzékelése világosan láthatóan a szemita lélek egyik legjellemzõbb vonása. Ez azonban nem lenne teljes, ha nem adnánk hozzá, hogy ennek a szellemi állapotnak oka vagy következménye a jog eszméjének túlsúlya. (17). Továbbá, és a mellékhatás érdekes, a jog eszméje az, amely a faj szenvedélyességével együtt a zsidó forradalmiság alapja. Az igazság eszméjét fölébresztve mûködik a forradalmi agitáció a legjobban. Azok a társadalmi igazságtalanságok, amelyek a társadalmi egyenlõtlenségbõl következnek, gyümölcsözõek. Az erkölcs néha megbocsáthatja ezeket, a jog soha.

Az egyenlõség elve, a jog és a szenvedélyesség határozza meg és alakítja a forradalmi irányzatokat. Fegyelmezetlenség és a tekintélytisztelet hiánya elõsegíti a forradalmi irányzatok kialakulását. De "tárgya" a vagyon: Az emberi viszály oka, az idõtlen örök harc megszerzéséért és újrafelosztásáért. Így harcol a kommunizmus a magántulajdon ellen. (18). A tulajdon iránti érzék és a föld szerzésének vágya sem létezik a szemiták között. Ezek nomádok, akiknek sohasem volt földjük és nem is vágytak annak birtoklására. Innen vannak a tagadhatatlan kommunista irányzatok az antik idõk óta.(19).

Ez a szenvedélyes lelkesedés messze vitte õket elõre, de ez a faj eltûnését is meghatározhatná, ha a halálos ostobaságok egymást követik. Ennek a mérgezésnek megvan az ellenmérge, és ez a szellemi rendetlenség megtalálta javítását a pozitív hasznosság elvében. Az elvonatkoztatás õrülete nem zárja ki az érdeklõdés aritmetikáját. Néha az égbe száll ugyan, de a szemita sohasem veszti el hitét a földben, gazdagságában és nyereségében. Éppen ellenkezõleg! A hasznossági elv a szemita lélek másik vége. A szemita erõssége a spekuláció, mind szellemi, mind üzleti. És az utóbbi téren erõs hangon énekelte a világi érdekeket dicsõítõ dalokat! (20). Trocki és Rothschild neve jelzi a zsidó elme végpontjait. Ez két határpont magában foglalja a társadalom egészét, a 20. század teljes civilizációját. (21).

Foglaljuk össze: Faji szempontból általában két fajta zsidót különböztetnek meg: A portugál ágat és a német ágat, (szefárd és askenázi). Pszichológiai szempontból csak kétféle van: a haszidi és a mitnagdi. A haszidik a vakbuzgók. Õk a misztikusak, a kabbalahívõk, a démonokban hívõk, a lelkesek, az érdektelenek, a költõk, a szónokok, az eszeveszettek, a meggondolatlanok, a látnokok, az érzékiek. Õk a mediterrán emberek, a júdaizmus katolikusai, a katolicizmus legjobb idejébõl. Õk a próféták, akik abból az idõbõl maradtak vissza, amikor Izsaja próféta élt, amikor a farkas a bárány mellett feküdt, amikor a kardok ekékké váltak halevinek, aki ezt énekelte: "Száradjon le a jobb kezem, ha elfelejtelek téged, ó Jeruzsálem! Ragadjon nyelvem a szájpadlásomhoz, ha nem mondom ki nevedet!" és akik, amikor Palesztinába megérkeztek, megcsókolták a földet lelkes delíriumukban és lenézték a barbár kísérletét, akinek a kardja átszúrta azt. Szerencsétlenek

ezrei és ezrei, a gettózsidók, a keresztes hadjáratok idején egymást lekaszabolták és inkább megengedték, hogy lekaszabolják õket a "Halld, ó Izrael" õsi kiáltás hangjára, minthogy megtagadják Istenüket. Õk az a számtalan áldozat és mártír, akik az emberiség útja mellett fekszenek a legtávolabbi barbár idõk óta a jobb idõkig.

A mitnagdimok a hasznosító fajta, a júdaizmus protestánsai, az északiak. Hideg, számító, önzõ, életigenlõ, szélsõséges szárnyuk közönséges, gátlástalan nyerészkedõk, minden módon sikerre törekednek, a részvét ismeretlen fogalom számukra. A bankártól az üzletemberig, a kalmártól az uzsorásig, õk a közönséges csoport, szívük kemény, kezük kapzsi, a nyomorral játsszák szerencsejátékukat és nyerészkednek rajta, mind az egyének nyomorán, mind az államokén. Ahogy valami szerencsétlenség történik, nyerészkedni akarnak rajta. Ha valamibõl hiány van, fölhalmoznak minden elérhetõ árut. Egy éhínség nekik nyerészkedési lehetõség. Õk azok, akik, amikor az antiszemita hullám fölemelkedik, a szolidaritás magas elvére hivatkoznak mint a fáklya vivõi. Ez a különbség a két rész között, a két lelkivilág között mindig is létezett. (22).

Irodalom:

1. The Jew és the Nation. Ad. LEWIS, A nyugatlondoni cionista szervezet.
2. KADMI COHEN, Nomades, p. 112.
3. KADMI COHEN, Nomades, p. 115 és 116, az eredeti szövegben ferdén van nyomva.
4. KADMI COHEN, Nomades, p. 14.
5. KADMI COHEN, Nomades, p. 19.
6. KADMI COHEN, Nomades, p. 25.
7. KADMI COHEN, Nomades, p. 26, 27, 28.
8. KADMI COHEN, Nomades, p. 33.
9. KADMI COHEN, Nomades, p. 53.
10. KADMI COHEN, p. 58.
11. KADMI COHEN, p. 60.
12. KADMI COHEN, p. 62.
13. KADMI COHEN, p. 68.
14. KADMI COHEN, p. 70.
15. KADMI COHEN, p. 72.
16. KADMI COHEN, 76, 77, 78, mi húztuk alá ezt a részt.
17. KADMI COHEN, p. 81.
18. KADMI COHEN, p. 83.
19. KADMI COHEN, p. 85.
20. KADMI COHEN, p. 88.
21. KADMI COHEN, p.156.
22. KADMI COHEN, p. 129 130.

A ZSIDÓ VALLÁS

A faj tanulmányozásához hozzá kell venni a vallás tanulmányozását, mert a két eszme különválaszthatatlan. A júdaizmus egyedi jelenség a világ évkönyveiben, amely a nemzeti elvekkel szétválaszthatatlan egységet képez, közeli kapcsolatot alkot. (1). A júdaizmus és a más korunkbeli vallások között nemcsak erkölcsi különbség van, de fajtájukban és természetükben is, alapvetõ különbség. Nem nemzeti vallással állunk szemben, hanem egy vallásos néppel. (2). Isten eszméje, Isten képe, ahogy ezt a Biblia visszaadja, három különféle fázison megy át. Az elsõ fázis a Magasabb Lényé, ahogy ezt a Biblia adja vissza, vérszomjas, féltékeny, rettenetes, háborús. A héber és Istene közötti viszony olyan, mint

egy alacsonyrendûé a magasabb rendûvel szemben, akitõl fél és akinek kedvét keresi.

A második fázisban kiegyenlítõdnek a föltételek. Isten és Ábrahám szövetségének következményei vannak, és érintkezés jön létre a szerzõdés alapján. A Talmudi Hagadában, a pátriárkák ellentmondanak Istennek és jogi érveket hoznak föl vele szemben. A Tóra és a Biblia belép ezekbe a vitákba belépésük döntõ hatású. Isten, aki Izrael ellen foglal állást, néha elveszti a vitát. A szerzõdõ felek egyenlõségét hangsúlyozzák.

Végül a harmadik fázisban Isten elveszti isteni jellegét. Isten egy képzeletbeli jelenséggé válik. Ezek a legendák, melyek egyikét idéztük, akik ismerik íróik éles elméjét, azt a benyomást keltik, hogy azok, úgy mint olvasóik vagy hallgatóik, úgy néznek föl Istenre, mint egy képzeletbeli és isteni lényre, szívükben, a személyes tulajdonságok szögébõl, mint egy faj szimbólumára. (3).

Ennek a vallásnak a törvénykönyve a Talmud.

Irodalom:

1. G. BATAULT, Le probleme juif, p. 65.
2. G. BATAULT, Le probleme juif, p. 66.
3. KADMI COHEN, Nomades, p. 138.

A TALMUD

A Talmud a zsidó vallási és társadalmi törvények törvénykönyve, az õsi mózesi és régen cserbenhagyott törvény haladó formája. Az idõ során és a külsõ befolyások hatására, mint pl. a Chaldean vallási alapokkal, azok a papok, akik Izrael (és különösen a farizeusok) lelki vezetését kezükben tartották, Mózes törvényét apránként modernizálták. Többek között "átalakították egy sor próféta prédikációját abból az értelembõl, hogy Izrael népe Isten választott népe, arra a meggyõzõdésre, hogy Izrael népe istenszerû emberekbõl áll", és Jehova szerepének ígéretét olyan irányba változtatták meg, hogy a világot a zsidók érdekében akarja uralni. A farizeusok tanításaikat mindig szóbeli formában adták tovább. Egyik legfigyelemreméltóbb emberük, Szent Júda, Kr. e. 190 körül leírta a Misnát, amely függelékével, a Gemarával (amelyet az ötödik században írt Jochanan rabbi) alkotja a jeruzsálemi Talmudot. A Szanhedrint, a mely a szétszórtságban élõ zsidók irányvonala, Konstantinápolyba vitték, ott beleírták az ötödik század táján a Gemara következtetéseit, és amely a jeruzsálemi Talmud átnézett és hangsúlyozott kiadása, és ezt azóta a babiloni Talmudnak hívják. Nyomtatott formában elõször Velencében adta ki Daniel Bomberg 1520 és 1531 között és a katolikus világban megbotránkozást keltett.

A Talmud nagyon hosszú és nehezen olvasható. Következésképpen Joseph Karo rabbi az 1500-as évek elején összeállított egy rövidített, világos kiadást, amelyet Sulhán Áruhnak neveztek, és ennek a mûnek a hírneve és tekintélye a mai napig változatlan. Ez lett a zsidó alapelvek gyûjteménye minden ország zsidói számára. A Sepher Ha Zoar, egy nagyszerû könyv tartalmazza a zsidó misztikát és gnoszticizmust. Ez a Kabbala modern kiadása. (1). Ha a zsidó vallásról beszélünk, akkor a Bibliára gondolunk és Mózes vallására. Ez illúzió. A középkor zsidói talmudisták voltak, és nem szûntek meg azok lenni. A talmud ma is megelõzi tekintélyében a Bibliát. Az Izraeli Archívum elismeri a Talmud abszolút elsõ helyét a Biblia elõtt és az Univers Israelite azt mondja: "Kétezer éven át a Talmud volt és ma is az izraeliták tiszteletét élvezi és ez az õ vallási törvényük". Ez a vallás alakítja ki az

üzlet és a forradalom embereit, mert
- alapvetõen világi
- másokat kizáró
- messiást váró.

Alapvetõen világi, mert nem hisz a jövõben és a boldogságot a földön ígéri meg, amelybõl logikusan következik a féktelen anyagiasság, az arany imádása, mint a földi örömök egyetlen forrásáé. A júdaizmus alapja, az ami azt alkotja, ami annak rendkívüli egyediségét adja, az annak kizáró volta. A zsidó nép és vallásának egész története, amely tõle elválaszthatatlan, e körül a központi jelenség körül mozog. Egy féltékeny Isten: Jehova, kiválasztott népe: Izrael. A szertartások, a parancsok, az õket egyesítõ törvény, ott van minden igazság és minden jog alapja. Ezeken kívül van a világ és minden rossz. Ez a rövidlátó de szenvedélyes és rendkívül hatalmas szemléletmód tette a népet háromezer éven keresztül sérthetetlenné. Ez a sohasem szûnõ kizárólagosság állított egy fajt elõ, egy nemzetet, egy vallást, egy mentalitást, amelynek nincs párja a világtörténelemben.

Saját hagyományainak szigorúsága miatt, viharain át, melyekbe a nép századokon át került bele, a júdaizmus maga mozdulatlan és változatlan maradt a századok során, hû önmagához. Amilyen eredetileg volt, olyan ma. A zsidók az összes népek közül a legkonzervatívabbak, õk a konzervativizmus hatalmának eleven mutatói, amely sohasem engedi meg, hogy elvessék, és sohasem alkuszik meg. Az emberiség változik, birodalmak emelkednek föl és süllyednek le, eszmék születnek, lángolnak és halnak meg, a zsidó megmarad, beburkolva tüzes kizárólagosságába, mindent a holnaptól várva, fáradhatatlanul - emberfölötti és embertelen.

Már megmutattam a zsidó helyzetét a társadalomban, vagy inkább annak sarkán, amely kizárólagosságából következik. Ahhoz, hogy megmaradjanak, szükségszerûen külön kell állniuk a változó világban. A beolvadás náluk árulást jelentene, akkor beleegyeznének abba, hogy úgy eltûnjenek, mint az egyiptomiak, a babilóniaiak, a perzsák, a görögök, a rómaiak, a gallok és a frankok. Kizárólagos hagyományuk megóvja õket ettõl. Föld nélküli vándorló nép, szétszórt nép, mégis megõrizték hazájukat vallásukban. Egy közös eszme ösztönzi õket, amelyet ugyanaz a remény táplál, amelyet mindig megcsalnak és szünet nélkül megújítják. Így megmaradnak, folyamatosan követik az aranykor csodáját, egy új korét, a messiási idõét, amikor a világ örömben és békében él, Jehovának engedelmeskedve, aki törvényeit szentelt faja által tudatja, aki örökké kiválasztott lesz, melyet megpróbáltatások formáltak és amely erre a végsõ órára vár. De megtörténhet, hogy annak a népnek, amely, mint mondtam, a legkonzervatívabb az összes nép között, jogosan olyan híre van, hogy ellenállhatatlanul forradalmi szellemû. Ebben ellentmondás van, legalábbis látszólagos ellentmondás, amelyet javaslom, hogy világosítsuk meg.

Változatlan hagyományok rabjai, amelyek kizárólagosságának alapjai, a zsidó az emberiség között, melyek döntõ többsége nemzsidókból áll, örökké képtelen ahhoz, hogy a többiekhez alkalmazkodjon. Ahol van és bármivel is foglalkozik, a fennálló rendet nem alapították Jehova törvényeinek szigorú megfigyelésén, és nem is fogják azt sohasem arra alapítani, amiatt sohasem fogja magát jól érezni Izrael álma miatt. A júdaizmus nem kívánja saját ledöntését, minden zsidó kötelessége és mindenek fölött ösztönös célja, amelyet a háromezer év hagyományai alakítottak ki, hogy kezét a romboláshoz kölcsönözze ki. A zsidó különválás parancsolja és igazolja ezt a forradalmi szellemet. (2).

Ehhez a különváláshoz hozzáadódik a messiási szabály, amely ebbõl levezethetõ. Jehova az embernek a szabadságon, az egyenlõségen és a jogon alapulva ígér boldogságot. (3), és

- fontos pont - a zsidó azt hiszi, hogy az a föladata, hogy a boldogság korát itt hozza létre, az a messiási álom, amely alapjában véve teszi õket lázadókká.

" A Törvény és Izrael nélkül, hogy azt gyakorolja, a világ nem létezne. Isten megsemmisítené azt. És a világ nem fogja megismerni a boldogságot addig, amíg az általános birodalom elõ nem áll, ahol ez a törvény uralkodik, azaz ahol a zsidók uralkodnak. Következésképpen Isten kiválasztotta a zsidó népet mint kívánságainak és óhajainak letétményesét. Csak velük kötött szerzõdést, Isten választotta ki õket." Izrael Isten szeme elõtt van. Õ az örökkévaló kedvenc fia, akinek joga van az õ különös jóindulatára, különös védelmére, és a többi nép a héberek alá van rendelve. Csak nekik van joguk az isteni irgalomra, mivel csak a zsidók lelke származik az elsõ embertõl. (4).

A boldogságot a szabadság, egyenlõség és jog fogja megvalósítani. A népek között Izrael volt az elsõ, aki ezeket az eszméket terjesztette, más népek, a történelem különbözõ korszakaiban támogatták azt, anélkül, hogy lázadók népe lettek volna, mint a zsidó nép. Miért? Mert akkor is, ha ezek a népek meg voltak gyõzõdve a jog, egyenlõség és szabadság kitûnõségérõl, nem tartották lehetségesnek teljes megvalósításukat, legalábbis ezen a világon, következésképpen nem dolgoztak kizárólag ezen.

Ezzel szemben a zsidók nemcsak hittek abban, hogy a jog, egyenlõség és szabadság a világ egyetlen urai lehetnek, de azt is hitték, hogy õk azok, akiknek ezért az uralomért harcolni kell. Ennek a három nagy eszmének minden vágya, minden reménye a központi nagy eszme körül kristályosodott ki: hogy eljön a Messiás ideje, a Messiás eljövetelé é, akit Jehova küld azért, hogy megfossza trónjától a földi királyságokat. (5). A messiási forradalom végsõ eredménye mindig ugyanaz lesz: Isten megdönti a népek uralmát és királyaikét és Izrael lesz a gyõztes. A népek átveszik a zsidó vallást és engedelmeskednek a törvénynek, különben elpusztítják õket, és a zsidók lesznek a világ urai. (6).

Bármit is mondtunk, korunk eseményei (7) újra megmutatják a szoros származási köteléket, amely a júdaizmust egyesíti a forradalom szellemével. Különféle formákban mindig a prófétáknak és psalmistáknak ugyanaz a messiási szelleme kísérti a szellemet. Az internacionalizmus csak egy megnövelt nacionalizmus, egy valódi ideológiai imperializmus, amely arról álmodik, hogy az összes népet az alá a csökönyös és kizáró igazságszolgáltatás alá teszi, amely alatt Izrael állt az évszázadok során, és amely kétezer éven át kínozta a világot. Tekintsünk el az emberi korlátoktól, a különféleségtõl, a nem tökéletességtõl, az létszükségleti dolgok lebecsülésétõl, és minden más hagyománytól, a messiási szenvedély, melyet a forradalom szelleme rázott meg mintha egy érzelmi kitörés vihara menne végig a világon és mindent megsemmisítene, ami útjában áll. Egy évezredes múlt mélységébõl a jövõbe kiáltva, a próféták hangja tovább dörög a világ jogrendszere felé, ahol mint látni fogjuk, megvalósította Izrael dölyfös és lehetetlen álmát. (8). Ez a faj, melynek vallásában társadalomellenes irányzatok vannak, hogy van szervezve, vannak-e elismert fõnökei, akiknek tekintélyét a világ zsidó csoportjai elismerik?

Irodalom:

1. A Talmud tanulmányozása elkerülhetetlen a zsidó kérdés tanulmányozására, de ez meghaladná lehetõségeinket. Lásd többek között a kérdés összefoglalását Mgr. JOUIN, Le péril judeo-maconnique, t. V. címû könyvében, amely a tárgy fontos könyvjegyzékét is tartalmazza. Továbbá B. LAZARE, L'antisemitisme; Werner SOMBART, Les Juifs et la vie economique; G. BATAULT, Le probleme juif, stb..
2. G. Batault, Le probleme juif, Plon Nourrit, 1921, p. 103.

3. Jog, ahogy a zsidó érti, az a világ egyesítése lenne zsidó törvénykezés alatt.
4. B. LAZARE, p. 8.
5. B. LAZARE, p. 322, op. cit.
6. G. BATAULT, p. 135, op. cit.
7. bolsevizmus például.
8. G. BATAULT, p. 155.

ZSIDÓ SZERVEZETEK

Ahhoz nem fér kétség, hogy a zsidóknak fegyelmezett szervezetük van. Egy nemzsidó számára szinte lehetetlen a titkos részletek kiderítése, de a külsõ jelek olyan rejtett tekintélyt és erõt mutatnak, amely tagadhatatlan. Így egy Jeruzsálemi látogatás során egyik vezetõjük, Chaim Weizmann azt mondta a brit közigazgatásnak: "Meg fogjuk kapni Palesztinát, ha akarjátok és ha nem, akkor is. Jövetelünket tudjátok siettetni vagy késleltetni, de jobb nektek, ha segítetek nekünk, különben építõ erõnk pusztítóvá válik, amely fejre állítja a világot." (1). Körülbelül ugyanebben az idõben B. M. Baruch, egy zsidó ezt mondta az amerikai kongresszus kivizsgálási bizottságának: " valószínûleg több hatalmam volt a háború alatt, mint bárki másnak." És néhányan hozzáadták: "Nekünk zsidóknak több hatalmunk volt a háború alatt mint nektek amerikaiaknak." És ez igaz volt.

Ezt az erõt nevezhetjük kormánynak is, de bármely más szót is használhatunk rá, és ez nem változtat azon, hogy a zsidó hatalom létezik, hogy fejére állította Oroszországot, és azzal kérkedik, hogy ha ez szükséges, rá tudja venni az angol vagy amerikai kormányt arra, hogy teljesítse kívánságait. A zsidók harca Taft elnök ellen 1909-ben és az utóbbi veresége mutatja, hogy ez nem alaptalan föltevés. Máshol néhány alkalommal láttuk a zsidó szervezeteket amikor a zsidó tömegeket mozgásba hozták, és ezeket a mozgásokat a gyorsaság jellemezte és a tömegakció, így bebizonyították, hogy a zsidókat szervezeteik szilárdan egyesítették.

A fõ zsidó szervezetek, többé kevésbé titkosak, de biztosan létezõek, a következõek:

A kahalok és a hozzájuk csatlakozott szervezetek, mint az amerikai zsidók szervezete. Az Alliance Israelite Universelle.
A Bnai Brith általános szervezete
A Poale Cion.

Rejtettebbek a többi szervezetek, mint ezek? Nem tudjuk. Majdnem biztos, hogy vizsgálatok a fent említett szervezetek központjában érdekes fölfedezéseket produkálnának, de az még biztosabb, hogy egy jelenlegi kormány sem merné ezeket elrendelni.

Irodalom:
1. Jüdische Rundschau, n° 7, 1920: lásd ROSENBERG'S, Der Staatsfeindliche Sionismus, lásd szintén: Morning Post.

A KAHAL (1).

FORRÁSOK ÉS IRODALOM

Brafman könyve a kahalról a fõ és egyetlen információforrásunk. Még jobban mint a Talmud vagy a Sulhan Aruh, és általánosan mondva bármely alapmû, a kahal cselekedeteit

titokzatosság övezi. Titkok kell hogy maradjanak és jaj annak, aki nyilvánosságra meri hozni azokat. Azt kiátkozzák, kidobják a vallási közösségbõl vagy akár meg is ölik.

J. Brafman volt olyan arcátlan. Zsidó eredetû orosz állampolgárként átlépett a kereszténységhez harminc éves korában. Sokáig tanulmányozta a zsidók társadalmi szervezõdését Oroszországban és 1858-ban átadott a cárnak egy tanulmányt errõl. Sok emberrel tudott beszélni akik a kahalban tevékenykedtek és így jól informált lett. 1870-ben Vilnában, akkor Oroszország, kiadott egy könyvet a kahalról. Ez olyan föltûnést keltett, hogy a kormány azt tervezte, hogy közbelép a zsidó titkos törvénykezés ellen. De a zsidók úgy reagáltak, ahogy szoktak ilyen körülmények között. Szinte az egész könyvmennyiséget megszerezték és bezúzták. Néhány példány megmenekült és így lehetõ lett lefordításuk franciára és kiadásuk 1873-ban "Livre du kahal" címen. "Materiaux pour etudier le Judaisme en Russie et son influence sur les populations parmi lesquelles il existe, par J. Bratman, traduit par T. P. Odessa, imprimerie L. Nitzsche, 1873." Négy könyvbõl áll és 256 oldalból, két részre osztva. az elsõ maga a mû, amely 17 fejezetbõl és csak 93 oldalból áll. A második a kahal cselekedeteinek értékes gyûjteménye. Brafman körülbelül ezret vizsgált meg és abból 285-öt hozott nyilvánosságra, amelyek 1795-1818 között történtek meg. Ez a francia kiadás csaknem teljesen elfogyott és csak a jó szerencsének köszönhetõ, hogy a titkos társaságok nemzetközi szemléje c. lap meg tudott venni egy példányt.

Ha ez az eredeti könyv nem szerezhetõ be, meg lehet egy másikat nézni, amelyet ez annyira megihletett, hogy szinte annak a reprodukciójának lehet nevezni. Címe: "Russie Juive", írója Kalixt de Wolski, a könyvet franciául A. Savine adta ki 1887-ben Párizsban. Gyorsan adjuk hozzá, hogy ennek ugyanaz lett a sorsa, mint a másik kahal könyvnek és ugyanolyan nehéz beszerezni. Wolski könyve alapján L. Vial fölbuzdult és megírta a VII. fejezetét érdekes tanulmányának, melynek címe: "Le Juif sectaire ou l'intolerance talmudique", amely 1889-ben jelent meg és M. Fleury adta ki Párizsban. Ez kitûnõ és megbízható összefoglalását adja a kérdésnek (Jouin t. V; p. 91-92).

Tudjuk, hogy a zsidó számára a Talmud a törvény. A törvény végsõ formájában a Sulhán Áruhban van lefektetve.

A kérdés ennek alkalmazása. A törvény mindennapos alkalmazása megköveteli, mint minden társadalomban a végrehajtó és bírói hatalmat, amelyet a zsidók között egy körülhatárolt vezetõi csoport birtokol. Ezt az uralkodó csoportot kahalnak hívják. A kahal Izrael képviselõinek csoportja. Az intézmény a legõsibb idõk óta létezik. Már a Mózes alapította demokratikus rendszerben is létezett. Késõbb, Krisztus korában a kahal lett a zsidó enciklopédia szerint "A zsidó élet központja". A Szanhedrin formája alatt a kahal foglalkozott az államügyekkel, Nem csak a jogi és vallási ügyekkel, hanem az adminisztratív és törvényhozói kérdésekkel is. Szétszórtsága ellenére a kahal sem tekintélyét sem befolyását nem vesztette el. Az intézmény, amelyet évszázadok hagyománya õrzött, megtartotta erejét. De már nem mûködött a nap fényénél és hatásköre a gettókra szorítkozott. 1806-ban I. Napóleon megkísérelte visszahozni dicsõségét, és megalapította Franciaország nagy Szanhedrinjét, amely a zsidók szociális helyzetét volt hivatva szabályozni a különbözõ országok jogi állapotával egyetértésben, ahol azok laktak. A császár késõbb észrevette, hogy nem volt eléggé elõrelátó. Korlátozni akarta Izrael túlkapásait, és hamarosan úgy vette észre, hogy "egy titkos gazdasági erõ emelkedett föl ellene, amelynek még egy Napóleon sem tud ellenállni", ahogy Leon mondta egy parlamenti bizottság elõtt tartott beszédében. (2).

Irodalom:
1. A kahalnak ez a leírása Mgr. Jouin, Le peril Judeo-maconnique, t. V, c. mûvébõl származik. A kahalról szóló részeket nyugati zsidók nem olvashatják. A kérdést vitára lehet bocsátani. Itt ezért hozzuk nyilvánosságra remélve, hogy fény derül a tárgyra.
2. JOUIN, t. V, p. 90.

A KAHAL ÁLTALÁBAN

A kahalnak törvényhozási és végrehajtási hatalma van. A Beth-Dine a törvényszék, amely tiszteletet biztosít az adminisztratív intézkedéseknek. Így a Beth-Dine, noha az õsi Szanhedrin túlélését képviseli, csak függeléke és kiegészítése a kahalnak. Az utóbbié a független hatalom.

Minden kahal, jelentõségétõl függetlenül kétfajta tagot foglal magéba: A fölérendelt tagokat és az alárendelteket. A fölérendeltek alakítják a nagy bizottságot, és független uralmuk van a környék zsidó lakosságán. A kahal a zsidó élet szabályozója. Szerepe valójában minden területen a közösség védelme. Megtanácskozza és szentesíti azokat a helyzeteket, amelyet az események okoztak és elhatározza, hogy milyen intézkedéseket kell tenni. Így belép minden zsidó mindennapi életébe, akit bizonyos mértékig irányít minden körülmények között. Szabályozza a vallási, magán és kereskedelmi kérdéseket, a társadalmi hierarchiát, stb... (1).

Azt a fegyelem, amelyet a kahal megkövetel tagjaitól azzal egyenlíti ki, hogy gondoskodik róluk és védi érdekeiket. Ez az állandóan jelenlevõ gondoskodás segít minket abban, hogy megértsük a zsidó kizárólagosságot amelynek ez a megnyilatkozása. A kahal ébersége gyakorlati dolgokban ellensúlyozza a rabbiknak az évszázadok során amiatt érzett aggályát, hogy a júdaikus törvényt a népek törvénye fölé tegyék. Izrael elutasítja azt, hogy beolvadjon azokba a népekbe, amelyek területén él. Csak olyan szokásokat fogad el, amelyek harmonizálnak saját irányzataival.

Továbbá arra ügyel, hogy ne engedjen meg azokba az elõjogokba, melyeket a századok során szerzett. A kahal szüntelenül õrködik azon, hogy egyszer megszerzett pozíciói meg is maradnak, és egyszer megszerzett elõnyök örökké megmaradnak szemben minden olyan kísérlettel, amely nullára akarja redukálni ezeket. (2)

A BETH-DINE

A kahal tulajdonságai adminisztratív jellegûek és a közösség érdekeit õrzik. Ha perrõl, bírósági eljárásról, bûnügyrõl, egy szóval jogi vagy fegyelmi ügyrõl van szó, akkor a Beth-Dine foglalkozik ezzel. A Beth-Dine, amint már mondtuk, a régi idõk Szanhedrinjének felel meg. De ma nincs meg az a függetlensége, amije régen volt. Függ a kahaltól, amelynek csak a jogi részét képviseli. Az izraelitáknak ehhez a törvényszékhez kell fordulniuk, és nem az ország törvényszékeihez, ahol laknak.

A Beth-Dine büntetései különféle fokokat képviselnek. Mindenekelõtt pénzbüntetést és anyagi büntetéseket szabnak ki. Komoly esetekben egyházilag kiátkozzák a bûnöst (3). Ezt az információt megerõsítette és dokumentálta a New Yorki kahalról írt tanulmány, amely a Nemzetközi Zsidó c. mûben jelent meg. (4). Vannak zsidó páholyok, szakszervezetek és társaságok, melyek nevei jól ismertek a nyilvánosság elõtt, de mi nem ezekre a csoportokra koncentrálunk. Köztük és mögöttük van egy központi csoport, a belsõ kormány, akinek uralkodása törvény és akinek cselekedetei a zsidó célok hivatalos

kinyilatkoztatása.

Két szervezet, amelyeket azért említünk meg, mert rejtõzködnek, a New Yorki kehilla és az amerikai zsidó bizottság. A rejtõzködés alatt azt értjük, hogy olyan fontos tagjaik vannak és olyan sok ponton érintik az amerikai életet anélkül, hogy valaki is gyanítaná jelenlétüket.

Ha New Yorkban ma szavaznának, kétséges, hogy a zsidó lakosság egy százaléka is meg tudná mondani, hogy valaha is hallott a New Yorki kehilláról, de a kehilla New York politikai életének leghathatósabb eleme ma. Sikerült neki életben maradni, formálni és újraformálni a New Yorki életet, de nagyon kevés ember tartozik bölcsei közé. Ha a kehilláról van szó a sajtóban, csak nagyon bizonytalanul utalnak rá, és a benyomás az, hogy ez egy olyan zsidó társadalmi szervezet mint a többi.

A kehilla szónak ugyanaz a jelentése, mint a kahalnak, amely 'közösséget', 'gyûlést' vagy kormány jelent. Ez képviseli a kormány zsidó formáját a szétszórtságban. Azt lehet mondani, hogy mivel a sors a zsidókat a föld vándoraivá tette, megszervezték saját kormányformájukat a szétszórtságban, úgyhogy az függetlenül mûködik az ún. gój kormányoktól. A babilóniai fogságban, a mai Keleteurópában a kahal az a hatalom és védelem, amely a hithû zsidókat kormányozza és nekik igazságot szolgáltat.

A békekonferencia (Versailles, Trianon - a fordító) megalapította a kahalt Lengyelországban és Romániában. Maga a kahal New Yorkban tartja bírósági üléseit. A kahal törvényeket hoz, jogi eseteket bírál el, válásokat mond ki. A zsidók elõnyben részesítik saját bíróságaikat az ország bíróságaival szemben. Természetesen meg kell állapodni azokkal is, akiket ilyen módon kormányoznak. A New Yorki kehilla a világ legnagyobb és leghatalmasabb zsidó egyesülete. A zsidó világhatalom központját áttették ebbe a városba. Ezért vándorol annyi zsidó mindenhonnan New Yorkba. Nekik ez ugyanaz, mint a hívõ katolikusnak Róma vagy Mekka a mohamedánnak, és ugyanúgy a bevándorló zsidókat szívesebben fogadják az Egyesült Államokban mint Palesztinában.

Furcsa és tényleg csodálatos színjátékot mutat be a kehilla, egy azonos faji eredetû nép, amely élénken hisz magában és jövõjében, figyelmen kívül hagyva minden véleménykülönbséget egy hatalmas szervezetben saját fajának társadalmi, anyagi és vallási javára kizárva minden mást.

Irodalom:
1. JOUIN, t. V, p.100.
2. JOUIN, t. V, p. 105.
3. JOUIN, t. V, p. 115.
4. 1920-ban a Henry Ford újságja, a Dearborn Independent egy sorozatot nyomott ki a zsidó kérdésrõl. Ezeknek a cikkeknek, melyeket írott tények támasztották alá és enyhe hangon voltak írva, olyan sikerük volt, hogy az újságot hirtelen nagyon sokan vásárolták. Ezután ezeket a cikkeket egy könyvben adták ki, melynek címe a nemzetközi zsidó volt. A zsidókat ez mélyen megbántotta, mert az ellenség komoly volt. Szabályos támadást kezdtek Ford úr ellen. A harc, amely néhány évig tartott, 1927-ben végzõdött.
Ford úr, akit gazdasági mûködése során zsidók pereltek amerikai törvényszékek elõtt, és nemrég egy komoly autóbaleset áldozata volt, amelyrõl azt írták, hogy körülményei rejtélyesek voltak, írt a zsidó szervezeteknek egy nyílt levelet, melyben bejelentette, hogy ezután nem ad ki zsidó témájú mûvet. Az utóbbi egy idõ után elfogadta a bocsánatkérést és leállította a pereket. Henry Ford személyes visszavonulása nem csökkenti annak a ténynek

a belsõ erejét, amit kiadott, és mi ezt a kivonatot olyan tartózkodóan adjuk elõ, ahogy ezt a körülmények megkövetelik.

ALLIANCE ISRAELITE UNIVERSELLE (Általános izraelita szövetség)

A szövetséget Cremieux alapította 1860-ban. M. Butmi szerint ez csoportosítja a világ fõ szabadkõmûveseit. Minden szabadkõmûves, martinista, frankista és cionista szervezet irányítása alatt áll, mint a szabadkõmûves szenátus, melynek nemzetközi befolyása van.

Ennek a szervezetnek a sikere nagy részben annak köszönhetõ, hogy nagy összegek állnak rendelkezésére gazdag tagjaitól, akik ezt nagyvonalúan támogatják, különösen a balkáni vasútvonal építõjétõl, a zsidó Hirsch Móric bárótól. (1). Az Alliance Israelite-nek világszerte befolyása van és a jelenlegi nemzetek ligája, amely a zsidó megvalósítása egy ötletnek, amelynek megvalósításáért lelkesen harcoltak. 1864-ben az Archives Israelites, az Alliancenek egy szervezete egyik tagjának, Leo Bingnek egy nyilatkozatát adta ki, amely egy felsõ zsidó bíróság létrehozatalát sürgeti, amely a nemzetek közötti vitákban döntõbíráskodik.

Ha, mondta, a személyes bosszú apránként el is tûnt, nem szabad továbbra is saját maguknak bíráskodni, de inkább forduljanak egy igazságszolgáltatáshoz, amelyeket általánosan elfogadnak és nem érdekeltek a perek keresztülvitelében, nem természetes, szükségszerû és sokkal fontosabb hogy hamarosan egy másik bíróság, egy fölérendelt bíróság jöjjön létre, melynek joga van nagy nyilvános ügyekben, nemzetek közötti nézetkülönbségekben dönteni és végsõ határozatokat hozni, és akinek a döntése törvény lenne? És ez a szó Isten szava, melyet legidõsebb fiai, a héberek mondanak ki, melyek elõtt más népek fiai tisztelettel meghajolnak, ezek az általános férfiak, fivéreink, barátaink, tanítványaink. (2).

Irodalom:

1. Gen. NETCHVOLODOFF, Nicolus II et les Juifs, Paris, Chiron, 1924, p.125. 2. Archives Israelites, March 1864, pp. 310-350.

A BNAI BRITH

A Bnai Brith rendje a nemzetközi szabadkõmûvesség rendje melynek kizárólag zsidók lehetnek tagjai (Õket minden társaság be kell, hogy fogadja, de õk megtiltják, hogy nemzsidók belépjenek hozzájuk). 1834-ben alapították New Yorkban, de fõhadiszállásuk jelenleg Chicagóban van. A világot 11 kerületre osztják be, amelybõl hét az Egyesült Államokban van. Páholyainak száma körülbelül 500 közel százezer taggal. Végrehajtó bizottságának négy tagja, akik nem élnek az Egyesült Államokban, Berlinben, Bécsben, Bukarestben és Konstantinápolyban élnek. Páholyaik mindenütt a világon megtalálhatóak. Az igazgatók neve (legalábbis az ismerteké) ugyanazok, mint a más nagy zsidó szervezeteké, ugyanazok a nevek, melyek mindenütt újra meg újra fölbukkannak.

Senkinek nincs kétsége a Bnai Brith fontosságát illetõen. Amikor az Egyesült Államok kormánya 1909-ben fölmondta az Oroszországgal kötött gazdasági szerzõdést, Taft elnök, aki országa érdekeit a zsidó érdekek fölé helyezte, határozottan tiltakozott ez ellen a szerzõdésszegés ellen, de sikertelenül, és gyorsan legyõzték.

Hogy világosan megmutassuk, hogy ezt az áldozatot fõleg a Bnai Brith miatt hozták, az elnök azzal a tollal írta alá, amellyel Oroszországot figyelmeztette a szerzõdésszegésrõl. A nagy Amerikai köztársaságban nincs olyan elnökjelölt, aki nem törekszik barátságra ezzel a renddel. Jól informált körök információja szerint a Bnai-Brith a titkos társaságok vezetõje, amelyeket fölülrõl egy kormányzó erõ irányít. A Bnai-Brith fölött a Bnai Moshe és a Bnai Cion áll és ezek fölött a legfelsõ parancsoló szerv rejtett központja. Ezt csak megemlítem, bizonyítékom nincs rá.

A POALE CION

Ezt mondja egy zsidó a témáról: "A Poale Cion társaság a zsidó proletárok szövetsége azzal a céllal, hogy egy szocialista államot hozzanak létre Palesztinában. Aktívan harcol a létezõ rendszer ellen. Poale Cion átveszi a nemzetközi szocialista párt programját amely a kapitalista társadalom megdöntését és egy szocialista állam megalapítását tekinti céljának. A párt egy nemzeti politikai és nemzeti központ létesítését Palesztinában alapvetõ feltételnek tartja a zsidó nép léte és normális fejlõdése számára. Poale Cion mûködik Oroszországban, Ausztriában, Palesztinában és máshol. Jelenleg ez az egyetlen nemzetközi proletár zsidó párt. Egyik frakciója a kommunista internacionálé tagja, a másik a szocialista internacionáléé." (1).

Egy másik szervezetnek, a 'Bund' -nak (A Litvániai, Lengyelországi és Oroszországi zsidó munkások szervezete) hasonló programja volt, de ez Oroszországban akarta céljait megvalósítani és nem Palesztinában. Ezeknek a pártoknak nagy szerepük volt az I. világháború elõtt. Ma a Bund, mivel programja realizálódott, beolvadt a Szovjetunió bolsevik és mensevik pártjába. (2).

Nem tûnik túlzásnak ha azt mondjuk, hogy a zsidó nemzetet alkot a nemzetben erõteljes nemzetközi szervezetekkel, melyeknek néhánya titkos. Ebbõl arra következtetni, hogy ezek a szervezetek mind egy rejtett zsidó világkormány uralma alatt állnak, nem túl realisztikus. A zsidó hatalom néhány megnyilvánulása (többek között a Dreyfus eset, az Amerikába történõ zsidó bevándorlás a háború után), megmutatták, hogy ugyan vannak nemzetközi irányok, de a zsidóságon belül sokszor erõteljes véleménykülönbségek vannak.

Továbbá nem hiszek abban, hogy ahhoz egy egyetlen központi irány szükséges, hogy elmagyarázzuk a júdaizmus egységét. A vallási kizárólagosság, a faj összetartása, a szellem közössége és az érdekek egysége tökéletesen elég. Az egész nép forradalmisága és messiási vágyakozása, és nem egy összeesküvés mûködik szemünk elõtt.

Ezt az irányzatot Bernard Lazare így foglalja össze: "A zsidó társadalomellenes egy keresztény (vagy vallásos) társadalomban, de van saját társadalma, amely máson alapul." (3).

1. Elie EBERLIN, Les Juifs d'aujourd'hui, pub. Rieder, 1927, , 24. 2. Elie EBERLIN, Les Juifs d'aujourd'hui, p. 25.
3. Bernard LAZARE, Le Fumier de Job. Paris, Rieder, 1928.

A ZSIDÓ AKCIÓSTERV

Van a zsidó szervezeteknek egy általános terve amely zsidó érdekeket szolgál és mások hátrányát? Ha van, mi az? Nehéz megtudni a zsidó tevékenység pontos programját, de

általános irányvonalát megtudhatjuk, ha megfigyeljük a zsidó tevékenységet a világon és elolvassuk a birtokunkban lévõ írásokat.

Tanulmányunk elsõ részében láttuk a júdaizmus külsõ tevékenységének irányát. Vizsgáljunk meg néhány iratot. Egyikük a háború után hatalmasan és hosszan visszhangzóan volt népszerû. Ez Cion Bölcseinek Protokollja. Elõször Oroszországban adta ki Szergej Nílus 1901-ben, aztán G. Butmi kb. ugyanakkor, egy példányt a Londoni British Museum is kapott 1906 augusztus 10-én. Ezt a furcsa irat elõször megjegyzés nélkül tették el és úgy tartották, hogy egy messzi látó személy rendezetlen agyának mûve.

De amikor a háború és a bolsevizmus megmutatta azt, hogy a protokollok szavai valóra váltak, ezek késõbb, ugyan sokat akadályozva, de megtalálták útjukat mindenüvé a világon. Ezek a világ zsidósága terveit hozzák nyilvánosságra, és ezt a tervet állítólag 1897 táján lopták el egy titkos cionista konferencián Svájcban. Itt vannak az alapvonalai:

1. A zsidóknak évszázadokon át volt és van titkos politikai szervezetük.
2. Ennek a szervezetnek a szelleme hagyományosan és alapvetõen kereszténygyûlölet és egy hatalmas ambíció a világ uralmára.
3. A cél, amelyet az idõk során követnek, a nemzeti államok szétverése, és helyükre egy zsidók által uralt nemzetközi zsidóuralom léptetése.
4. Az elõször alkalmazott módszer a meglévõ politikai testek gyöngítése, beléjük pusztító politikai eszméket oltva. Ezek az eszmék az 1798-es forradalom eszméi. A zsidók megvédik magukat ezektõl a pusztító eszméktõl. "Liberalizmust prédikálunk a gójoknak, de mi fönntartjuk nemzetünk abszolút fegyelmét."

Ezeket az eszméket az iskola, a szabadkõmûvesség, a sajtó, a színház, stb.. terjeszti. Az elsõ két fordító, Nílus és Butmi ezt az iratot kommentár nélkül jelentette meg és nem vizsgálták annak hitelességét. Sikere annak tudható be, hogy tartalma világos és logikája szenvedélymentes, hogy elmagyarázza a világ összevisszaságának okait, és annak, hogy a benne megjósolt események bekövetkeztek. A protokollok körül viták alakultak ki. Védõi nem tudták hitelességüket bebizonyítani, támadói még kevésbé tudták hamis voltukat bebizonyítani. Így mi a következõ módon következtetünk az angol történésszel, Websterrel együtt:

"Az igazság az, hogy soha senki nem bizonyította be a protokollok hamisságát és a kiadott úgynevezett cáfolatok dõresége, valamint az a tény, hogy ideiglenesen megtiltották kiadásukat, inkább arra szolgált, hogy meggyõzze a közönséget eredetiségükrõl, hatásosabban, mint az összes antiszemita írás együttvéve."

A protokollok emiatt továbbra is zavaró iratok maradnak, de mivel nem lehet õket úgy tekinteni, hogy bizonyított történelmi eredetük van, nem foglalkozunk velük tovább. Van elég vitathatatlan írás arról, hogy hogyan mûködik a zsidó akciósterv anélkül, hogy a protokollokra kellene támaszkodnunk.

Ha beleolvasunk a zsidó irodalomba, észrevesszük, hogy nehéz kinyitni egy olyan könyvet, mindegy hogy annak írója történész, szociológus, államférfi, vagy levélíró, hogy ne találnánk meg a világuralmi eszmét, amely uralja a kiválasztott emberek elméjét és átitatja gondolkodásukat és cselekedeteiket.

Mindenki egyetért az alapelvben, csak a hegemónia formája különbözik az egyéniségtõl függõen, néhányan anyaginak gondolják, mások szelleminek, megint mások, talán a

legtöbben mind szelleminek, mind anyaginak gondolják azt. Idézzük többek között Herzlt, Asher Ginzberget, Alfred Nossigot, Bernard Lazaret, hogy csak egy néhány nevet válasszunk ki legismertebbjeikbõl és legfontosabbjaikból. Jean Maxe azt mondja az utolsóként említettrõl:

Kb. harminc évvel ezelõtt, rendkívül jó könyvében, amely az író eredeti szándékától eltérõen inkább zsidóellenes mint az antiszemiták legerõszakosabb írásai, azért mert ez a könyv igaz, Bernard Lazare idõben óvott minket a zsidó világuralmi álomtól. Milyen igaza van Daniel Lipmannak, aki azt mondja, hogy ezek a tervek nem a képzelet szülöttei.

Bernard Lazare ezt mondta:

"Egy energikus, életerõs és nagyon dölyfös nép, akik magukat fölsõbbrendûnek tartják minden népnél, a zsidó faj azt kívánta, hogy megkapja a hatalmat. Ösztönös tehetsége volt az uralkodáshoz, mert eredete szerint, vallása szerint, minõsége szerint a kiválasztott nép, amelynek mindig tartották magukat, azt hitte, hogy helye a többiek fölött van. Hogy eljusson ehhez a méltósághoz, többféle eszközük volt, az arany adta nekik azt a hatalmat, amelyet minden politikai és vallási törvény megvont tõlük, és ez volt az egyetlen hatalom, amelyben reménykedhettek. Mint az arany tulajdonosai uraik urai lettek, uralkodtak fölöttük, és ez volt az egyetlen mód, ahogy szelepet találtak energiájuknak és tevékenységüknek." (2).

És másutt:
"Az emancipált zsidó idegenként lépett be a nemzetek közösségébe. A modern társadalmakba nem vendégként léptek be, hanem hódítókként. Olyanok voltak, mint egy elkerített csorda. Hirtelen megszûnt a kerítés és kirohantak a mezõre amely kinyílott nekik. De nem voltak harcosok. Az egyetlen hódítást hajtották végre, amelyre föl voltak fegyverezve: a gazdasági csatát, amelyre olyan sok évig készülõdtek." (3).

Itt még mindig Bernard Lazare beszél:
A zsidó az élõ bizonyítéka az állam eltûnésének, amelynek alapja a teológiai alapok, egy állam, melynek újra fölépítésérõl álmodnak az antiszemita keresztények. Az a nap, amikor egy zsidó egy adminisztratív állást betöltött egy keresztény államban, veszély volt. Ez igaz, és az antiszemiták, akik azt mondják, hogy a zsidó elpusztította az állam eszméjét, azt is mondhatná, hogy a zsidó belépése a társadalomba jelképezte az állam elpusztítását, azaz a keresztény államét. (4)

Az anyagi uralkodást követi a lelki uralkodás: "A zsidó imperializmus az egyetlen, amely nem nyom el, hanem ellenkezõleg, fölemel. Amely nem tesz rabszolgává, hanem fölszabadít, amely nem sebesít meg, hanem meggyógyít. A zsidó imperializmus legnagyobb kifejezése a Bibliának ezek a sorai:' Az idõnek el kell jönnie, az idõ el fog jönni, amikor eszméink betöltik a világot. Imperializmusunk az egyetlen, amely büntetlenül legyõzheti az évszázadokat, az egyetlen, amelynek nem kell attól félni, hogy legyõzik, amely anélkül, hogy elmozdulna útjáról, legyõzhetetlenül vándorol útján célja felé lassú de határozott léptekkel. (5). "

Ebben a témában a zsidóság egyik vezetõje, Alfred Nossig, könyvében 'Integrales Judentum' értékes és világos állításokkal jön. Ezt mondja: "A zsidó közösség több, mint egy nép a szó modern politikai jelentésében. Egy történelmi földi küldetés megbízottja, azt is mondhatnám, hogy a világmindenség megbízottja, amelyet alapítói, Noé és Ábrahám, Jákob és Mózes bíztak rá. Ez a küldetés alkotja létünk tudat alatti magját, lelkünk közös

anyagát. Õseink alapvetõ elgondolása nem az volt, hogy egy törzset alapítsanak, de hogy egy világrendet, amely az emberiséget irányítja fejlõdésében. Ez az igazi és egyetlen jelentése a héberek kiválasztásának kiválasztott népnek. Nem vágyakoznak külsõdleges dicsõségre, nem vágynak a világ anyagi uralmára, csak ennek a fáradságos és kemény világmindenségi küldetésnek a véghezvitelére, amely magában foglalja a haladásért való munkálkodást és az emberiség lelki és erkölcsi nevelését. Gesta naturae per Judeos, ez a mi történelmünk formulája. Mindig ismételnünk kell: Nem vagyunk azok, aminek rosszindulatú ellenségeink szidnak bennünket, egy olyan nép, amely a világot anyagi értelemben akarja uralni, hanem lelki rendszerünk hivatott az emberiség fejlesztésére". (6)

Ilyen Izrael küldetése, és a beteljesedés napja közeleg.

"Egy hosszú éjszakából emelkedünk ki, amely tele van terrorral. Elénk tárul egy hatalmas táj, a Föld felszíne. Ezt a mi utunk. Sötét viharfelhõk függnek fejünk fölött. Még naponta százaink halnak meg a közösséghez való hûségük miatt. De már közeledik a népek testvérisége. Napunk hajnala már látható a horizonton." (7).

Izrael boldogságot akar hozni az emberiségre és úgy hiszi, hogy ezt biztosítani is tudja nekik. Ezek alapvetõen nemes érzelmek. De hogyan éri el a javaslat célját? Alfred Nossignál néhány oldallal tovább olvassuk: "Az általános szocializmus az, amely az emberiség legfejlettebb állapotát jelenti, és az ehhez vezetõ úton Izrael kell hogy vezessen bennünket." Ismételjük meg ezeket a szavakat, melyeket már idéztünk. A mózesi rendszer egy utópiáktól megszabadított szocializmus, amely mentes a kommunizmus terrorjától és a kereszténység aszkézisától is. A mai napi világszocializmus alkotja a mózesi alapelv megvalósításának elsõ lépését, a jövõbeli világ megvalósításának kezdetét, melyet prófétáink megjósoltak.

Így erre a következtetésre jut:

Ha az emberek valóban haladást akarnak, akkor föl kell szabadulniuk középkori félelmüktõl a zsidóktól (8) és azoktól a reakciós elõítéletektõl, melyeket velük szemben éreznek. Azt kell észrevenniük, hogy mik õk valójában: Az emberiség fejlõdésének legõszintébb úttörõi.

A júdaizmus megmentése ma megköveteli, hogy mi tudomásul vegyük a szocializmus programját, nyíltan a világ elõtt. Az emberiség megmentése a következõ századokban attól függ, hogy ez a program gyõzni fog-e. És ez azután, hogy a fájdalmas Oroszországi katasztrófa bekövetkezett, a szocialista alapelv hibásnak bizonyult, maguk a bolsevisták is fölismerték és bevallották ezt! (9). Izraelnek volt alkalma Oroszországban arra, hogy a szocializmust átültesse a gyakorlatba, azaz biztosítsa az emberiség boldogságát. Néhány év alatt, sõt, néhány hónap alatt összerombolt sok mindent, melynek létrehozásához évszázadokra volt szükség, és olyan rendszert hozott létre, melynek atrocitásai példátlanok a világtörténelemben. Tudom, hogy Nossig nem hagyja jóvá a terrorista módszereket, de minden demagóg forradalom boldogságot ígért vérontás nélkül, és mindegyik, változó mértékben tömeggyilkossági orgiákba torkollott. Annak ellenére, amit Oroszország élt át a szocializmus útján, Nossig, Izrael nevében beszélve vezetni kíván bennünket, és meg van lepve, hogy ellenállunk, és ezt 'reakciós elõítéletnek' nevezi!

Mekkora veszély az emberiségre nézve egy egész nép, amely ilyen bomlasztó elveket propagál!

A következõ levelet egy, az angol irodalmi körökben jól ismert zsidó írta, Mr. Oscar Levy, megerõsíti ezt az elméletet minden pontjában és válaszol Nossig elméleteire. Röviddel a háború után egy angol író, G. Pitt-Rivers kiadott egy könyvet 'Az oroszországi forradalom világjelentõsége' címmel. Ebben megmutatja a zsidó befolyást a bolsevizmusban és ennek a ténynek a világjelentõségére. Miután elküldte a kéziratot egy zsidónak, Mr. Oscar Levynek, az utóbbi egy levélben válaszolt, amelyet Pitt-Rivers könyvének elõszavában kinyomtatott. A levél túl hosszú ahhoz, hogy teljesen visszaadjuk, a következõkben a lényeges részeket adjuk vissza.

Nem lehetett volna 'Az oroszországi forradalom világjelentõsége' -nél jobb címet találni, mert semmilyen esemény semmilyen korszakban nem lesz fontosabb a világ számára mint ez. Még mindig túl közel vagyunk ahhoz, hogy világosan lássuk ezt a forradalmat, ezt a vészjósló eseményt, amely bizonyosan a legközelebbi és ezért legkevésbé nyilvánvaló célja a világ tûzvészének, amelyet elõször elrejtett a nemzeti lelkesedés és hazafias ellenkezés tüze és füstje. Helyesen veszi észre, hogy egy ideológia van e mögött és világosan fölismeri, hogy egy õsi ideológia. Nincs új a nap alatt, és az sem új, hogy a nap keleten kel fel.

A bolsevizmus vallás és hit. Hogy tudnának ezek a félig konvertált hívõk egyáltalán arról álmodni, hogy legyõzzék az 'igazságost' és a 'hívõt' saját hitükben, ezeket a keresztes lovagokat, akik Karl Marx vörös zászlója köré gyûltek, és akik az utóbbi forradalmak bátor tisztjei vezetése alatt harcoltak, a zsidók? A modern Európában alig van olyan esemény, amelyet ne lehetne a zsidóra visszavezetni. Az összes új ötlet és mozgalom zsidó forrásokból jön, abból az egyszerû okból kifolyólag, hogy a szemita eszme végül is teljesen meghódította és maga alá rendelte a mi nyilvánvalóan vallástalan világmindenségünket.

Kétségtelen az, hogy a zsidó rendszeresen vagy eggyel jobban vagy rosszabbul csinálja azt amit a gój csinál, és nem kételkedünk abban, hogy befolyásukat ma nagyon alaposan meg kell vizsgálni, és ezt nem lehet komoly figyelmeztetés nélkül tenni. A nagy kérdés az, hogy a zsidó tudatos vagy öntudatlan gonosztevõ-e? A magam részérõl meg vagyok gyõzõdve róla, hogy öntudatlanok, de kérem, ne higgye azt, hogy föl akarom õket menteni ilyen szempontból. De határozottan meg vagyok gyõzõdve róla, hogy a forradalmár zsidók nem tudják, hogy mit tesznek, hogy inkább öntudatlan bûnözõk, mint önkéntes gonosztevõk.

Ön figyelmeztetõen följegyezte, hogy a zsidó elemek alkotják a kommunizmus és a kapitalizmus hajtóerejét, mind anyagilag, mind lelkileg irányítják a világot. Ugyanabban a sorban kifejezte alapos gyanúját, hogy ennek a rendkívüli viselkedésnek az oka a zsidó erõs idealizmusában rejlik. Ebben önnek tökéletesen igaza van. A zsidó faj emberei, Haase, Levine, Luxemburg, Landauer, Kurt Eisner, Bajorország miniszterelnöke. Mózestõl Marxig, Izsáktól Eisnerig, gyakorlatban és elméletben, mik voltak mindig: Szenvedélyese céljaiknak szentelték magukat, és készek voltak rá, sõt mohón várták, hogy utolsó csepp vérüket is eszményeik megvalósításáért föláldozzák.

"De ezek az eszmények rosszak" - fogja ön felelni. "Nézzük meg, hogy hova vezették a világot. Gondolom, hogy 3000 év elég hosszú volt az elõkészületre. Még meddig javasolja ön, hogy tûrjük el õket és küldi õket ránk? És hogyan javasolja, hogy kijussunk a mocsárból, amibe taszított minket, ha nem változtatja meg az utat, amely a világot ilyen végzetesen téves irányba vezette? "
Erre a kérdésre egy válaszom van és ez így szól: "Önnek igaza van". Az ön

szemrehányása, amely - így érzem- az ön antiszemitizmusának az alján van, túlságosan jogos, és ez okból én hajlandó vagyok az ön kezét megrázni és megvédeni önt attól a vádtól, hogy faji gyûlöletet terjeszt. Ha ön antiszemita, akkor én, a szemita is antiszemita vagyok, és sokkal meggyõzõdésesebb, mint ön. Mi, zsidók, tévedtünk, barátom, mélységesen tévedtünk. Ha hibánkban igazság volt 3000, 2000, nem 100 évvel ezelõtt, most semmi más nincs, mint hazugság, õrültség, egy olyan õrültség, amely még nagyobb nyomorúságot és még szélesebb anarchiát hoz létre.

Mi, akik megígértük önöknek, hogy az új mennybe vezetjük önöket, végül is az új pokolba vezettük önöket. Nem volt haladás, legalábbis nem erkölcsi haladás. És a mi erkölcsiségünk tiltott minden haladást és, ami ennél is rosszabb, minden jövõ és természetes újjáépítés útjában áll a mi romokban fekvõ világunkban. Ránézek erre a világra és összeborzadok szörnyûségén, és annál jobban borzongok, mert ismerem ennek a szörnyûségnek a szellemi alkotóit. De maguk az alkotók önkéntelenül tették mindazt, amit tettek. Szemeik nem látják a nyomort, füleik süketek az értelem hangjára, szívük megkeményedett Európa anarchiájára, csak a saját gondjaikat látják, csak saját sorsukon bánkódnak, csak saját gondjaik alatt nyögnek.

Rene Groos ezt írta 'La question. J'uive, par un Juif ' c. mûvében:

"November 11-én Németországot kötelezték a fegyverek letételére és arra, hogy magát legyõzöttnek nyilvánítsa. Franciaországnak tizenhatezer halottjába került, föláldozta legjobb vérét, legértékesebb fiatalságát. Nem biztos, hogy ez az áldozat bármi célt is szolgált. Ha nem törõdünk a tegnap legyõzöttjével, a ma gyõztese lesz a holnap gyõztese is. A gazdaság és a forradalom nemzetközi erõi buzgón dolgoznak - a nemzetközi zsidó két arca. A bûnözõk sok országban egy idõben pimaszul ledobták álarcukat. A tûzvész föllángolt Oroszországba túl magas és túl vakító lánggal. Létezik egy zsidó összeesküvés a nemzetek ellen, elõször is Franciaország ellen, a rend ellen, amelyet ez a világon képvisel. Ez az összeesküvés többé-kevésbé mindenütt elfoglalja a hatalom útjait. Franciaországban ténylegesen uralkodik. Tévedtem, amikor zsidó uralomról beszéltem? Noha kevésbé nyilvánvaló mint Oroszországban vagy Magyarországon, nem kevésbé létezõ. (10).

Összefoglalva, néhány zsidó szöveg elemzése után logikus a következtetés: Hogy a protokollok igazak vagy hamisak, keveset számít. Ha az világ aktuális eseményeinek megfigyelése nem elegendõ arra, hogy minket informáljon, elég vitathatatlan zsidó írás informál minket a következõrõl: A zsidó világuralom ötlete létezik. Az ötlet nem marad absztrakt állapotában, de szemünk elõtt ültették át az anyagi világba és mindenekelõtt elméleti téren a világforradalom eszközével. A júdaizmus annak függelékével, a szabadkõmûvességgel, ennek a forradalmi mozgalomnak az alapja.

Túlzás lenne azt állítani, hogy õ csinálta teljességében ezt a mozgalmat, de bármi is volt szerepe az alkotásban, több haszna van belõle, mint bárki másnak és elõre hajtja azt, erõteljes szervezeteinek minden eszközével. Vitathatatlan, hogy a szabadkõmûvesség segítsége nélkül ez a mozgalom valószínûleg soha nem lett volna sikeres abban, hogy alakot öltsön és sohasem sikerült volna neki az, hogy a világot beoltsa magával.

Irodalom:
1. Lásd Mgr. JOUIN, R. LAMBELIN, General NETCH-VOLODOFF, Mrs. WEBSTER, etc. könyveit
2. B. LAZARE, L' Antisemitisme, Chailley, 1894.
3. B. LAZARE, p. 223.

4. B. LAZARE, p. 361.
5. S. P. Chajes, member of the Massadole lodge affiliated to the Bnai Brith, Almanach national juif, years, 5682.
6. A. Nossig, Integrates Judentum, p. 1-5, Berlin.
7. A. Nossig, p. 21.
8. Láttuk, ahogy Sombart elveti ezt a történelmi utalást.
9. Mindig ugyanahhoz a félreértéshez jutunk vissza. A zsidó, forradalmi szelleme, kizárólagossága és messiási irányzatai miatt, amelyek forradalmiságra késztetik, de ezt nem veszi észre és azt hiszi, hogy a 'haladásért' dolgozik. Bernard Lazare könyve tipikus ebbõl a szempontból. Boldogságot kívánnak a világnak igazságszolgáltatásuk által, de amit igazságszolgáltatásnak neveznek, az a zsidó elvek gyõzelme a világon, amelynek két szélsõséges formája a plutokrácia és a szocializmus. Napjaink antiszemitizmusa forradalom a mai világ ellen, a júdaizmus terméke ellen.
10. Nouveau Mercure, May 1927.

KÖVETKEZTETÉS

A zsidókérdés két pontját kell tisztáznunk:
1. A forradalmi pusztítás zsidókból mint testületbõl áll? Igen vagy nem? Vagy más szavakkal, milyen a jó és rossz zsidók aránya?
2. A pusztítás öntudatos vagy nem az? Ennek a kérdésnek a következményeképpen: A forradalmi mozgalom és annak folyománya, a zsidó uralkodás a zsidó szabadkõmûves összeesküvés eredménye-e, vagy pedig az 1789 óta elhintett modern alapelveké, melyek lényege: materializmus és ateizmus szellemi téren, liberalizmus, demokrácia és köztársaság politikai téren, kollektivizmus társadalmi téren?

A világon hatalmas zsidó és szabadkõmûves erõk vannak. Ezeket az erõket nemzetközileg szervezik és irányítják. Így hívhatjuk õket összeesküvésnek. Ebbõl azt a következtetést vonni le, hogy a zsidóság egységes forradalmi hadsereget alkot, amelyet egy fõvezér vezet, abszurd lenne. Hogy milyen arányban vesznek részt ebben a zsidók, azt nem tudjuk nem minden zsidó bolsevik, nem minden szabadkõmûves forradalmi ateista, de annak ellenére minden zsidó júdaikus mentalitása miatt és minden szabadkõmûves mentalitása miatt alapvetõen tudata alatt forradalmár.

Kizárósága, harcos egyistenhite, féltékeny intoleranciája és a törvény állandó kritizálása körvonalazza a zsidót, amely neki keserû állandóságot ad. A kompromisszum nélküli hagyományõrzés tartotta meg a nemzetet és bizonyos mértékig alkotta meg azt a fajt, amelyet nem lehet beolvasztani és amely ellenállni látszik a történelemnek és az idõnek. A zsidó ösztönös ellenzékisége minden megállapodott rendszerrel szemben közvetlen következménye hosszú törekvésüknek arra, hogy eszméjüket változatlanul megõrizzék és hagyományaik állandóságának. A negatív hatású forradalmiság benne él a zsidóságban, a nemzetek szívében dolgozik azért, hogy megszüntessen minden vallást és minden politikai és társadalmi létformát, és állandóan a rombolást tekinti céljának azért, hogy önzõ módon fönntartsa saját magát.

Ezért ez a nép, általában a leghagyománytisztelõbb, mindig állíthatja, hogy a "haladás" kocsiján halad, fölajánlja együttmûködését az úgynevezett haladó pártoknak, a bármilyen okból elégedetleneknek, akik különféle okokból föl akarják borítani a meglévõ rendszert azért, hogy egy olyannal helyettesítsék, amely definíciója szerint elõnyösebb. A társadalmi harcok, melyek végsõ soron visszavezetnek a szegény és a gazdag harcához, általános történelmi jelenségek amelyek mindenütt láthatóak különféle erõsséggel. Ha hosszabban

tartanak, keserûvé válnak és olyan lázra hasonlítanak, amely romba dönti az államokat és eltünteti a népeket.

A júdaizmusnak ahhoz, hogy megõrizze lelki és anyagi integritását támogatnia kell és fönt kell tartani a népekben a halálos osztályharcot, amely hosszú távon mindig megfelel céljának. a zsidók fejében, és még inkább ösztöneiben, úgy ahogy a történelem formálta õket, ez a harc a bomlasztás hatalmas eszköze arra, hogy a kiválasztott nép végül gyõzzön és a messiási kor jöjjön el. Izraelbõl leszármaztatható az örök forradalom valóságos metafizikája. (1).

Ezeket a szavakat megerõsítik a zsidó Eberlin szavai:

"Minél alaposabb a forradalom, annál több szabadságot és egyenlõséget ad a zsidónak. A mai haladás áramlatai sohasem mulasztják el azt, hogy megerõsítsék a zsidó helyzetét. Ugyanígy minden visszahõkölés, minden reakció elõször õket találja el. Egy egyszerû politikai mozgás jobb fele gyakran elég ahhoz, hogy bojkottot vagy numerus clausust jelentsen a zsidónak. Ilyen módon a zsidó a társadalmi katlan nyomásmutatója. Így a zsidó mint egység nem tehetõ a reakció oldalára, mert a reakció, mint neve mutatja, visszatérés a múlthoz, és a zsidó számára a létezés abnormális lehetõségét jelenti." (2).

Tudat alatt vagy ösztönösen forradalmár a zsidó befolyás? Anélkül, hogy figyelmen kívül hagynánk a zsidó szervezetek határozottan destruktív céljait, valószínûnek látszik, hogy tudat alatti volta jelentõsebb mint azt hiszik. A zsidó mint egység alapvetõen forradalmi. Hogy ezt tudat alatt teszi-e vagy ösztönösen, az nem változtat sem a tényen sem annak veszélyességén.

Egy olyan könyv, mint Alfred Nossigé nagyon figyelemre méltó a zsidó nemzeti és vallási buzgalomról, amely cselekvéseik indítéka. Mi teljesen és abszolút meg vagyunk arról gyõzõdve, hogy a zsidó népre nagy jövõ vár, amely a világ szellemi vezetése. Az író, akinek minden mondata õszinteséget és zsidó hazafiasságot sugároz, csak Izrael nagyságát látja, az elkerülhetetlen nagyságot, az isteni eredetet, a természetfölötti erõt, amely magát a zsidót egy tudat alatti mozgalomba viszi, amelyet a világra is alkalmazni kell mint egy természeti törvényt. Ennek a hazafiasságnak megvan a maga nemes oldala, vad és fanatikus nagysága, amely semmiféle eszköz elõtt sem hátrál meg, semmiféle pusztítástól nem riad vissza, hogy megvalósítsa eszméit amelyek tettre ösztönzik. Ez bebizonyítaná, hogy a zsidó nem szándékosan pusztít, hanem ösztönösen alkalmazza hatalmát arra, hogy segítse a zsidók lelki és anyagi világuralmát. Kár, hogy ez az uralom szükségessé teszi nemzsidó emberiség lelki és bizonyos mértékû anyagi fölbomlását.

Nossig munkája segít nekünk annak megértésében, hogy a szocializmus néha a zsidó mentalitás tudat alatti kifejezése a világon. Ez lehet, hogy igaz, de attól a szocializmus még romboló elem marad, és nehéz fenntartani azt a véleményt, hogy ha megpróbáljuk megvédeni magunkat, akkor antiszemiták vagyunk, mert ha így teszünk akkor a zsidó mentalitás ellen vagyunk.

Teljesen logikus, hogy a demokratikus rendszerben hamarosan a zsidó lesz az egyetlen uralkodó. És az sem kevésbé logikus, hogy ha ez megtörtént, akkor a világra is alkalmazzák gondolkodásmódjukat és cselekvéseiket és a helyzetet saját érdekükben fogják kihasználni, és a nemzsidók érdekeivel ellentétes módon. (Továbbá az a véleményük, hogy még behozandó hátralékuk van). Kötelességünk az, hogy ne engedjük meg hogy a dolgok állása ilyen módon változzon meg.

Itt fölvetõdik egy kérdés. Szemére vethetjük-e a zsidónak faja nagyszerûségét? Erre késlekedés nélkül azt felelném, hogy nem. Egy angolnak vagy németnek sem vetem a szemére, hogy saját országának nagyságáért dolgozik. A zsidó hazafiasság lelkesedésében a sok szenvedélyben és meggyõzõdésben szépség is van. A mi dolgunk az, hogy a szükséges intézkedéseket foganatosítsuk és nem az övék, hogy céljaikat megváltoztassák. Azt sem kérdõjelezném meg, hogy nem az-e a különbség, hogy az angolokról és németekrõl tudjuk, hogy azok és nem rejtik el a tényt, hogy mindenek elõtt angolok vagy németek és következésképpen ellenségek. De a zsidó kihasználja hamis állampolgárságának elõnyeit, és mint állampolgár, akadályozás nélkül dolgozik a júdaizmus jövõjéért azoknak az országoknak a hátrányára, amelyek letelepedési jogot adtak nekik. Fölhasználják ennek a helyzetnek az elõnyeit anélkül, hogy teljesítenék a rájuk háruló kötelességeket.

Másrészrõl, ha a zsidó világuralmat az emberiség erkölcsi és anyagi fölemelkedése jelentené, akkor nem lennének ellenségek. De ez inkább az erkölcsi és részben anyagi tönkretételt jelenti a nemzeteknek csak a zsidó javára. Így az antijúdaizmus az önvédelem és a társadalmi megõrzés munkája, nem támadás, ahogy a zsidó szeretné velünk elhitetni.

Összefoglalva tehát azt mondhatjuk, hogy a zsidó uralomnak egyrészt természetes okai vannak, másrészt az összeesküvés az oka. Másfelõl ez a modern alapelvek logikus következménye, de ezeknek az elveknek az alapja és gyakorlatba való átültetése a zsidó szabadkõmûves összeesküvés következménye, melynek erõfeszítéseit a világuralom megszerzésére már 1789-ben láttuk. Lelki alapja az ateista materializmus. Politikailag a demokrácia, köztársaság és a liberalizmus. Társadalmilag a kollektivizmus. Ezért magának a zsidónak tennénk szívességet azzal, ha megvizsgálnánk forradalmi tevékenységét, mert híres szocializmusuk nem lesz tartós, és másrészt ha rögtön megadjuk magunkat neki, akkor rögtön ezután jön saját húzásuk, mivel röviden, képességeik alapvetõen a paraziták képességei. A történelem bemutatja, hogy röviddel azután, hogy egyedül maradnak, nem képesek saját államaik fölépítésére és irányítására.

Nem volt hiány a figyelmeztetésekben. Tudjuk, hogy mit mondott Dosztojevszkij a Journal d'un Ecrivain-ban 1880-ban. Másutt idéztük Copin-Albancelli figyelemre méltó politikai elõrejelzését. Itt van egy kevésbé ismert író, Wilhelm Marr véleménye. Wilhelm Marr német forradalmár volt, aki sok évig harcolt a kereszténység ellen és aktívan részt vett az 1848-as forradalomban. Látta a következményeket, hogy egyedül Izrael nyert valamit, és 1879-ben kiadott egy könyvet La Victoire du Judaisme sur le Catholicisme címmel (A júdaizmus gyõzelme a katolicizmus fölött), amelyben ezt mondta:

"Hangosan kinyilatkoztatom, teljesen iróniamentesen, a júdaizmus gyõzelmét a világtörténelemben, nyilvánosságra hozom a vesztett csata számláját, az ellenség gyõzelmét, aki nem mutat könyörületet a legyõzött hadsereggel szemben. Ebben az országban, melyet a gondolkodók és filozófusok országának is neveznek, a zsidók egyenjogúsítása 1848-ban megtörtént. Attól kezdve elkezdõdött a harminc éves háború, amelyet a zsidóság nyíltan visel ellenünk. Mi németek 1848-ban kimondtuk hivatalos vereségünket a júdaizmus javára.

Az egyenjogúsítás pillanatától fogva a zsidó a németek számára olyan tárgy lett, amelyet tilos megérintenie. A jelenlegi órában Oroszország az egyedüli európai ország, amely ellenáll az idegen megszállás hivatalos elismerésének. Ez az utolsó erõdítmény, amely ellen a zsidók beásták magukat és ha az események irányából ítélem, Oroszország kapitulációja csak idõ kérdése. Ebben a hatalmas birodalomban a júdaizmus meg fogja

találni az Achillész sarkat, amely meg fogja engedni, hogy egész Nyugateurópát kiemelje a sarkából.

A zsidó intrikák klasszikus szelleme Oroszországot forradalomba fogja taszítani, olyanba, amilyet a világ még soha sem látott. Oroszországban a júdaizmus olyan szerepet játszik, hogy még fél attól, hogy visszaszorítják. Ha legyõzte Oroszországot, nem fog senki támadásától sem félni. Ha Oroszország birtokosa lesz, az állam minden része az övé lesz, éppúgy mint nálunk, akkor a zsidó hivatalosan fogja a nyugateurópai társadalom további bomlasztását folytatni, és a halálra ítélt Európának az utolsó órája fog ütni, száz vagy százötven év múlva, mivel látható, hogy most az események sokkal gyorsabban fejlõdnek, mint az elmúlt évszázadokban."

Irodalom:

1. G. BATAULT, Le probleme juif, p. 255.
2. E. EBERLIN, Les Juifs d'aujourd hui. p. 201.

ÁLTALÁNOS KÖVETKEZTETÉS

Ennek a mûnek az a célja, hogy megmutasson két nem köztudott befolyást a forradalmakra. De ez nem azért van így, mert ezeket eddig nem ismerték, így nem engedhetjük meg magunknak azt, hogy az ellentétes túlzásba essünk és azzal vádoljuk õket, hogy õk minden rossz okozói.

Röviden és fõ vonalakban a következõ következtetést vonhatjuk le. A forradalomnak sok és változatos okai vannak. Némelyikük normális és jól ismert, mint az ipar fejlõdése, a túlnépesedés, az általános jólét hiánya, az általános anarchia mert minden lelki támasz eltûnt - és ezt mások kellõképpen leírták. Az ezekkel való foglalkozás meghaladná ennek e könyvnek a kereteit. Mindössze annyit mondunk ezekrõl, hogy általános nyugtalanságot keltettek, amelyet egy bizonyos embercsoport és bizonyos szervezetek kihasználtak arra, hogy forradalmat indítsanak el, és amelyet szükség esetén akkor is létrehoznak, ha az még nem létezett.

A forradalomban több a mûviség, mint azt általában föltételezik. Ezt nem csak a zsidóknak kell fölrónunk. Nem biztos, hogy õk alkotják annak a legnagyobb számú elemét, de faji tulajdonságaik miatt õk a stratégái és igazgatói a mozgalomnak, melynek szinte kizárólag õk a haszonélvezõi. A zsidókat nem azért támadják, mert zsidók.

Nem is gondoltunk volna arra, hogy anyagi és mindenek elõtt erkölcsi terjeszkedésük felriaszt minket, ha ezek nem vezettek volna szükségszerûen saját pusztulásunkhoz. Állandóan üldözésrõl kiabálnak, de ebben az esetben kit üldöz ki? Ha azt, hogy védjük magunkat, antiszemitizmusnak nevezik, akkor a világon sok ember öntudatlanul antiszemita. A felelõsség a mienk és nem az övék. A rossz erõi mindig léteztek. Az igaz, hogy a 18-ik századtól nemzetközileg szervezõdtek és ugyanakkor alattomosabb formát vettek föl: bomlasztás eszmékkel. Ameddig az államok abszolút monarchiák voltak isteni joggal, addig az ördög erõi nem tudtak fölöttük uralkodni. Amikor szakítottak ezekkel az elvekkel, akkor gyõzedelmeskedtek ezek az erõk.

A szocializmus és a demokrácia korunk legnagyobb csapdái. Ezt maguk a forradalmárok is kimondják. Ahogyan ma dicsõítik a köztársasági államformát, elméletileg elképzelhetõ lenne, hogy ez helyes így, ha nem esne elkerülhetetlenül a zsidó szabadkõmûves uralom

alá. A zsidó szabadkõmûvesség ezt nem is titkolja, mert nyíltan vallja, hogy elõnyben részesíti a köztársaságot azért, hogy könnyebben juthasson hatalomhoz és szabad terepe legyen. Ezért retteg a zsidó szabadkõmûvesség az abszolút hatalomtól, amely egyedül zárhatja el annak az útját.

A jelenlegi helyzet súlyosságát nem elsõsorban a forradalom anyagi pusztítása okozza, hanem annak demokratikus, materialista és forradalmi szellemi álláspontja, amely ma uralkodik és mindenkit tudatosan vagy tudat alatt befolyásol. A zsidó mentalitás meghódította világot és csak a júdaizmus lett a pusztító elem, ha megengedjük, hogy áthasson bennünket. Ez utóbbi pontot nem lehet eléggé hangsúlyozni.

A zsidóprobléma tiltott téma amelyrõl tilos beszélni, de a helyzet túl meredek ahhoz, hogy csöndesek maradjunk. Nem fogadható el, hogy engedjük orosz fajtestvéreinket lemészárolni anélkül, hogy megpróbálnánk megvédeni õket. Láttuk mit tett a júdaizmus Oroszországgal. Hasonló végzet fenyeget minket is. Csak a módszerek különböznek országról országra. Oroszországban bolsevizmusnak hívják. Franciaországban lassú fölbomlás a zsidó szabadkõmûves köztársaság formájában. Angliában és Amerikában az állandóan növõ zsidó befolyás minden osztályban és a kormányban. Máshol más eszközöket alkalmaznak, de a cél, a forradalom gyõzelme annak következményével, a júdaizmus anyagi és erkölcsi uralmával, mindenütt ugyanaz. A védekezõ harc elsõ fázisa az, hogy fényt vessünk a zsidó szabadkõmûves kérdésre. Ha igaz az, amit állítanak, hogy a zsidók és a szabadkõmûvesek teljesen ártatlanok, akkor maguk követelnék nyilvános átvilágításukat, amelyet eddig még sohasem kívántak.

Ezután szükséges lenne védelmi intézkedéseket bevezetni. Az ilyen intézkedéseknek nem kell erõszakosaknak lenni. Keresni kéne olyanokat, akik képesek ilyen intézkedéseket definiálni.

A világnak tulajdonképpen csak egy igazán fontos kérdése van, és az a harc a forradalom ellen és a forradalmi eszme ellen. Ez nemzetközi kérdés, és egy kis nacionalizmust sem szabad engedni azért, hogy az megakadályozza a világ egészséges elemeinek elkerülhetetlen szövetségét a közös ellenség ellen. Számunkra ez élet és halál kérdése. Az idõ sürget, mert minél tovább késlekedünk, annál jobban gyûlnek a romok.

Hogy tudunk a forradalmi veszély ellen harcolni? Tekintsük csak az alapvonalat, amelyet Európában kell követni. Szükséges az, hogy egyszerre cselekedjünk közvetlenül és közvetve, a közvetett út a hatásosabb. Indirekt módon kell saját magunkat megváltoztatni ahelyett, hogy az ellenfelet változtatnánk meg. Hogy ezt elérjük, elõször is meg kell szabadulnunk a halálos alapelvekkel, amelyeket 1798-ben a zsidó szabadkõmûvesek tukmáltak ránk, föl kell adnunk a parlamentarizmust, a demagógiát és az ateizmust, amelyet államvallásnak tekintünk. Vissza kell térnünk a hagyományokhoz, az abszolút monarchiához, hogy a vallási alapelveket kötelezõen oktassák az iskolákban, a társadalmi hierarchiához, mindenhez, ami a hatalmat egy kézbe teszi, amely megakadályozza a népszerû pusztítás mûködését, az arany korlátlan hatalmát. Ha így teszünk, talán fölszabadulhatunk ettõl a ma érvényes brutális zsidó eredetû gazdasági mentalitástól, amely szerint az üzlet és az arany a létezés célja a kultúra, a szépség, az erkölcs hátrányára. Akkor a társadalmi szervezet újra normalizálódik és a zsidó szabadkõmûves mikróba hatalma megszûnik.

A kérdés nemzetközi. Két egymással szembenálló kultúra harca. Az egyik gyõzni fog vagy a világ meg fog semmisülni. Az eszmék nincsenek két vízálló részre szétválasztva. Nem

lehet állandóan egymás mellett egy materialista szocialista kultúra Moszkvában és nyugaton egy keresztény kultúra. Az egyik elvnek gyõznie kell. A forradalom terjesztésének elmélete a szomszéd országokba azért hogy gyöngítsük ezeket a saját javunkra öngyilkos elv. Németországnak keserû tapasztalata van ezzel. Baljóslatú, hogy konzervatív kormányok tapsoltak az Oroszországi forradalom sikerének és hogy még ma is nem tekintik a bolsevik fertõzést veszélyesebbnek, mint a gazdasági vagy hadi versengést. Megjegyezhetjük errõl a tárgyról beszélve a holland miniszter világosan látását, akinek jelentéseit a bolsevizmusról korábban idéztük.

Minden más meggondolást alá kell rendelni a forradalmi szellem leküzdésének. Én azok egyike vagyok, akik azt hiszik, hogy csak az abszolút monarchia tudja ezt sikeresen leküzdeni és hogy szükséges a királyság létrejöttét vagy újra-létrejöttét támogatni minden országban. Szociológusok és filozófusok azt mondják, hogy a politikai rendszerek az emberek mentalitásának megnyilvánulásai és hogy a politikai területen való munka olyan, mintha a kocsit fognánk be a ló elé, olyan, mintha a következményekbõl indulnánk ki és nem az alapokból, és olyan, mintha homokra építenénk.

Én nem osztom teljesen ezt a nézetet, két okból. Elõször is, a monarchia nemcsak politikai államforma. Majdnem elkerülhetetlenül von magával egy teljes politikai, társadalmi és vallási rendszert, amely mind szellemében mind érdekeiben szemben áll a forradalmi alapelvekkel. A forradalmárok gyûlölete a monarchia ellen mutatja, hogy õk ezt teljesen megértették. Másodszor, az emberek mentalitása nem spontánul áll elõ. Különféle eszközök alakítják és hozzák azt létre, melyek közül az iskola és a sajtó a két alapvetõ eszköz. Ezért elsõrendûen fontos az, hogy urai legyünk ennek a két fontos oszlopának a közvélemény irányításának. A politikai kérdés ezután az, hogy hogyan érjük el azokat az alapelveket, melyek alapja a vallás, a keresztény vallás és a kétezer éves hagyományok, melyek a nyugati kulturált világ erejét adják. Ezzel párhuzamosan védekezõ intézkedéseket kell hoznunk a zsidó szabadkõmûvesség ellen.

A szabadkõmûvesség ellen? Nagyon egyszerû. Meg kell tiltani minden titkos társaságot. Ha így cselekszünk, nem rombolunk le semmit, csak megelõzzük azt, hogy ezek ártsanak nekünk. Mussolini és a magyar kormány megtették ezt. Példájukat biztosan követni fogják. A júdaizmus elleni önvédelem nehezebb eset. Néhányan, és ezek nem a legjelentéktelenebb emberek megoldhatatlannak tekintik a problémát. Nem létezik tökéletes megoldás, amely hatásosan védené a nemzsidókat anélkül, hogy ártana a zsidónak. Az igazán hatásos megoldás vagy a zsidókat vagy a nemzsidókat kellene hogy megsemmisítse. Nem szükséges ezzel foglalkoznunk, vizsgáljuk meg a többit.

Az asszimiláció? A zsidó alapelvbõl kiindulva ez lehetetlen, a zsidó nép története bizonyítja ezt. Vegyük el a zsidótól a polgári és politikai jogaikat? Ez csak félig jelentene megoldást, mélységesen bosszantó lenne ugyan de nem jelentene hatásos védelmet. Ne felejtsük el, hogy mind a zsidó eszmék mind az egyének ellen védenünk kell magunkat. Továbbá ez nem lene védelem a zsidó gazdasági hatalom ellen. A cionizmus? Azaz adjunk a zsidóknak egy saját országot? valószínûleg ez lenne a legigazságosabb és legjobb megoldás. De lehetséges gyakorlatilag? Kételkedhetünk benne. A zsidók nem akarják ezt minden áron, és ha kívánják is, a következõ módon gondolják megvalósítását:

Az új Júdeában nem lakna minden zsidó. Többségük továbbra is eddigi országában tartózkodna, de a közös haza ötleteket adna nekik a múltbeli életrõl és az egységrõl. Ez egészében a mai cionisták álma.

Ezeket a szavakat G. Batault így kommentálja:

Ha ez a cionizmus minden álma, ha ez valójában a cionizmus, akkor ez egy valóságos összeesküvés a nemzsidók ellen és a népek ellen, és ez sok antiszemita ellenlépést és ellentámadást igazolna. Mit alkotna egy ilyen zsidó központ valójában azoknak, akik továbbra is ott élnének, ahol állampolgárok, de impulzusaikat a közös központból vennék, ha nem állandó összeesküvést az államok biztonsága ellen? Ha az újra létrejött zsidó nép nemzetként akar a népek sorában szerepelni, akkor az mindenki érdeke, hogy ezt segítse. Ha viszont ezzel szemben nemzetközileg akarja magát megszervezni arra, hogy romba döntse és uralja a nemzeteket, akkor az utóbbiak kötelessége, hogy föllázadjanak és megtiltsák ezt.

Továbbá jogunkban áll kételkedni abban, hogy a zsidók képesek egy országot vezetni saját kormányukkal. Primitív képességeik, melyeket 300 év örökségeként fejlesztettek ki, olyan néppé tették õket, amely kitûnõen ki tudja azt használni amit mások termelnek, de ritkán képes saját termelésre. És ez minden iparágra igaz. Amikor a zsidóknak mások munkája helyett a saját munkájukból kell élni, nagyon nem fog nekik tetszeni. (1). Továbbá a júdaizmusban levõ forradalmi szellem, melyet akkor nem tudnak nemzsidó kormányok ellen alkalmazni, saját maguk ellen fog fordulni. De hát ez alapvetõ sajátosságuk, és az igazságos, hogy saját maguk ellen is alkalmazzák ugyanazokat a destruktív tulajdonságaikat, amelyeket eddig keresztények ellen használtak. A cionizmusnak kell a becsületes júdaizmus próbakövének lenni. Ha a zsidók azok, aminek mondják magukat, akkor hálásan el kell kezdeniük nemzetük újraalkotását. Ha nem akarják ezt, akkor az antiszemitáknak van igazuk és sürgõsen védõintézkedéseket kell hozni ellenük.

Valójában sok okból a palesztinai cionizmus elsõ kísérlete mellément, de ez még nem bizonyítja, hogy az alapötlet rossz. Hogy a zsidó probléma nehézségektõl hemzseg, az kétségtelen, de ne kövessünk struccpolitikát és hagyjuk azt figyelmen kívül, mert akkor sohasem oldjuk azt meg. Ha így folytatjuk, a következõ lesz az eredmény: A forradalom pillanatnyilag gyõzedelmeskedik, vagy Oroszországi erõszakos, vagy Franciaországi lassú formájában. Ennek következményeként elõször jön létre a zsidó világuralom. Mindezt a szokásos zsidó visszaélések elleni reakciók fogják követni és egy antiszemita hullám, amely erõszakosabb lesz, mint amit valaha is látott a világ. A program második része Oroszország és egy keleteurópai zsidók által uralt zóna létrejötte lesz, amely mindkét oldalnak pusztítást jelent.

Az angolul beszélõ országokban elõnyösebbek a föltételek, mint Középeurópában arra, hogy anyagilag vizsgáljuk meg a nem csökkenõ veszélyt. Vegyük Anglia esetét és jegyezzük meg, hogy amit itt elmondunk, az nagy részben Amerikára is alkalmazható. Kiindulópontként észre kell vennünk, hogy a brit nép többsége nem veszi észre, hogy a zsidó kérdés egyáltalán létezik. A szigorú cenzúrát sem veszik észre, amely fölöttük van, és amely meghatározza, hogy mit olvashatnak errõl és ezzel rokon témákról. Azt lehet mondani, hogy ennek a könyvnek a tartalma elég tény ahhoz, hogy a zsidó kérdés létezik, és ez még Angliában is nagyon súlyos kérdés. De az emberek nemtörõdömsége komolyan akadályozza azt, hogy bármilyen programot is elkezdjünk a veszély elhárítására. Hogy ezen túltegyük magunkat, elõször is le kell küzdenünk a cenzúrát az újság- és könyvkiadásban, a hírügynökségekben, a moziban és színházban és sok politikus esetén.

Az elsõ és azonnali cél az, hogy megszûnjön a rendszeres ellenséges tevékenység, amely minden árulás alapja. A problémát ki kell tenni az ország elé és nyilvánosan meg kell vitatni. Angliában van elég értelmes ember, aki tanácsot tud adni arra, hogy mit kell tenni.

Irodalom:

1. Egy író a cionizmus kezdetén kifejtette ezt a gondolatát: "A zsidó nem fog Palesztinában maradni, mert ott nincs senki, akit ki tudna zsákmányolni. Ezt a zsidó sajtó elutasította.

IRODALOM

ANGLIA

John HOBISON. - Proof of a conspiracy.
W. J. HUGHAN .- Constitution of the Freemasons of the premier grand lodge of England. 1899.
A. GINZBERG. - Transvaluation of value.
Morning Post. - The cause of the world unrest. 1920.
G. Pitt RIVERS. - The world significance of the Russian revolution. 1920.
Dr. E. J. DILLON. - The inside story of the peace conference.
H. WEBSTER. - World forradalom. 1922. - Secret Societies és Subversive Movements. 1924. - The Socialist Network. 1927.
Hilaire BELLOC - The Jew.
DARGON. - The Nameless Order.
Chas. M. ROUSE. - The Nameless Beast.

FRANCIAORSZÁG

LUCHET (Marquis de). - Essai sur la secte des Illumines. 1789.
ROBISON (John). - Preuve d'une conspiration contre les Rois ei les religions (traduit). 1798.
BARRUEL (Abbé). - Mémoires pour servir á l'histoire du Jacobinisme. 1804.
ECKERT. - La Franc-Maconnerie dans sa vraie signification (traduit). 1852.
CRÉTINEAU-JOLY. - L'Eglise romaine en face de la Révolution. 1859.

LECOUTEUX DE CANTELEU (Cointe). - Les sectes ei societes secretes, politiques et religieuses, essai sur leur histoire depuis les temps les plus recules jusqu'á la Re'volulion francaise. 1863.
GOUGENOT DES MOUSSEAUX. - Le Juif, le Judaisme et la judaisation des peuples. 1869.
DESCHAMPS (P.). Les Societies secretes et la Societe.
DESCHAMPS (P.) et A. JANET. - Histoire des societes secretes.
JANET (Claudio). - La Franc-Maconnerie et la revolution.
LEMANN (Abbe). - L'entree des Israelites dans la societe francaise. - La preponderance juive. 1889.
COCHIN et CHARPENTIER. - La campagne electorale de 1789 en Bourgogne.
DILLON (Mgr Georges-F.). - La guerre de l'antechrist contre l'Eglise et la civilisation chretienne.
LAZARE (Bernard). - L'antisemitisme. 1894.
BRAFMAN (J.) - Le livre du kahal (traduit). 1873.
KALIXT DE WOLSKY. La Russie juive (traduit). 1887.
ROHLING (A.). - Le Juif Talmudiste. 1878.
LAMARQUE (Abbe' de). - Le Juif talmudiste. 1888.
LOMBARD DE LANGRES. - Histoire des Societes secretes. BORD (G.). - La

Franc-Maconnerie en France, des origines á 1815.1908.
COPIN ALBANCELLI. - Le drame maconnique, le pouvoir occulle contre la France. 1908. - La conjuration juive contre les peuples, 1909.
Le FORESTIER. - Les Illumines de Baviere. 1914.
DELASSUS (Mgr). - Le pro bleme de l'heure presente. - La conjuration antichretienne. 1910.
TORMAY (C. DE). - Le livre proscrit. 1919.
JOUIN (Mgr). - Le peril judaeo-maconnique. 5 vol. 1919-1927.
LAMBELIN (R.). - Le regne d'Israel chez les Anglo-Saxons, - L'imperialisme d'Israel.
REZANOF (Golonel). - La troisieme inlernalionale communiste, le Komintern. - L'ideologie du communisme.
GROOS (Rene). - Enquete sur le probleme juif, 1920.
BATAULT (G. . - Le probleme juif. 1921.

I.J. THARAUD. - Quand Israel est roi.- Causerie sur Israel.
SOMBART (Werner). Les Juifs et la vie economique. 1923.
LEBEY. (A.). - Dans l'atelier maconique.
MICHEL (G.). - La dictature de la Franc-Maconnerie sur la France. 1924.
PREUSS (A.). - Etude sur la Franc-Maconnerie americaine.
NETCHVOLODOFF (A.). - Nicolas II et les Juifs. 1924.
COCHIN (A.) - Les societes de pensee et la revoluIion en Bretagne. 1924.
SOKOLOFF (Nicolas). - L'enquete judiciaire sur l'assassinat de la famille imperiale de Russie. 1924.
BERAUD (H.). - Ce que j'ai vu a' Moscou. 1925.
LANTOINE . (A.). - Histoire de la Franc-Maconnerie francaise. - Hiram couronne d'epines. 2 vol, 1926.
-Hiram au jardin des oliviers. 1928.
MARTIN .***. (G.). - La Franc-Maconnerie francaise et la preparation de la revolution. 1925.
GUENON (R) - La crise du monde moderne. 1927.
- Le Theosophisme. 1924.
IZOULET (J.). Paris, capitale des religions. 1927. MOLLE. - Le front unique. 1927.
MELGOUNOV (S.-P.). - La terreur rouge. 1927.
GAUTHEROT (G.). - Le monde communiste. 1927.
ELIE-EBERLIN. - Les Juifs d'aujourd'hui. 1927.
Edmond FLEG. - Pourquoi je suis Juif. 1928.
Raymoud DUGUET. - Un bagne en Russie sovjetique. 1928. E.
PLANTAGENET . - La Franc-Maconnerie francaise. 1928.
R. MENNEVEE . - L'organisation anti-maconnique en France 1928. X. - L'elue du dragon. 1929.
KADMI-KOHEN. - Nomades. 1929.

EGYESÜLT ÁLLAMOK

FORD (H.). - The International Jew. 4 vols. 1920.
Ludwig LEWISOHN. Israel. New-York. 1925.

NÉMETORSZÁG

ECKERT. Der Freimaurerorden in seiner wahren Bedeutung. 1852.
JUSTUS (Dr. Briman).Der JudenspiegeL 1883.

ECKER (Dr.). Der Judenspiegel im Lichte der Warheit. 1884.
LEWIN (Ad.). - Der Judenspiegel des Doctors Justus. 1884.
LOEWE (A.-G.). - Der Shulshan arukh. 1837.
Karl MARX. - Die Judenfrage. 1844.
GOLDSCHMIDT (Lazarus). - Talmud (német fordítás).
JELLINEK (A.). - Der Judische Stamm. 1869. Gegen die Antisemiten. 1882.
GRAETZ. - Die Geschichte der Juden.
WEININGER (Otto).. - Geschlecht und Charakter.
MARR (Wilhelm). - Der Sieg des Judentums über das Christentum. 1879.
HERZL (Theodor). - Der Juden staat.
STERN (L.). - Die Vorschriften der Thora welche Israel in der Zerstreuung zu beobachten hat. 1904.
BEGEMANN (W.)- Vorgeschichte und Anfange der Freimaurerei in Anglia 1909.
GRUBER (Hermann). - Der giftige Kern. 1899.
MAZZINI. - Freimaurerei und Weltforradalom.
OHR (Dr Wilhelm). - Der Französische Geist und die Freimaurerei. 1917.
MUFFELMANN (Ludwig). - Die Italienische Freimaurerei und ihr wirken für die teilnahme Italiens an den Krieg. 1915.
PHAROS (Prof.). - Der Prozess gegen die Attentater von Sarajevo. 1918.
FINDEL (J.-G.). - Der Jude als Freimaurer.
- Grundsatze der Freimaurerei in Völkerleben.
ROSENBERG (A.). - Das Verbrechen der Freimaurerei. 1920.
- Der Staats feindliche Zionismus.
- Unmoral in Talmud.
- Pest in Russland.
- Die Spur der Juden. 1919.
EISELE (Hans). - Bilder aus dem Kommunistischen Ungarn. 1920.

WICHTL (Dr). - Weltfreimaurerei, Weltforradalom, Weltrepublik. 1921.
EBERLE (J.). - Grossmacht Press.
NOSSIG (Alfred). - Integrales Judentum.
KOHN (A.). - Die Juden und die Freimaurer.
FRITSCH (Th.). - Handbuch der Juden/rage.
KLOTH (Emil). - Sozialdemokratie und Judentum. Az oroszországi szocialista forradalmárok Berlinben. -Tcheka.
NILOSTONSKY. - Der Blutrausch des Bolschevismus. 1920.
POPOFF (Georg). - Tcheka. 1926.
LUDENDORF (E.). - Die Vernichtung der Freimaurerei. 1927. - Kriegshetze und Volkermorden. 1928.
Gregor Schwartz BOSTUNITCH. - Die Freimaurerei. 1928.
HERGETT. - Aus dem Werkstatt der Freimaurer in Österreich. 1928.

---1. rész---